Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Remember me, my love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
COOK, ISOBEL
Jurământ sub stele / Isobel Cook
Traducător: Elvira Popescu
București: Alcris, 2007.
ISBN 978-973-121-011-7
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

ISOBEL COOK

Jurământ sub stele

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELVIRA POPESCU

ALCRIS

De aceeaşi autoare în colecţia "EL şi EA" au mai apărut:

Şansa – *nr. 424*

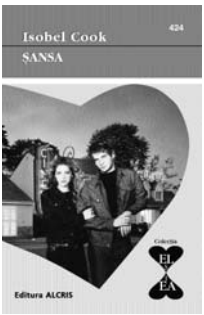

Harriet scrisese un best-seller şi i se dăduse şansa unică în viaţă: să-l transforme într-un film de un milion de dolari. Dar Joel Blake, noul proprietar al studioului, îi spusese clar că el considera că femeile nu sunt bune pentru aşa ceva. Oare părerea lui a contat pentru Harriet? O dată cu trecerea timpului s-a dovedit că da!

Planul lui Liz – *nr. 564*

Proprietatea din Auckland pusă în vânzare părea să corespundă exact planului lui Liz – înfiinţarea unei şcoli de călărie pentru copiii infirmi. Aşadar, se grăbi s-o cumpere, chiar fără s-o fi văzut înainte. În ciuda şocului avut când ajunsese la faţa locului şi văzu starea în care se afla, Liz nu se dădu bătută.

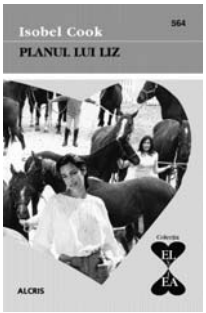

Capitolul 1

Angie o privi pe tânăra fată îmbufnată din fața sa și clătină din cap cu tristețe. Ce o să devină lumea, dacă adolescenții aveau impresia că ești un monstru când ești virgină la șaptesprezece ani?

– Debbie, scumpa mea, spuse ea cu toată răbdarea de care era capabilă într-o vineri după-amiază, nu este o crimă că nu ești activă sexual la vârsta ta. De fapt, dacă luăm în considerare toate pericolele legate de relațiile sexuale în zilele noastre, aș zice că așa este mai înțelept. Nu poți, cel puțin, să aștepți să termini liceul? Anul școlar este pe sfârșite. Peste douăsprezece luni ai să-ți iei diploma...

Poate tocmai asta este problema. Mulți dintre liceeni, simțind că se apropie ultimul lor an de studii, reacționează emancipându-se cu brutalitate, ca și când ar vrea să demonstreze ceva: era timp frumos, un vânt de libertate sufla

peste școală, sărbătorile se înmulțeau – adesea stropite din belșug, cum nu-și imaginau părinții – și aceasta favoriza raporturile umane. Astfel, erau mulți adolescenți care își pierdeau virginitatea în ajunul intrării lor în ultimul an.

Cu toate acestea, o mare parte dintre liceene nu premeditau acest lucru... În contradicție cu Debbie, care părea că pregătise totul cu grijă.

– Ascultă-mă, reluă Angie, știu că ești, fără îndoială, încredințată că îl iubești nebunește pe acest bărbat, dar dragostea nu durează mult vârsta ta. În anul viitor – poate chiar în trimestrul viitor vei întâlni, probabil, un altul, apoi încă un altul. Dacă ai să faci dragoste cu toți...

– Nu sunt îndrăgostită de Warren, i-o tăie Debbie, sfindând-o pe interlocutoarea sa cu privirea. Doresc doar să fac acest lucru, asta-i tot! Toată lumea vorbește, toată lumea o face...

– Deci, vezi! exclamă Angie

– Este ușor pentru tine să-mi faci morală! Tu știi deja cum este! Pariez că ai o mulțime de iubiți!

Tânăra femeie simți cum se face stacojie de furie:

– Debbie, declară ea pe un ton sever, numărul "iubiților mei", cum spui tu, nu mă privește decât pe mine... Îți amintesc că vorbim despre viața ta sexuală, nu despre a mea! Pe de altă parte, se întâmplă să am douăzeci și patru de ani, nu șaptesprezece. Și pot să te asigur că la vârsta ta, eram cât se poate de virgină!

"Și ești și acum", îi suflă parcă, o voce ironică din capul său.

– Și din punctul de vedere al consilierului în educație, continuă Angie pe un ton cât se poate de tacticos, părerea mea este să mai aștepți puțin până ai să trăiești o relație serioasă și stabilă înainte de a te hotărî. A face dragoste nu trebuie să fie numai "o experiență" – mai ales prima dată! Trebuie să fie ceva foarte special, o comuniune între două ființe care își poartă o afecțiune adevărată, o amintire îndrăgită pentru mai târziu...

În timp ce se exprima astfel, Angie își dădea seama că adolescenta își bătea joc de aceste argumente – impresie pe care Debbie o și făcea, strâmbându-se.

– Rebecca pretinde că o înțelegeți. Mi-a spus că o să mă ajutați, cum ați ajutat-o și pe ea.

– Cazul Rebeccăi era complet diferit! exclamă Angie.

Totuși, se simțea deja învinsă. Chiar dacă în particular era idealistă și romantică, se arăta întotdeauna realistă pe plan profesional. Fiind consiliera lui Debbie, răspundea de sănătatea morală, cât și de cea fizică a adolescentei... Ele două erau, de altfel, legate sufletește.

Cu moartea în suflet, trase sertarul de jos al biroului său și scoase câteva prezervative.

– Nu ți le dau cu bucurie, Debbie, declară ea. O fac chiar pentru că știu că o să faci totul după capul tău. Atunci prefer să te știu protejată. Destui băieți se arată prea puțin grijulii cu

fetele care li se dăruiesc ușor și fără dragoste! sfârși ea nu fără o oarecare perfidie.

Debbie puse prezervativele în buzunar, apoi își cufundă privirea în cea a lui Angie.

– N-am crezut niciodată că sunteți atât de învechită, zise ea după câteva secunde. Rebecca mi-a zis că sunteți cu adevărat cool...

– Tu găsești "cool" a te culca în dreapta și în stânga? întrebă Angie pe un ton ascuțit.

– Nu. Dar mă gândesc că este complet stupid să fii ignorantă în problemele vieții, răspunse adolescenta.

Angie înțepeni.

Fără a arăta că și-a dat seama de jena interlocutoarei sale, Debbie se ridică. Când să plece, se opri și-i aruncă peste umăr lui Angie o privire neliniștită.

– N-o să spuneți nimic părinților mei, nu-i așa?

– Nu. Tu ai vârsta legală pentru a lua propriile tale decizii.

Liceana îi trimise o sărutare.

– Mulțumesc, domnișoară. Și vă promit că o să reflectez la tot ce mi-ați spus. Pe lunea viitoare!

Și, imediat, se volatiliză într-un zbor de păr blond.

Angie rămase așezată la biroul său timp de câteva minute, mușcându-și buza inferioară și întrebându-se dacă Debbie nu avea dreptate. Poate că era cu adevărat învechită. Și prea prudentă și prea romantică.

Era o idioțenie din partea sa să mai spere că îl va întâlni într-o zi pe Făt-Frumos? Și să-și spună că, în ziua aceea, ea

n-ar decide să facă dragoste pentru că totul ar fi atât de evident și natural încât decizia va veni de la sine?

– Da, complet idiot, afirmă fără menajamente colocatara sa când îi puse această întrebare pe drumul de întoarcere.

Vanessa avea treizeci de ani și afișa un cinism teribil când era vorba despre bărbați și despre dragoste. Profesoară de matematică în școala unde Angie era consilieră privind educația, era o brunetă picantă cu ochii verzi, cu o inteligență incisivă și o ironie care îi înspăimânta pe bărbați. Ceea ce era foarte regretabil, pentru că Vanessa iubea bărbații.

Era aproape un an de când erau colege în această școală particulară de fete, dar nu locuiau împreună decât de două luni, de când colocatara precedentă a lui Angie plecase în străinătate.

– Asta-i bună, exclamă Vanessa, cu francheța-i obișnuită, grăbește-te să ieși și să-ți găsești pe cineva înainte de a fi prea târziu! Cum vrei să dai sfaturi la toate adolescentele, când tu nici nu știi despre ce vorbești! Doamne, Angie, în zilele noastre dacă-l aștepți pe Făt-Frumos, riști să mori fecioară! Sincer, nu pot să înțeleg cum o fată cu fizicul tău de vis a ajuns la douăzeci și cinci de ani fără a avea în jurul său o duzină de tipi!

– N-aș putea spune că nimeni n-a încercat... spuse Angie.

– Și nu ți-a plăcut nici unul dintre pretendenții tăi? insistă Vanessa neîncrezătoare.

O imagine trecu repede prin mintea lui Angie.

O pereche de ochi de un albastru ultramarin, un surâs fermecător, o șuviță de păr blond răsfirat de vânt, o figură de zeu grec bronzată de soare...

– Da. Era unul, admise ea.

– Unul singur? exclamă prietena sa.

Angie schiță un surâs trist

– Crede-mă, după Philip, nici unul n-a avut importanță.

De altfel, aceasta era problema, înțelesese deodată tânăra femeie. După ce ai gustat un vin ales, este greu să te mulțumești cu un modest vin de masă... ori, mulți ani, a comparat în mod inconștient bărbații pe care i-a întâlnit cu Philip Sterling. Și nici unul dintre ei n-a suferit comparația.

– Spune-mi, iată un bărbat care mă pune pe gânduri, sublinie Vanessa.

– Da, am putea spune așa.

– Povestește! Mor de curiozitate.

Angie își încruntă sprâncenele, conștientă că în această săptămână se gândise mult la Philip. Mai ales că în această seară va avea loc serata organizată de fratele său, Bud, pentru cei treizeci de ani, și la care era obligată să participe.

Tot ceea ce avea legătură cu Bud o făcea să se gândească la Philip. Totuși, acum fratele său nu mai avea legături cu Philip; raporturile lor se sfârșiseră cu patru ani mai înainte când Philip s-a căsătorit și a plecat să locuiască la Melbourne. În prezent, se mulțumeau să-și trimită, în fiecare an, felicitări de Crăciun.

De altfel, ei nu aveau mare lucru în comun, cu excepția diplomei în domeniul comercial. Angie nu înțelesese niciodată cum deveniseră prieteni aceștia doi... Ei veneau din lumi complet diferite, având chiar personalități opuse!

Dar nu se spune că extremele se atrag? Sau cel puțin Philip găsise amuzant să aibă ca prieten un simplu băiat de la țară – un băiat impresionat de averea și de familia lui.

După cum găsise amuzant s-o aibă în vedere, într-o vară, pe sora mai mică a acestui băiat, cu nouă ani în urmă...

***

Angie stătea așezată pe treapta cea mai de sus a verandei, așteptând cu nerăbdare ca fratele său să sosească împreună cu acel prieten despre care îi vorbise atât de mult.

În ultima sa scrisoare, Bud o anunțase că vor părăsi Sydney chiar după micul dejun; în același timp, erau cinci ore de drum până la Wilga, plus douăzeci de minute până la fermă. Întrucât nu era decât douăsprezece fără zece, nu vor fi aici decât peste cel puțin o oră.

Totuși, Angie nu știa ce să facă.

Să rămână unde era, fixând drumul și rugându-se ca Bud și prietenul său să fi părăsit orașul mai repede decât prevăzuseră?

Pentru a nu știu câta oară de azi-dimineață, se întreba cum arăta acest Philip Sterling. Bud spusese că era "foarte frumos"; dar putea să aibă încredere în Bud într-un domeniu atât de subiectiv? Cu atât mai mult cu cât aveau gusturi tot atât de diferite cum era și fizicul lor...

Bud moștenise de la mama lor talia zveltă, pielea foarte mată, părul negru, ondulat, marii săi ochi negri și tendința de a lua ușor în greutate. Angie era versiunea feminină a tatălui lor: înaltă și fină, era bineînțeles sportivă.

Reflexe roșcate îi luminau părul bogat și ochii îi erau de un verde de apă foarte adâncă, pentru care o invidiau toate prietenele sale.

Caracterele lor nu erau mai puțin opuse. Bud se lega repede de oameni și de lucruri, avea nevoie de agitație și de companie; ea era o natură mai calmă și mai rezervată. Îi plăcea să fie singură și să se plimbe călare ore întregi pe câmp sau să rămână întinsă pe pat și să scrie poezii sau să citească o carte bună. Prefera mai degrabă să cugete decât să vorbească. Bud, ca și mama lor, vorbea chiar și în somn.

Deodată, un nor de praf apăru la orizont, smulgând-o pe tânăra fată din gândurile sale. Se sculă repede în picioare. Se apropia o mașină! Inima începu să-i bată năvalnic. Era sigură că erau Bud și prietenul său!

Nu i se întâmpla să fie atât de surescitată la ideea că va întâlni un membru de sex opus... se gândea ea. Și mai ales că nu-l cunoștea!

Contrar celei mai mari părți a fetelor din clasa sa, nu era obsedată de băieți. De altfel, prietenele o calificaseră în general drept timidă... Dar Angie știa că nu e timidă – doar rezervată. Ea avea nevoie de independență, de un spațiu vital și nu suporta să fie hărțuită. În realitate, îi considera pe băieții de liceu foarte pisălogi, gălăgioși și imaturi și nu-i încuraja niciodată să-i facă avansuri. Ea s-a simțit ușurată când tatăl său decretase că nu trebuia să aibă un iubit înainte de șaisprezece ani; ea a văzut în asta o scuză perfectă pentru a refuza invitațiile admiratorilor săi prea insistenți.

Aceștia nu lipseau. Totuși, ea nu era în mod deosebit cochetă și nici nu încerca niciodată, ca altele dintre colegele sale, să pară mai în vârstă decât era. Nu se machia, își strângea mereu părul într-o coadă de cal și prefera blugii și tricourile rochiilor sau minijupelor.

Astăzi nu făcea excepție de la regulă. Avea prea mult bun-simț pentru a încerca să seducă un bărbat cum era prietenul lui Bud.

La urma urmei, Philip Sterling avea douăzeci și doi de ani – un an mai mult decât fratele ei – și nu i-ar fi dat atenție unei adolescente de cincisprezece ani! În plus, era singurul fiu și moștenitor al unei dintre cele mai de vază familii din Sydney.

Poate că asta găsea Angie mai fascinant. Ea nu mai întâlnise mai înainte pe cineva bogat și i se părea incitant ceea ce îi povestise Bud despre casa lui Philip și nivelul lui de trai. Nu

se puteau compara cu viața simplă, de țară, pe care o ducea familia ei...

Tânăra fată fusese în mod deosebit impresionată când a aflat că, la terminarea liceului, Philip își luase liber un an ca să călătorească prin lume. El nu începuse facultatea decât la întoarcere.

Bud și el erau prieteni doar de un an – și încă nu era sigur că nu se vor pierde din vedere, odată obținute diplomele. În anul următor, Bud trebuia să intre în viața activă și să-și caute de lucru în timp ce Philip ar fi obținut, direct și fără efort, un post bun într-una din societățile aparținând familiei sale...

Sterling Industries era un conglomerat de firme ale căror domenii de activitate mergeau de la produse alimentare, la produse de întreținere și de exploatare minieră sau la pneumatică. Philip îi propusese lui Bud să-i găsească o slujbă într-una dintre filierele grupului, dar tânărul refuzase. Angie era mândră de această decizie curajoasă și nu se îndoia că fratele său va reuși să-și construiască singur o carieră strălucită: avea suficientă energie pentru a reuși în domeniul ales, oricare ar fi acesta.

Ușa verandei scârțâi în spatele ei; întorcându-se o zări pe mama sa ieșind din casă. Nora Brown își ștergea pe șorț mâinile pline de făină; ea îi surâse fiicei sale.

Nimic nu părea s-o neliniștească pe Nora. Era o ființă cu care se putea conviețui ușor, ușor de mulțumit și de iubit, al cărei singur defect consta, poate, în faptul că avea o anumită

franchețe care friza, uneori, lipsa de tact. Dar, în ciuda acestui lucru, toată lumea o adora, începând cu soțul ei, Morris.

Foarte frumos bărbat, Morris Brown ar fi putut ieși cu orice femeie din regiune, dar el o alesese pe Nora, în ciuda înălțimii sale micuțe, a rotunjimilor și a trăsăturilor destul de comune.

Norei i se păruse un lucru surprinzător. Nu pentru că era pretențioasă; ea avea, pur și simplu, încredere în ea și găsea natural ca un bărbat pe care-l iubea la nebunie să o iubească la rândul său.

La douăzeci și doi de ani după căsătorie, Morris și Nora erau încă îndrăgostiți ca în primele zile, stârnind admirația tuturor cunoscuților.

– N-am auzit un zgomot de motor? o întrebă Nora pe fiica sa.

Aceasta din urmă dădu din cap. În aceeași clipă, mașina apăru aruncând pietriș de o parte și de alta a drumului. Era o decapotabilă de culoare roșu aprins, ale cărei ornamente argintate străluceau sub lumina soarelui.

Alertați de zgomot, trei câini ai fermei începură să latre.

– Betsie! Fang! Max! strigă Nora. Terminați cu tărăboiul și grăbiți-vă să vă adăpostiți după casă înainte să fiți striviți de acest bolid.

În mai puțin de zece secunde, Mercedesul se oprea în fața pridvorului, într-un scrâșnet de pneuri de un mare efect.

Angie știa că această mașină nu putea să-i apațină fratelui său, pentru că acesta nu avea nici una; totuși, el era cel care conducea. El își privi ceasul cu un surâs de triumf.

– Încă treizeci de secunde până la orele douăsprezece; îmi datorezi douăzeci de dolari.

Un râs grav răsună în aerul înfierbântat și aproape fără voia ei, Angie își întoarse capul către tovarășul lui Bud.

Timp de o secundă, crezu că i se oprește inima. Acest bărbat era cel mai frumos pe care îl văzuse vreodată! Totul la el i se păru perfect: trăsăturile regulate, părul des și blond, ochii de un albastru atât de profund că puteai înota în ei... În timp ce ea îl privea fix, ca hipnotizată, el îi aruncă o privire care ar fi scos din minți și o sfântă.

– Bonjour! lansă el cu o voce veselă. Eu sunt Philip.

– Salut mamă! spuse și Bud. Sper că nu i-am terorizat pe câini.

– Da, scuze pentru vacarm, doamnă Brown, reluă invitatul, întorcându-se către Nora, mereu surâzător. Dar când este vorba de a câștiga un pariu, fiul dumneavoastră devine nebun.

– Nici o problemă, tinere, răspunse Nora, cunosc slăbiciunile fiului meu ca și calitățile sale. Una dintre acestea este că știe să-și aleagă prietenii.

– Ai milă, mamă, spus Bud ridicând ochii spre cer, nu îl flata! De aici înainte nu-i vei mai ajunge nici până la glezne!.

– Aici, la mine, voi flata tot ce mi se va părea bun, decretă Nora cu o severitate prefăcută. Acum, Bud, ieși din mașină și vino să-ți îmbrățișezi bătrâna mamă! Și tu, de asemenea, tinere!

– Sosesc! aprobă Philip.

Fără a mai deschide portiera, el sări jos. Angie remarcă în trecere picioarele lungi pe care blugii prespălați se mulau strâns, iar tricoul alb sublinia musculatura sa atletică; nu se putea tăgădui – era un bărbat foarte frumos.

După ce o îmbrățișă fără fasoane pe Nora, își îndreptă atenția asupra lui Angie.

– Nu-mi spune că tu ești sora mai mică a lui Bud? întrebă el cu un aer neîncrezător și mijindu-și ochii.

Acum, inima adolescentei bătea nebunește.

– Pot să te îmbrățișez de asemenea? continuă Philip.

Și, fără a mai aștepta un răspuns, o luă în brațe și o sărută pe frunte.

Lui Angie îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama ce se întâmplă. Niciodată o îmbrățișare atât de obișnuită în aparență nu-i produsese un asemenea efect! Simțea sângele urcând în obraji și avea impresia că picioarele abia o țineau. Instinctiv, de frică să nu cadă, își înnodă brațele în jurul mijlocului lui Philip atunci când el o strânse un pic mai tare la pieptul său.

– Ei! Acum poți s-o lași, exclamă Bud, atingându-l pe prietenul său pe umeri. Și, mai ales, nu-ți băga nici o idee în cap în ceea ce o privește pe sora mea! Îți amintesc că nu are decât cincisprezece ani!

Philip o lăsă pe Angie, dar o privi cu un aer ciudat.

– Pare mai în vârstă, murmură el ca pentru sine.

– Cine, Angie? întrebă Bud.

Nu, pare așa pentru că este mai voinică. Norocoasa! adăugă el cu o strâmbătură cinică.

– Un metru șaptezeci și șase, cu picioarele goale, anunță mândră Nora. Seamănă cu tatăl ei... Buddy m-a moștenit pe mine, zise ea, trecându-și mâna prin părul buclat al primului său născut.

– Mamă, oprește-te! exclamă acesta.

El își încruntă sprâncenele și-și pieptănă părul cu degetele.

– Și încetează să-mi mai spui Buddy, știi că nu-mi place, adăugă el.

– Ei bine! Iată că domnul nu mai suportă porecla pe care i-a dat-o mama sa! Forțat să trăiască într-un mare oraș, fiul meu se crede un burghez! Nu-l influențezi, nu este așa, Philip?

Cu regret, interpelatul își luă ochii de la Angie pentru a răspunde gazdei sale.

– Nu, doamnă Brown! afirmă el cu un surâs poznaș.

– La fel gândeam și eu. Tu ai aerul unui băiat bun, cu toate că vii dintr-o familie atât de bogată!

– Mamă! protestă Bud.

– Ei bine, ce? Toată lumea știe că banii îi pot strica pe copii, spuse mama fără să se oprească. Dar acest băiat, adăugă ea arătând cu degetul spre Philip, se vede că a fost crescut de oameni cu bun-simț. De fapt, unde sunt părinții tăi acum, Philip? Îmi amintesc că Bud spunea că sunt plecați în călătorie.

– Cred că sunt în Europa, doamnă Brown.

– Crezi? repetă Nora cu o surpriză nedisimulată. Vrei să spui că nu ești sigur?

Philip ridică din umeri cu nonșalanță.

– Ei nu-și fac întotdeauna proiecte precise, explică el. Își urmează dorințele de moment.

– Este ciudat să plece așa tocmai înainte de Crăciun, murmură interlocutoarea sa, încruntându-și sprâncenele.

Angie nu se putu împiedica să nu fie de acord cu ea. Perioada Crăciunului trebuie petrecută cu familia.

– În sfârșit, nu te neliniști, i se adresă Nora lui Philip. Vei petrecere sărbătorile cu noi. Ne vom ocupa noi de tine, nu este așa, Angie?

***

Vanessa lăsă să-i scape un chicotit.

– Pariez că mama ta n-ar fi spus acestea dacă dacă ar fi bănuit în cel fel visa invitatul său ca fiica să se ocupe de el! Și, ce s-a mai întâmplat? Cum ai putut să-i reziști? După cum spui, era magnific...Angie scoase un lung suspin și frână brusc la stopul pe roșu.

– N-a încercat să mă seducă, declară ea. Și totuși, a rămas la noi aproape până la sfârșitul lunii ianuarie.

– Nu-mi vine să cred! Totuși, îl atrăgeai vizibil...

– Da, asta era impresia mea. În ceea ce mă privește, eram complet nebună după el, ai înțeles. Îl urmam peste tot, ca un cățeluș. Nu încetam să-mi cer scuze că mă găsea mereu acolo unde era și el.

– Pe fratele tău nu-l deranja să fii întotdeauna pe urmele lor?

– Nu. Știi că noi suntem o familie foarte unită; pentru noi era ceva obișnuit să facem totul împreună. Bud și tata și-au petrecut mult timp să-i arate lui Philip munca de la țară – cum încaleci un cal, cum se sapă sau se trage cu pușca... La sfârșitul sejurului său, putea să țintească o cană cu bere de la o sută de metri. Toată lumea găsea normal ca eu să-i ajut; și, de altfel, cine ar mai fi fost atât de dobitoc încât să așeze cănile de bere în echilibru pe barieră?

Stopul trecu pe verde și Angie demară.

– Familia ta își dădea seama ce simțeai pentru Philip? întrebă Vanessa.

– Nu cred. După cum ți-am spus, eu am fost întotdeauna o rezervată... În tot cazul, ceea ce este sigur, tata și Bud n-au bănuit niciodată nimic. Poate mama, care are un dar al ei, dar nici ea n-a spus niciodată nimic.

– Totuși, Philip știa, nu-i așa?

– Da...

– Și ce simțea pentru tine?

Angie ridică din umeri.

– Cine știe? El mă plăcea și cred că-l atrăgeam, dar într-un mod superficial. Și apoi, nu aveam decât cincisprezece ani...

Bineînțeles, îmi petreceam nopțile imaginându-mi în secret că era nebun după mine, cum eram eu după el. Scriam duzine de poezii despre el! De fiecare dată când avea o atenție pentru mine, o vedeam ca pe un mesaj subînțeles. Cea mai mică privire în direcția mea era imediat interpretată ca o ocheadă pasională; cea mai mică discuție ascundea mii de declarații de dragoste codate.

Angie râse cu tristețe.

– Familia mea avea obieciul să se reunească în fiecare seară pe verandă pentru a discuta și a privi la stele. De câteva ori, ceilalți s-au dus să se culce lăsându-ne singuri. Nu-ți poți imagina ce se petrecea atunci în capul meu...

– Despre ce vorbeați?

– Despre unele și despre altele... Despre filme, muzică, despre cărți și poezie. Când îmi amintesc, cred că Philip încerca doar să se arate drăguț față de mine, când pretindea că găsește destul de mature gusturile și părerile mele.

– Poate că nu, obiectă Vanessa. După tot ce-mi spui despre tine în acea perioadă, cred că avea dreptate. Poate că a văzut în tine acea intensitate care l-a înspăimântat și l-a împiedicat să-ți facă avansuri, cine știe?

– Am zis eu că nu mi-a făcut avansuri? Da, așa am zis... De altfel, este adevărat. El n-a avut nevoie. Eu am fost cea care a sfârșit prin a îndrăzni peste măsură!

Vanessa se întoarse spre prietena sa, cu ochii măriți de surpriză.

– Tu? Dumnezeule! Când? Unde?
– Era în ajunul întoarcerii sale la Sydney. Sub verandă.
– Ce ai făcut? Povestește-mi!

Capitolul 2

"Duceți-vă să vă culcați, se ruga în tăcere Angie. Vă rog, duceți-vă să vă culcați... El pleacă mâine. Nu înțelegeți? Trebuie să rămân un moment cu el!".

Adolescenta nu-și crezu ochilor când o văzu pe mama sa că se ridică, parcă drept răspuns la rugămintea ei tăcută, și a anunțat că se retrage pentru noapte. Când tatăl său se eclipsă imediat, imitat de Bud, ea adresă în tăcere o mulțumire fierbinte celui care îi îndeplinise dorința.

Cu o mișcare rapidă, părăsi balustrada verandei pentru a se așeza alături de Philip, inima bătându-i puternic.

Ca și ea, Philip purta un șort scurt și un tricou. Fusese cald în acea zi, dar acum aerul începea să se răcorească. Simpla apropiere de Philip părea însă s-o încălzească.

Ea privi picioarele lungi ale tovarășului său, bronzate de soarele de vară. Aproape i se vedeau coapsele; dacă s-ar fi

apropiat puțin, pielea lor s-ar fi atins. Cu toate acestea, nu îndrăznea să riște o mișcare și rămase perfect imobilă.

– Nu se vede noaptea, la Sydney, un cer asemănător, observă Philip cu o voce profundă, atât de caldă, atât de plină de farmec...

Tot vorbind, el se trase puțin înapoi pentru a-și ridica privirea spre bolta cerească și, mișcându-se, coapsa sa o atinse pe cea a lui Angie.

Aproape fără să vrea, fata își strânse genunchii la piept și-i împreună cu brațele pentru a-i împiedica să tremure.

– Ah, da? se bâlbâi ea, blestemându-se imediat pentru platitudinea răspunsului.

– Vei vedea când vei veni la Sydney... Mama ta mi-a spus că, după bac, îți vei continua studiile acolo.

– Da, mi-ar face plăcere. Dacă tata va avea bani... Nu-mi rămâne decât să sper că nu vom suporta nici secetă, nici inundații în următorii trei ani, concluzionă ea cu umor.

Philip își încruntă sprâncenele, pentru că nu se gândise că viitorul cuiva ar fi putut să depindă de factorii climaterici.

– Dacă se va întâmpla așa, îți voi da eu banii, afirmă el.

– Nu te-aș lăsa niciodată să faci așa ceva, protestă ea, în ciuda fericirii pe care i-o provoca această propunere. Să știi că familia Brown ține la onoarea sa.

– Am constat asta cu Bud! exclamă Philip râzând. Totuși, Angie, reluă el, redevenind serios, trebuie să vii la Sydney.

– Trebuie... repetă Angie, cu gâtlejul strâns de emoție.

Ochii lor se întâlniră și ea simți cum inima i se umple de o speranță nebună. "El simte la fel ca mine, se gândi ea, cu beatitudine. Mă găsește prea tânără; este modul lui de a-mi spune că mă va aștepta".

– Altfel spus, nu sunt sigur că îmi va plăcea să te văd la Universitatea din Sydney, murmură el.

Dar Angie nu-l mai asculta. Ea se cufunda în albastrul atât de rar al privirii lui, repetându-și că era minunat și gândindu-se că dorea s-o sărute cum n-a dorit niciodată, în scurta sa existență.

Deodată avu o certitudine: ar fi murit dacă el ar fi plecat la Sydney fără s-o sărute.

– Ce fel de studii vrei să urmezi? o întrebă el.

– Poftim? Eu... Mi-ar plăcea să obțin o diplomă în psihologie. Înțelegi? Aș prefera să lucrez cu oamenii. Să ajut la rezolvarea unora dintre problemele sociale ale lumii.

– Ești ambițioasă, Angie. Să rezolvi problemele sociale ale lumii! Dar găsesc fantastic faptul că vrei să încerci. Atunci spune-mi care este, după tine, cea mai gravă problemă a lumii actuale?

– Este o întrebare dificilă... Sunt atâtea!. Ascultă, poate că găsești angajamentul meu puțin naiv, dar mă gândesc că dacă oamenii nu și-ar complica viața, ar fi mai fericiți. Lumea occidentală se îndepărtează prea mult de modelul familial tradițional. Aș vrea să încurajez oamenii să ia mai în serios relațiile umane, căsătoria, educația copiilor.

– Și tu, vrei să te căsătorești și să ai copii? Sau te vei mulțumi doar cu cariera ta?

– Nu văd de ce aș alege între cele două. Dar cariera va trece, întotdeauna, după familia mea.

– Mmm... Văd că va trebui să te urmăresc îndeaproape la Sydney altfel am să te văd căsătorită înainte de a zice uf!

– Tu n-ai face asta, Philip. Pentru mine nu va exista niciodată decât un sigur bărbat.

Spunând asta, ea întoarse capul spre el și îl privi fix în ochi.

O licărire de surpriză străbătu ochii albaștri ai lui Philip; dar foarte repede privirea sa căpătă altă profunzime și mângâie încet obrajii lui Angie, oprindu-se la buzele ei întredeschise înainte de a merge mai jos, până la proeminența sânilor, subliniată de țesătura fină a tricoului. Deodată, tânăra fată înțelese ce înseamnă să fii obiectul dorinței unui bărbat. Ea simți cum corpul său răspunde chemării mute a privirii tulburătoare și o invadă un val de căldură.

– Tu n-ai decât cincisprezece ani, zise Philip cu o voce dură, ca și cum ar fi chemat-o la ordine.

– Acum, răspunse ea într-un suflu, dar nu voi întârzia să cresc...

– Este adevărat: crescând, îți vei schimba probabil părerea.

– Niciodată! exclamă ea cu convingere. Mama spune întotdeauna că sunt încăpățânată ca un catâr. Sunt sigură că voi simți același lucru pentru tine peste trei ani.

Cu aceste cuvinte, dădu din cap și murmură:

Așteaptă-mă aici!

Sărind în picioare, alergă până în camera sa și se întoarse în mai puțin de un minut.

– Am scris asta în săptămâna sosirii tale, zise ea, întinzându-i lui Philip o foaie de hârtie.

El citi poezia într-o tăcere de plumb, înainte de a plia hârtia în patru și a o depune pe treaptă, lângă el.

Timp de un lung moment, Angie își spuse că era ridicolă. Dar, deodată, Philip o privi și ea știu... avu certitudinea absolută că avusese dreptate. El simțea același lucru ca și ea.

– Angie, zise el cu o voce dulce. Dulcea mea Angie!

Și întinse mâna ca s-o mângâie pe obraz.

Degetele lui erau răcoroase și tandre, pe obrajii săi în flăcări. Atunci adolescenta se auzi ca într-un vis:

– Sărută-mă, Philip. Sărută-mă...

***

– Hei, nu poți să te oprești! protestă cu vehemență Vanessa, când Angie își întrerupse brusc povestirea.

Cele două prietene se apropiau acum de cartierul unde locuiau, la nord de Sydney.

Angie îndreptă mașina către parchingul subteran unde avea un loc rezervat.

Odată aceasta parcată, se îndreptară către scară și urcară treptele în grabă, până la apartamentul lor cochet de la etajul doi.

– Atunci? Ce s-a mai întâmplat? insistă Vanessa când intrară.

Angie surâse în fața nerăbdării prietenei sale. Așa deci, sub aerele sale liberale, profesoara de matematică ascundea o inimă romantică...

– Nu mare lucru, răspunse ea în cele din urmă. El m-a sărutat o singură dată! Și încă destul de fugitiv.

– Nu atât de fugitiv dacă îți mai amintești după nouă ani și, din această cauză, refuzi să cunoști alți bărbați!

– N-am spus niciodată că refuz să cunosc alți bărbați. Doar că aștept ca sărutările lor să aibă același efect ca cea a lui Philip, din acea seară. Să zicem, dacă vrei, că de la Philip nimeni nu m-a făcut să visez astfel.

– Dar ce avea sărutarea aceea atât de special?

– Nu știu... Nu cred că sărutarea în sine avea ceva particular din punct de vedere "tehnic". Ceea ce simțeam face diferența.

– Și ce simțeai?

Inima lui Angie se strânse la amintirea aceea. Ea rămase nemișcată pe canapea, cu privirea în gol.

– Aveam impresia că lumea a deviat de la axa sa, articulă ea. Că murisem și m-am trezit în Paradis.

Putea fi o nebună dar, după toți acești ani, era suficient să închidă ochii pentru a simți strânsoarea brațelor musculoase

ale lui Philip în jurul taliei sale, mângâirerea caldă a buzelor lui peste ale sale, șocul pe care l-a simțit când buzele lor s-au apropiat... Dar ceea ce-i spusese, după aceea, îi dăduse lovitura de grație.

– Am să-ți scriu, murmură el în părul său. Și când vei fi destul de mare, ne vom revedea. Îți promit...

Atunci poate că și el crezuse. După toți aceștia ani, putea să-i acorde beneficiul îndoielii. Dar, în fapt, aceasta nu schimba nimic din faptul că, din egoism, o condamnase la ani lungi de așteptare inutilă, fără speranță.

Altfel spus, o sărutare îi stricase viața.

– O, la, la, Angie! Erai atât de îndrăgostită de el? Atunci, ce a devenit? Și unde este astăzi?

Revenind la realitate, Angie se strădui să alunge amintirile într-un colț în capul său.

– Philip Sterling s-a căsătorit cu o femeie foarte frumoasă și foarte bogată și trăiesc la Melbourne, zise ea cu un calm pe care nu-l simțea.

– Și ce spunea poezia? Îți mai amintești?

Evident că-și amintea! Își amintea fiecare cuvânt, fiecare silabă...

– Nu prea, minți ea. Erau prostii oribile, flori albastre lipsite de interes.

Cel puțin aceasta era adevărat!

– Presupun că nu a păstrat legătura cu tine după plecarea lui?

Angie aprobă cu o expresie cinică.

– S-a mulțumit să trimită o mică scrisoare părinților mei pentru a le mulțumi pentru ospitalitatea lor... Vrei o ceașcă de cafea? spuse ea ridicându-se.

Deodată, simțea nevoia să se miște, să-și ocupe mâinile.

Vanessa o urmă în bucătărie.

– L-ai mai văzut după aceea? întrebă ea

– Da, de mai multe ori.

– Glumești! Unde? Când?

– Prima dată, câteva luni mai târziu, la ceremonia de decernare a diplomei lui Bud. Pentru această ocazie, toată familia a mers la Sydney.

– Și?

– S-a arătat politicos cu mine, dar distant. Și apoi, era cu acea roșcată foarte sexy care nu-l lăsa nici măcar o secundă.

– Cred că te-ai îmbolnăvit!

– Eram distrusă. Până atunci mă străduisem să-i găsesc scuze. Îmi spuneam că, la fel ca multor bărbați, nu-i plăcea să scrie... Mă gândeam că atunci când ne vom revedea, totul va fi bine și că-și va da seama cum crescusem de repede – deja sărbătorisem cei șaisprezece ani! Mi-l imaginam repetându-mi că mă va aștepta.

Micul surâs al lui Angie îi ascundea prost amărăciunea.

– Cât eram de proastă! continuă ea. În cele din urmă, Bud a fost cel care mi-a deschis ochii când mi-a povestit că Philip fusese ales în ajun drept "Călăul inimilor anului", la o

sărbătoare organizată de universitate. El avusese în trei ani mai multe prietene decât țepi avea porcul-spinos! Roșcata nu era decât ultima pe listă – o sedusese chiar în timpul sărbătorii în discuție! Bud și prietenii săi făceau deja pariuri cu privire la durata acestei relații.

– Ei bine! Ce om! Poate că, în cele din urmă, ai scăpat cu bine. El ar fi dorit mai mult decât o sărutare! Trebuie să-i mulțumești că n-a profitat de situație.

– Da, este adevărat; m-am gândit la aceasta. Știi, credeam cu adevărat că voi sfârși prin a-l uita și a-l ierta, dar l-am întâlnit din întâmplare la Sydney, când eram în anul doi la universitate. Aveam un curs de dimineață și trenul meu întârziase; ieșeam alergând din gara Wynard, sperând să prind un autobuz, când m-am ciocnit de un bărbat... Imaginează-ți surpriza mea când am văzut cui îi aparțineau mâinile care mă sprijineau să nu cad! Cred că Philip era tot atât de surprins ca și mine.

***

– Dumnezeule, Angie!

Angie se forța să nu-l privească prea direct. Dar era cu adevărat frumos, cu blugii săi negri și cu vesta de sport kaki... Și avea clasă! Cu toate că nu avea decât douăzeci și șapte de

ani, nu semăna a student – nu, de acum era un om de afaceri sigur pe el.

Tinerei i-ar fi plăcut să găsească lucruri mai pertinente pe care să i le spună; ar fi dorit să poată să înceteze de a-l mai privi; i-ar fi plăcut să nu aștepte nimic de la el, să-și înăbușe acea speranță stupidă pe care o simțea invadând-o.

Privirea albastră parcurse silueta sa longilină și ea se gândea cu disperare că o găsea ca o adolescentă, în blugii prespălați, în tricou și cu vechii ei tenișI albi.

– Văd că ai reușit să intri la Universitate, observă el. Studiezi psihologia, așa cum ai dorit?

– Da, reuși ea să articuleze.

De la sosirea la Sydney, nu încetase să-și imagineze cum o să-l întâlnească din întâmplare, pe stradă. Se vedea tratându-l de sus, politicoasă, dar rece și indiferentă.

Iar acum, nu mai era nici rece, nici indiferentă. Inima îi bătea să se rupă, atât de tare, încât credea că și el o va auzi. Dumnezeule, cât era de ridicolă!

– Pari în formă, Angie, observă el. Sunt dezolat că n-am putut veni la nunta lui Bud, luna trecută: eram în străinătate, pentru afaceri. Și sunt dezolat că nu pot să stau să discut cu tine, dar am o întâlnire.

– Nu face nimic, spuse ea, și eu trebuie să plec: sunt deja în întârziere. Salut!

Și, cu aceste cuvinte, se îndepărtă, aproape alergând.

– Unde locuiești? strigă el, în spatele ei.

Inima lui Angie îi bătea tare în piept. Ea rămase pe loc și se întoarse. "Dumnezeule, dacă o să mă invite să ieșim împreună? se gândea ea. Da, te rog, fă-l să mă invite".

– Am nevoie de adresa ta ca să-ți trimit o invitație, explică el.

– O invitație? repetă ea încet.

– Pentru nunta mea. Cununia va avea loc în octombrie.

– Oh...

Se citea disperarea pe fața ei? Fără îndoială căci, deodată, Philip păru sincer dezolat.

Compasiunea lui evidentă fu ca o palmă pentru Angie. Dintr-o dată, ea găsi forța să surâdă – un surâs vesel chiar, în ciuda lacrimilor ce i se adunau în inimă.

– De necrezut! Te căsătorești? Ei bine, te felicit. Acultă, poți să-i trimiți invitația lui Bud. OK? Acum, trebuie să plec, Philip. Pe curând, sper!

***

– Imi imaginez că nu te-ai dus la nuntă! exclamă Vanessa, punând ceașca de cafea pe masă.

Angie lăsă capul în jos cu un aer vinovat.

– Dar ești complet masochistă! De ce naiba ai făcut-o?

Tânăra femeie scoase un suspin, obosită.

– Cred că din curiozitate... Vroiam s-o văd pe femeia care reușise să-i pună frânghia de gât... De altfel, fusese invitată toată familia, inclusiv tata și mama; nu puteam să mă eschivez fără să trebuiască să răspund la o mulțime de întrebări stânjenitoare.

– Apoi?

– Perfect: iată singurul cuvânt cu care s-o pot descrie pe Helen. Am urât-o de la prima privire și nu l-am mai adorat pe Philip ca mai înainte. A fost cea mai rea zi din viața mea.

– Și familia ta? N-a remarcat nimic? N-a văzut cum acest Don Juan fără inimă ți-a zdrobit-o pe a ta? întrebă Vanessa cu un ton acuzator.

– Cred – sunt chiar sigură – că mama a început să-și pună întrebări. Îmi imaginez că și Bud își dăduse seama la un moment dat. Poate din noaptea primirii diplomelor. Fără îndoială, de aceea m-a pus în gardă cu privire la cuceririle lui Philip. Chiar și la nuntă l-am auzit spunând că ar face avere dacă ar paria cu toate persoanele prezente că acest cuplu nu va dura mult timp... El a afirmat că Philip era un tip super, dar nu prea era făcut pentru monogamie. Și știi ce a mai adăugat? Că nu era vina lui dacă, adesea, unele fete stupide – și zicând acestea mă privea drept în ochi – i se aruncă prostește de gât...

– După părerea mea, nu este o scuză. După cum ți-am spus întotdeauna, nu este ușor să înțelegi un bărbat! Dar spune-mi, ai vorbit cu el în ziua nunții?

– Am încercat să-l evit, dar Philip părea că mă caută, nu știu de ce. Poate îl mustra conștiința. M-a sărutat pe obraz, apoi mi-a spus, cu o anumită răceală, că spera ca viața să-mi aducă tot ceea ce am sperat, că eram fata cea mai adorabilă pe care a întâlnit-o și că i-ar fi plăcut ca lumea să fie plină de oameni ca cei din familia Brown.

– Dumnezeule! suspină Vanessa. Cu adevărat, spunea astfel ca să te dezguste, nu?

– Nu, admise Angie.

– Nu mai ești îndrăgostită de el acum, nu-i așa?

– Nu bineînțeles că nu, răspunse Angie cu nerăbdare, ridicându-se brusc pentru a-și duce ceașca goală în bucătărie. Au trecut ani de atunci, nu sunt idioată.

Vanessa se apropie de chiuvetă.

– Sper că spui adevărul, căci ar fi cu adevărat stupid din partea ta să continui să-l iubești. Cum stupid este și să-i refuzi pe bărbați sub pretextul că ai simțit senzații bizare în brațele unui tip, când aveai cincisprezece ani... Haide, Angie, coboară pe pământ! Știi că nu întinerești! Într-o dimineață te vei trezi, și va fi prea târziu!

Angie nu se putea abține să nu surâdă în fața vehemenței prietenei sale..

– Iată, astă-seară... continuă aceasta din urmă, imperturbabilă. Te duci la aniversarea fratelui tău, nu este așa? Va fi o sărbătorire mare, sau o mică reuniune intimă.

– Bud este incapabil să vadă în mic.

– Ce face el în viața de toate zilele?

– În prezent, lucrează în publicitate. De altfel, a reușit foarte bine în domeniul său.

– În acest caz, trebuie să existe mulți candidați în această seară, nu?

– Candidați la ce?

– La titlul de "primul amant al lui Angie Brown", bineînțeles!

Era pe punctul de a protesta, dar Angie consideră că este mai bine să tacă. Poate că Vanessa avea dreptate. Poate că și tânăra Debbie avea dreptate. Viața este făcută pentru a putea fi trăită. Să rămâi ignorantă și neexperimentată numai pentru a te agăța de un vis nesăbuit, era o tâmpenie.

– Cel puțin, du-te cu inima deschisă, insistă Vanessa. Promite-mi că dacă vei întâlni pe cineva care te atrage, te vei gândi să-i dai o șansă.

– De acord, aprobă Angie, îți promit.

Era sinceră. Vanessa îi surâse.

– Începi, în sfârșit, să fii mai rezonabilă.

Și Philip îi spusese asta de mai multe ori în acea faimoasă vară. Ei bine, avea nevoie să fie rezonabilă!

Mai mult ca în alte dăți, se decise să urmeze sugestia Vanessei: trebuia să-și găsească un prieten adevărat și să renunțe la fantasmele romantice. Era timpul. Marele timp!

– Mă duc să mă aranjez pentru a fi în avantaj în această seară, zise ea cu un aer cuceritor.

– Perfect! exclamă Vanessa. Grăbește-te! Nu trăiești decât o dată!.

***

În seara aceea, la orele zece, Angie își regreta deja eforturile. De obicei, chiar în blugi și în tricou, partea masculină îi acorda mai multă atenție; dar în această seară, în lunga sa rochie subțire, de un verde intens, machiată cu grijă și înconjurată de un nor de parfum îmbătător, era pur și simplu hărțuită de tot ceea ce purta pantaloni și asta o agasa profund. Avea oroare de bărbații care o abordau plini de siguranță, îi debitau una-două platitudini și se așteptau, apoi, ca ea să se topească de dorință și să le cadă în brațe. Data viitoare, când vreunul dintre acești descreierați îi va murmura "Ai tăi sunt acești ochi frumoși?", va începe să urle!

Acestea fiind zise, era greșeala ei dacă toți își închipuiau că ea căuta un partener pentru o noapte. N-ar fi trebuit să lasă părul brun-roșcat să-i cadă pe un umăr, descoperindu-l pe celălalt într-un mod provocator. Nici să se lase convinsă de Vanessa să poarte lungii cercei de cristal care scoteau un clinchet la fiecare mișcare a ei.

Văzând cum un tânăr încerca să se apropie de ea, îi întoarse spatele și se refugie în bucătărie, unde Loretta, soția lui Bud, umplea cupele cu alune și biscuiți.

– Bună, Angie! Ești foarte sexy în această seară! Înțeleg acum de ce Bud mi-a spus că toți colegii lui sunt nebuni după tine... Ah, nu! Iarăși soneria! Vrei să fii drăguță și să deschizi tu? Dacă nu le duc ceva de mâncare invitaților, cred că se vor mânca între ei!

Angie izbucni în râs în fața mutrei comice a cumnatei sale.

– Nici o problemă, mă duc eu.

De altfel, gândea ea, era mai bine decât să se întoarcă în încăperea vecină...

Traversa vestibulul gândindu-se că Bud s-a descurcat bine pentru un băiat de la țară. Și-a însușit repede cariera publicitară, avea o casă frumoasă într-un cartier rezidențial, o nevastă foarte frumoasă și un copil adorabil. Și toate acestea până la treizeci de ani! Era remarcabil.

Adâncită în gândurile sale, deschise ușa – și încremeni imediat.

Bărbatul stătea cu spatele, cu mâinile vârâte adânc în buzunare și cu un mic sac de călătorie. Dar ea știu imediat și fără nici o îndoială, cui îi aparținea acest păr blond, acești umeri largi, aceste picioare lungi și musculoase.

Era Philip.

Capitolul 3

El se întoarse, auzind zgomotul ușii, mișcându-se cu acea grație felină de care Angie își amintea atât de bine.

Chiar și la treizeci și unu de ani, Philip era de o frumusețe care îți tăia răsuflarea. Ridurile fine care îi marcau colțul ochilor, nu făceau decât să sublinieze albastrul de necrezut al acestora, de fapt, ele confereau figurii o maturitate foarte atrăgătoare.

Corpul lui nu se schimbase deloc. Nici un gram de grăsime nu-i îngrășase silueta atletică; și Angie simți un regret. Cum ar fi putut să-și stăvilească elanul care o împingea către el, dacă era atât de perfect?

Forțându-se să-și vină în fire, afișă un surâs de curtoazie.

– Bună seara, Philip, spuse ea pe un ton detașat. A trecut mult timp, nu-i așa?

Timp de câteva secunde, el nu răspunse și o privi în tăcere.

Privirea lui reflecta surpriza și un alt sentiment pe care Angie nu-l putu identifica.

– Da. Mult timp, zise el, în sfârșit. Te găsesc... schimbată.

– În bine, sper, spuse ea pe un ton vioi, aproape provocator, pe care nici ea nu și-l cunoștea.

El îi surâse.

– Este greu de ameliorat perfecțiunea, Angie.

Cum putea să fie atât de ipocrit? Dacă o găsise odinioară atât de perfectă, de ce o abandonase? Tânăra încercă să-i întoarcă surâsul.

– Ai știut întotdeauna să le vorbești femeilor, Philip, exclamă ea, cu ușurință. Dar spune-mi, cum de ești aici? Bud știa că trebuia să vii?

– Nu.

– Știi că azi este aniversarea sa? Avem o mare sărbătoare în cinstea lui.

– Da, da, pentru asta am venit.

Ea privi sacul de la picioarele lui și își încruntă sprâncenele.

– S-ar spune că rămâi mai mult timp, remarcă ea.

– O noapte sau două, afirmă el. Dar numai dacă Bud are loc, bineînțeles. Dacă nu, voi găsi o cameră la un motel din apropiere... De altfel, sunt cu mașina.

– Vrei să spui că ai condus de la Melbourne până aici doar pentru a asista la serata de aniversare a lui Bud? întrebă Angie, fără să-și ascundă surpriza.

– În parte.

– În parte? Adică?

– Dragă Angie, soția mea și cu mine am decis să divorțăm și am simțit nevoia să mă întorc la vechii mei prieteni.

Angie se felicită pentru stăpânirea pe care o încerca – cel puțin în aparență, la aflarea acestei vești de necrezut.

– Ți-ai părăsit soția?

– Nu am spus așa ceva. În realitate, ea m-a părăsit.

– De ce?

Philip, agasat, scoase un suspin.

– Angie, trebuie să rămân țintuit aici toată noaptea ca să răspund la întrebările tale? Am sosit de la Melbourne, sunt epuizat, mă simt rău, am nevoie de un duș bun și de un pahar. Sunt sigur că mama ta nu m-ar fi lăsat niciodată așa, pe o ștergătoare de picioare. Ea m-ar fi făcut să intru în viteză.

– Este adevărat. Dar eu nu sunt mama, nu-i așa? Și prefer "sărutările". Vrei să mă îmbrățișezi, Philip? întrebă ea, conștientă de absurditatea cuvintelor sale, dar incapabilă să reziste tentației de a-l provoca.

El o privi stupefiat.

– Ai băut? întrebă în cele din urmă.

– Nu.

"Dar ar fi trebuit", adăugă ea în sinea sa.

– Atunci de ce te agiți așa? Asta nu-ți stă în fire.

Ea râse, un râs care suna fals.

– Cum poți să-ți dai seama despre ce îmi seamănă sau ba?

Singura Angie pe care ai cunoscut-o era o copilă idioată și impresionabilă care te considera ca pe un fel de zeu...

– După cum se vede, ți-ai schimbat părerea!

Lui Angie nu-i venea să-și creadă urechilor. Era decepție, un fel de amărăciune pe care o dădea în vileag tonul lui Philip?

– Haide, intră, zise ea, renunțând să reflecteze la întrebare. Mă duc să-l caut pe Bud.

Acesta din urmă era tot atât de surprins ca și sora sa.

– Philip? Aici? exclamă el.

– Soția sa l-a lăsat, îi șopti Angie la ureche.

– Mmm. Nu e greu să înțeleg de ce... Am știut că așa se va sfârși.

– El zice că a condus de la Melbourne până aici pentru aniversarea ta; vrea să petreacă noaptea aici.

– Nu este nici o problemă. Este prietenul meu. Fii drăguță, Angie, și spune-i Lorettei că avem un invitat peste noapte.

Și plecă, alergând spre ușa de la intrare.

Angie o găsi pe Loretta tot în bucătărie, de data asta umplând spălătorul de vase.

Soția lui Bud primi vestea vizitei lui Philip cu bunăvoință și Angie nu se putu abține să nu o compare cu propria sa mamă. "Nu este de mirare că ea și Bud se înțeleg atât de bine", se gândi ea.

– Bud trebuie să fie foarte mulțumit! exclamă Loretta. Nu l-a văzut pe Philip de la căsătoria acestuia.

– Nici eu... murmură Angie.

Cumnata sa o privi cu un aer interogator.

– Tu nu mai simți nimic pentru el, nu-i așa?

Surprinsă, Angie era să scape farfuria pe care i-o întindea Lorettei. Aceasta surâse.

– Trebuie să fii surd și orb să nu-ți dai seama că erai cu inima sfârâmată, în ziua căsătoriei lui. Bud mi-a spus, după aceea, că a încercat să te facă să înțelegi că Philip nu era bărbatul potrivit pentru sora lui; a avut dreptate?

Angie ridică din umeri.

– Aș minți dacă aș pretinde că nu l-am găsit întotdeauna foarte atrăgător. Dar atâta tot.

– Sper. Bărbații însurați nu aduc nimic bun.

– El mi-a spus că este în plină procedură de divorț.

– Rămâne de văzut!

– Nu te neliniști pentru mine, Loretta. După cum ți-am spus, cine s-a fript cu supă, suflă și în iaurt!

– Bud se va simți ușurat că reacționezi astfel.

– Voi fi ușurat să aflu ce? întrebă soțul său, vârând capul prin deschizătura ușii.

– Că Angie s-a vindecat de dragostea ei pentru Philip.

Bud se uită gânditor la sora sa.

– Să sperăm, răspunse în cele din urmă. Pentru că Philip nu poate s-o ignore, așa cum este îmbrăcată în această seară.

– Ce vrei să spui? se neliniști Angie, încruntându-și sprâncenele.

– Că rochia ta este foarte sugestivă, surioară. Și prietenul meu Philip nu este bărbatul care să nu remarce o femeie frumoasă, mai ales când este îmbrăcată provocator. De altfel, i-ai plăcut întotdeauna...

– Haide, Bud, nu mai vorbi așa. Și adu-ți aminte că acum am douăzeci și patru de ani, nu cincisprezece! Sunt capabilă să mă descurc cu bărbații – înțelegându-l și pe Philip.

"Pe cine crezi că înșeli?", întrebă o voce mică din mintea sa. Dar ea îi impuse să tacă.

Bud scoase un suspin.

– Da, ai dreptate, admise el. Am reacționat ca un paranoic. Și în plus, Philip pare că s-a schimbat. Îl găsesc... foarte calm, foarte diferit de cel de odinioară. S-ar părea că mariajul i-a eliminat acea parte superficială pe care o avea când eram studenți.

– De fapt, unde este? întrebă Loretta.

– În camera cea mare pentru oaspeți. Face un duș. În acest timp, încerc să-i prepar și să-i duc un scotch. Dar pentru că ești "vindecată", poți tu, Angie, să faci asta în locul meu? E timpul să mă întorc la invitați. Și trebuie să vii și tu cu mine, Loretta. De ore întregi stai în bucătărie.

Angie simți cum o cuprinde o ușoară panică. Îi venea să strige nu, căci nu era vindecată de tot; totuși, tăcu. Ideea de a-i duce un pahar lui Philip în timp ce acesta făcea duș era incredibil de excitantă...

O năpădiră amintirile de altădată, când se scăldaseră împreună în râu, aproape de fermă. Philip avea, într-adevăr,

un corp superb! Un corp de înotător. Umeri largi, șolduri înguste, picioare musculoase... Fusese campion de crawl la universitate și auzise de la Bud că dacă s-ar fi antrenat mai intens, ar fi fost selecționat, probabil, pentru Jocurile Olimpice.

Iată ce îi era tipic lui Philip: el nu lua nimic în serios. Dar aceasta făcea parte din farmecul său. Serioasă și reflexivă, Angie îl găsise fascinant pe acest bărbat care părea că nu se teme de nimic.

De altfel, de ce s-ar teme de ceva? Se născuse strălucitor, frumos și bogat! Niciodată nu-i lipsise nimic: femeile îi cădeau în brațe fără ca el să facă cel mai mic efort.

La acest gând, Angie nu putu să-și reprime o grimasă amară. Ea turnă într-un pahar o porție generoasă de scotch și începu să urce scara.

Împinsă parcă de un demon, nu bătu la ușă, ci intră direct. Philip abia ieșise de sub duș și era aproape îmbrăcat; el ridică brusc capul văzând-o intrând și își încruntă sprâncenele cu un aer dezaprobator.

– Sunt sigur că mama ta te-a învățat să bați la ușă înainte de a intra în camera unui bărbat, zise el, vârându-și poalele cămășii în pantaloni.

Angie ridică din umeri.

– Fără îndoială, replică ea. O să încerc să-mi amintesc data viitoare.

– Ce ți-a venit, Angie?

De când am venit, s-ar zice că vrei să mă scoți din sărite.

"Așa este, se gândi tânăra femeie. Pentru că altfel risc să mă arunc la picioarele tale și să-ți spun că încă te iubesc, că în toți acești ani n-am încetat să te iubesc".

Ea se străduí să-i facă față, afișând un surâs la comandă. Capul i se învârtea și nu avea nici o idee ce trebuia să facă.

Și deodată, răspunsul se impuse evident: trebuia să-l seducă pe Philip. Să profite de ceea ce ar putea fi ultima sa șansă.

– M-am purtat urât cu tine, nu-i așa? zise ea, încercând să dea o notă poznașă surâsului său. Scuză-mă, voiam să te sâcâi puțin. Uite paharul tău; Bud mi-a cerut să ți-l aduc.

Ea îi întinse paharul și se așeză pe marginea patului cu o grație studiată, încrucișându-și picioarele care lăsau să se vadă jupa ce se vedea prin despicătura rochiei.

– Ce s-a întâmplat că soția ta a trebuit să te părăsească? întrebă ea, mereu surâzătoare. Ai fost un băiat rău, Philip?

O parte din ea dorea să audă că s-a purtat odios cu soția sa, în timp ce altă parte visa că îi va mărturisi că a făcut totul ca mariajul său să meargă, dar n-a reușit pentru că era îndrăgostit de altă femeie – de ea, Angie.

El privi picioarele ei, luând o înghițitură mare de băutură. Cu o grimasă, puse paharul pe masa de toaletă. Apoi, fără să spună un cuvânt, se întoarse spre mobilă, luă un pieptene și-l trecu prin șuvițele umede.

Angie îi urmări mișcările, agasată de propria ei reacție.

De ce simțea o dorință viscerală de a se ridica, de a-și trece degetele prin buclele blonde ale lui Philip, de a-l atrage spre ea și a-l îmbrățișa cu ardoare?

O străbătu un frison. Niciodată nu se crezuse în stare de o pasiune atât de sălbatică, distrugătoare. Aceasta o neliniștea; ce trebuia să facă?

Deodată, își dădu seama că el o privea prin oglindă.

– De ce vrei să știi ceva despre căsătoria mea? o întrebă el.

Angie reuși să salte din umeri, cu indiferență.

– Sunt doar curioasă, asta-i tot. Bud a zis întotdeauna că nu va dura.

Philip se întoarse surprins.

– Adevărat? Și ți-a explicat de ce gândea astfel?

– Cred că aprecia că bărbatul ales în "Călăul Inimilor Anului" la universitate, nu va fi un soț ideal.

Timp de câteva secunde, Philip rămase nemișcat. Apoi clătină ușor din cap și scoase un lung suspin.

– Bătrânul Bud, spuse el pe un ton sec. Și eu credeam că îmi este prieten!

– Bud este prietenul tău, răspunse Angie. Și dacă a zis asta, a făcut-o pentru că te cunoștea bine. Dacă mariajul tău a eșuat, este vina ta!

– Asta îmi repet și eu în fiecare zi, Angie. Sunt convins că am făcut o greșeală monumentală căsătorindu-mă cu Helen.

– Sper că nu încerci acum s-o faci responsabilă de divorțul vostru?

– Te asigur că nu-mi reproșez decât mie însumi.

– Deci, este adevărat... Ești gata să divorțezi! murmură Angie, furioasă de satisfacția ce o invada la acest gând.

Ce diferență ar fi fost pentru ea? După cum se vedea, Philip nu va rămâne decât o zi sau două. Apoi se va întoarce la Melbourne, în lumea sa de puternici oameni de afaceri și de femei bogate și sofisticate, cu era Helen.

– Nu există nici o șansă să vă împăcați? întrebă ea cu un aer pe care îl credea detașat.

– Nici una, afirmă el, reluându-și paharul și terminându-și băutura.

Din nou, el schiță o grimasă.

– Dar știu că Bud a turnat o porție! Vrea să mă îmbete sau ce?

– Nu el a fost, ci eu. Mi-a spus că ai avea nevoie să te relaxezi.

– Este adevărat. Dar nu în acest fel... Spune-mi Angie, reluă el, schimbând subiectul, viața ți-a adus tot ceea ce ai visat? Există un tânăr bărbat bine sub toate aspectele care te așteaptă nerăbdător să te strângă în brațe?

În acea clipă, Angie regretă că nu pusese arsenic în paharul interlocutorului său.

– În realitate, nu, Philip, răspunse cu un surâs rece. În acest moment, sunt singură. Cât privește alte ambiții ale mele... Pe legea mea, nu am decât douăzeci și patru de ani și îmi va trebui mult timp ca să schimb lumea. Am înțeles acum

că anumite lucruri – și anumite persoane – nu ar putea să fie schimbate niciodată, adăugă ea aruncându-i o privire plină de răutate.

– Ascultă, propun încetarea focului, OK? Astăzi este aniversarea lui Bud și așa cum îl cunosc, ar dori ca totul să fie bine; nu mă îndoiesc că, la ora asta, jos este muzică și sunt oameni care dansează. Haide, chiar am nevoie.

Luând mâna lui Angie, o trase atât de brusc, obligând-o să se ridice. Ea se clătină și el îi petrecu un braț peste talie pentru a o ajuta să-și recapete echilibrul, braț pe care nu și-l retrase după aceea. Surprinsă, ea îl privi fără să poată înțelege; dar când căută să-l cerceteze, ochii albaștri de peruzea, exprimau un cinism fără limite.

– N-ai aerul înspăimântat, Angie, șopti el. La ce te așteptai din partea unui bărbat ușuratic și inconștient ca mine? Sunt gata să-ți dau acea sărutare pe care mi-o cereai la ușă.

– Prea târziu, răspunse ea printre dinți, întorcând capul. Eu nu accept sărutări decât la ușă, nu și în cameră.

Luându-i bărbia între degete, o forță să-l privească.

– N-ai decât să numești asta o sărutare de adio, murmură el.

"Nu", vru ea să strige, dar deja buzele lui lui Philip puseră stăpânire, cu violență, pe ale sale.

"Memoria îți poate juca feste", de gândea Angie. Ea îi povestise Vanessei că sărutările lui Philip nu se puteau compara cu nimic altceva! Nu era nimic divin în modul în care o săruta acum: fără delicatețe, aproape cu sălbăticie.

Dar, chiar în momentul în care tânăra femeie se gândea că fusese nebună să-și închipuie în toți acești ani că fusese îndrăgostită de Philip, sărutarea se schimba, încetul cu încetul. Degetele care-i țineau bărbia deveniră mai blânde, mai mângâietoare, apoi începură să coboare încet către gâtul său, în timp ce celalaltă mână urca pe spatele său și se oprea în părul ei. În tot acest timp, limba desfășura un dans de o senzualitate incredibilă.

Plăcerea pe care Angie o simțea în aceste clipe eclipsa toate amintirile de altădată. Avea impresia nu mai exista decât dorința; tot corpul îl cerea pe cel al tovarășului său, reclama o fuziune mai totală. Dorea să-i aparțină lui Philip, să-i ofere ceea ce nu-i apaținuse decât lui. Se simțea fericită, vivantă, ca și când și-ar fi găsit locul care întodeauna a fost al ei; în brațele bărbatului vieții sale. Și dacă ar face dragoste, fericirea ar fi completă, gândea ea confuză, lipindu-se de el.

Aproape inconștient, își trecu degetele prin părul lui Philip, și-l auzi scoțând un mic geamăt de plăcere.

– Mătușică...

Micuța voce îi parveni prin ceața pasiunii și avu efectul unui duș rece. Ea se degajă repede de Philip; toată magia clipei zburase și nu mai simțea decât conștiința abandonului său, de ceea fusese cât pe ce să facă sau sa-l lase pe Philip să facă.

– Aș vrea un pahar cu apă, te rog, mătușică, zise micul Morris, de trei anișori, ridicând spre ea ochii săi mari și inocenți.

Rușinată, Angie avansă în direcția sa și constată că ușa rămăsese deschisă tot timpul cât se desfășurase "conversația" sa cu Philip. Oricine ar fi putut să treacă și să-i vadă... Dumnezeule, dacă Bud ar fi urcat?

Aproape să leșine, atât o dezgusta propria atitudine, luă copilul în brațe și-l duse în camera lui.

– Tatăl tău și mama ta n-ar fi mulțumiți să te vadă în picioare la ora asta, remarcă ea așezându-l pe Morris în pat. Îți promit că n-am să spun că te-ai sculat, dar în schimb, vreau să bei repede toată apa și să te culci din nou.

– Cine era domnul care te săruta, mătușică?

– Un vechi prieten, răspunse Angie, sperând că era suficient pentru a satisface curiozitatea copilului.

Dar Morris era în perioada întrebărilor permanente și nu înceta să se intereseze de tot.

– Și de ce te săruta? Spune-mi! O să te căsătorești cu el?

Tânăra simți cum i se strânge inima.

– Nu, nu mă căsătoresc, Morris. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut; oamenii se îmbrățișează când nu s-au văzut de mult timp.

– Da, dar...

– Câtă apă vrei? i-o tăie ea, sperând să-i distragă atenția. Un pahar întreg sau jumătate?

Reuși să-l culce pe Morris, evitând alte întrebări stânjenitoare. Și se ruga ca el să nu le povestească părinților, în ziua următoare, ceea ce văzuse.

Ieși în vârful picioarelor, crezându-l adormit, dar el o chemă. Nu putea să adormă, explică el, dacă nu i se citea o poveste.

Scoțând un suspin, Angie se resemnă să se adâncească în lectura lui "Toby, micul camion", ceea ce se părea că va fi o poveste lungă. Când termină, constată că Morris dormea profund.

Ea privi cu tandrețe buclele negre și pielea mată, gândindu-se, fără voia ei, că dacă Philip ar avea un fiu, ar fi probabil tot atât de blond, pe cât era Morris de brun. Da, adormit, avea aerul unui înger...

Cu inima strânsă, închise ochii pentru a goni aceste imagini deranjante și se aplecă pentru a-l săruta pe Morris pe frunte.

– Noapte bună, sufletul meu, murmură încetișor.

Cu un mic suspin trist, deschise ochii, închise cartea, o puse pe măsuța de la capătul patului și se ridică.

Ieși din cameră în vârful picioarelor, după ce stinse lumina, și dădu nas în nas cu Philip, care stătea în prag. După cum se părea, asistase la toată scena.

Agasată fără să știe de ce, Angie îl îndepărtă fără menajamente și se grăbi să închidă ușa înainte ca el să vorbească și să-l trezească pe Morris.

– Puștiul are un aer inteligent, remarcă Philip. Demnul fiu al tatălui său.

Ceva în tonul său o alertă pe Angie.

– S-ar spune că ești... gelos, spuse ea, fără să-și ascundă uimirea.

– Bineînțeles.

– În acest caz, de ce nu ai copii? Erai prea ocupat cu viața ta pentru a mai găsi timp de a-i crește?

– Dacă ești decisă să pui întrebări și tot tu să dai răspunsurile, nu mai am nimic de adăugat... Dar, spune-mi, tu de ce nu te-ai căsătorit și nu ai un copil sau doi?

Cum putea s-o întrebe așa ceva? Nu-și dădea seama de nimic?

– Voi sfârși prin a ameți, zise ea, ascunzându-și chinul sub un surâs sfidător. Pentru un moment, vezi tu, trebuie să mă gândesc la cariera mea.

– Ah, da... Cariera ta. După cum mi-a explicat Bud, ajuți școlărițele să meargă pe drumul drept.

– Nu trebuia să mă îndoiesc că aceasta te va face să rânjești. Oamenii fără morală își bat joc întotdeauna de cei care au una!

– Îți amintesc, draga mea, că acum câteva minute nu sclipeai în mod deosebit pentru simțul tău moral... Îți mărturisesc, de altfel, că am rămas stupefiat când am descoperit că ai devenit una dintre acele femei care sunt gata să vină în pat după o sărutare.

Înainte ca el să fi avut timp să-i împiedice gestul, Angie îi trase o palmă răsunătoare.

– Ticălosule! exclamă ea, tremurând de furie.

Philip duse mâna la obraz cu un gest nepăsător.

– Atâta violență! Dar spune-mi, Angie, de ce m-ai lovit? Pentru ceea ce ți-am spus, sau pentru ce s-a petrecut acum nouă ani?

– Pentru amândouă, răspunse ea cu arțag.

Însoțitorul său își apropie pleoapele. O lumină meditativă se aprinse în ochii săi.

– Bine, zise el, în sfârșit, cu un aer de satisfacție.

– Ce înseamnă acest "bine"?

– Nimic, nimic. Vino, reluă el, antrenând-o pe coridor. Să coborâm și să dansăm.

Furioasă, Angie se degajă violent și se opri.

– Îți bați joc de mine? Îți imaginezi că voi merge să dansez cu tine ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, după ce m-ai insultat?

El îi trimise unul din irezistibilele sale surâsuri.

– Angie, de când am sosit, n-ai încetat să mă insulți. Să spunem că sunt unele cuvinte mai tari între prieteni? Nimic grav, cred că ești de acord. De altfel, cred că nu te-am insultat. N-am nimic împotriva femeilor puțin virtuoase. Așa se evită multe minciuni!

– Dobitocule...

El îi opri cuvintele cu o sărutare. O ușoară atingere a buzelor sale, care părea un geamăt de disperare și plăcere.

– Ești un pervers, murmură ea.

– Și tu ești magnifică, îi șopti el la ureche..

El prinse între degete o șuviță de păr și îl înfășură ușor, senzual, în jurul degetului său.

Din nou, Angie simți urcând în ea o ușoară dorință; aproape inconștient se agăță de umerii lui și îl atrase spre ea.

– Mai târziu, frumoasa mea Angie, zise el surâzând. Nu vreau să încep lucrurile și să nu le termin și am impresia că fratele tău nu va întârzia să apară.

Adusă brutal cu picioarele pe pământ, Angie înțepeni.

– Și eu am oroare de bărbații înfumurați, replică ea. Eu nu sunt atât de libertină cum crezi, Philip.

– Nu?

– Nu!

– Interesant!

– Amintește-ți, îți plac femeile ușoare...

– În general. Dar pentru tine, frumoasa mea Angie, aș face o excepție.

– Încetează să mă mai numești așa! Nu mai sunt "frumoasa ta Angie". Nu mai sunt Angie a ta, în nici un fel. Te disprețuiesc Philip Sterling, pe tine și pe toți bărbații de felul tău. Voi distrugeți totul în calea voastră. Surâdeți și vă minunați – dar nu sunt decât aparențe. Ai sosit aici în această seară și după cinci minute încerci să mă seduci în timp ce sărmana ta soție își plânge toate lacrimile la Melbourne.

– Asta mă înspăimântă! exclamă Philip cu un rânjet. La această oră, departe de a plânge, este probabil gata să se bucure cu amantul său!

Capitolul 4

Timp de câteva secunde, Angie nu spuse nimic, invadată de o compasiune fără margini pentru Philip. Totuși, nu întârzie să-și amintească personalitatea interlocutorului său și spuse pe un ton sarcastic:

– Deci s-a plictisit și te-a prins în propriul tău joc!

Philip o privi perplex.

– De necrezut, murmură el, dând din cap... Deci ești convinsă că sunt un fel de Cassanova sau Barbă Albastră?

– Nu, nu mă gândesc că asasinatul ar fi stilul tău. Ai multe defecte, Philip, dar trebuie să mărturisesc că nu ești violent.

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș fi așa de sigur. Există acum, de exemplu, o anumită persoană pe care aș sugruma-o cu plăcere.

– Adevărat! Tu, care mai înainte voiai să dansezi cu mine?

– Cine ți-a spus că era vorba de tine? întrebă el.

Bine! Haide, vino, adăugă el, trăgând-o de mână în direcția scării.

De data aceasta, Angie, nu protestă. Și nu făcu nici o obiecție când, ajunși în încăperea transformată în ring de dans, Philip o luă în brațe și o strânse la piept aproape cu sălbăticie.

Furia, ritmul surd al muzicii, căldura corpului lui Philip... Toate acestea împreună îi dădeau lui Angie impresia că plutea într-un univers ireal, violent și senzual, o îmbinare unică de senzații. Fără să se gândească, îl luă după gât pe Philip și începu să se legene provocator. Dorința pusese din nou stăpânire pe ea, ghidându-i fiecare din gesturile sale, anihilându-i voința.

Privirile li se întâlniră, se adânciră una în cealaltă, în timp ce trupurile lor continuau să se caute, să se exprime, fără ca ei să vrea.

– Philip... murmură Angie

– Ah! Aici erați?

Vocea lui Bud îi aduse brutal pe pământ și Philip o lăsă pe tovarășa sa. "Mulțumesc lui Dumnezeu", se gândea aceasta din urmă, că fratele său nu văzuse mare lucru, în lumina intermitentă și întreruptă de stroboscop.

– Am fost să vă caut sus, dar n-am reușit să vă găsesc, continuă Bud, inconștient de tensiunea dintre cei doi. La un moment dat am crezut că ați fugit împreună! spuse fratele ei râzând.

Philip râse și el... forțat.

Angie, la rândul său, se gândea că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi propus lui Philip să se eclipseze discret, împreună cu ea. De fapt, era gata să facă orice pentru a fi cu el!

Această constatare o îngrozi. Cum putea să sfătuiască atâtea persoane, când era incapabilă să-și țină în frâu emoțiile? Ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă voință, de mai mult respect față de ea însăși. La douăzeci și patru de ani, se comporta ca o adolescentă imatură!

În sfârșit, totul n-ar fi fost problematic dacă Philip ar fi simțit ceva pentru ea. Dar nu era cazul, știa asta destul de bine. În cel mai bun caz, îl atrăgea din punct de vedere fizic. În cel mai rău caz, se servea de ea pentru a se răzbuna pe trădarea soției sale. În tot cazul, atracția lui pentru ea nu era decât trecătoare... Fără îndoială, o va uita până mâine dimineață.

Angie, în schimb, își va aminti. Și o vor măcina disperarea și remușcările, dezgustul față de ea însăși, în timp ce Philip va dispărea cu ușurința sa obișnuită, lăsând-o să sufere îngrozitor la amintirea scurtei lor îmbrățișări.

Și totuși... totuși, cu toată această incertitudine, chiar în această clipă, Angie nu avea decât o singură dorință: să-l vadă pe Bud dispărând și să rămână singură cu Philip, în brațele sale.

"Ei bine, pleacă! Altfel, nu-l vei mai vedea și nu vei mai fi tentată să cazi pradă farmecului său". Acest răspuns i se păru ca o evidență luminoasă, brutală.

– Vă rog să mă scuzați, zise ea repede, de frică să nu-și schimbe hotărârea... Trebuie... să merg să-i spun ceva Lorettei. Bud, cred că ai multe lucruri să-i povestești lui Philip; vă voi întâlni mai târziu.

Ea se depărtă, fără a mai privi înapoi, și se îndreptă direct spre dulapul în care-și pusese, la sosire, vesta și poșeta.

Mergând spre ușă, începu să caute în poșetă cheile mașinii. Unde ar putea fi? se întreba ea, pentru că nu le găsea. Dumnezeule, se petrecea mereu același lucru: când avea nevoie să găsească ceva, nu era la îndemână! De la o clipă la alta, risca să apară Bud, Loretta și Philip și s-o întrebe ce se petrece, de ce pleca astfel ca o hoață...

– Ce naiba, unde am putut să le pun? mormăia ea cu voce tare.

La un necaz mare, mijloace speciale, decise ea, și goli conținutul pe o consolă din vestibul.

Spre marea ei ușurare, legătura de chei căzu cu un zgomot metalic pe platoul de marmură.

– Asta căutai?

Angie tresări când Philip se ivi alături de ea. El se aplecă cu nonșalanță și ridică între degetul mare și arătător, un prezervativ care se afla la vedere, pe trusa de machiaj.

El nu va crede niciodată că-l pusese în poșetă după o reuniune împotriva SIDA, la colegiu, și-l uitase acolo... Cu obrajii în flăcări, tânăra femeie se întoarse repede către consolă și se grăbi să-și pună lucrurile la loc. Apoi, luând

cheile mașinii se întoarse spre Philip și-l privi cu un aer disprețuitor, legănând legătura de chei înaintea ochilor acestuia.

– Iată ce căutam, imaginează-ți, spuse ea cu voce tare. Dar poți păstra prezervativul. Sunt sigură că-ți va fi de folos. Sunt sigură că "Domnul Călău al Inimilor" nu va întâmpina nici o greutate în a-și găsi o tovarășă fermecătoare pentru la noapte.

– Te plimbi întotdeauna cu un prezervativ la tine? întrebă el.

– Și de ce nu? îi răspunse Angie... Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla, nu-i așa? Prefer să fiu pregătită pentru orice eventualitate.

Mulțumită de a vedea expresia șocată de pe figura interlocutorului său, își ridică mândră bărbia și se întoarse. În mai puțin de două secunde, ieșea pe ușă.

Nenorocire! Nu întârzie să constate că fuga era mai dificilă decât prevăzuse. De altfel, o mașină sport neagră era parcată chiar în spatele mașinii ei, blocându-i accesul la ieșire.

– La naiba! lăsă ea să-i scape.

– N-ar trebui să conduci în acest hal. Este clar că ai băut prea mult, se auzi vocea lui Philip, în spatele său.

De data aceasta, își pierdu răbdarea.

– Ce te face să crezi asta? întrebă ea, făcând stânga-mprejur și fixându-l cu furie. Pentru că m-am decis să plec în loc să sfârșesc seara în brațele tale?

– Nu, răspunse el cu un calm olimpian care sfârși prin a o scoate din sărite.

Tu ai ales să te comporți astfel, de când am venit. În seara asta nu ești tu însăți. Și mă întreb de ce...

În bătaie de joc, Angie începu să aplaude.

– Bravo, Philip! Sunt aproape nouă ani de când nu ne-am văzut unul cu altul, dar tu știi ce caracter am! Crede-mă, dacă vrei, scumpul meu prieten: o fată se schimbă între cincisprezece și douăzeci și patru de ani! Acum eu sunt cea pe care ai văzut-o în această seară.

Spune-mi, nu-ți creează nici o problemă să știi că am o viață sexuală? Sper că nu, pentru că asta este și nu se mai poate face nimic!

Abia pronunțase această minciună impertinentă că o și regretă. Fără să vrea, nu se putu împiedica să nu sufere, văzând expresia decepționată pe care o afișa Philip în această clipă. Decepționată... și chiar tristă.

Era prima oară de când el manifesta un astfel de sentiment în prezența ei și asta o surprindea.

Poate că era mai afectat de eșecul căsătoriei sale? se gândea ea. Poate fusese sincer îndrăgostit de soția sa...

Chiar dacă această idee îi era odioasă, credea că Philip, contrar a ceea ce susținea fratele său, era capabil de un sentiment profund față de o femeie. De altfel, Bud nu-l mai văzuse de mult timp; acesta poate se schimbase. Nu era ea cea care susținea sus și tare că timpul poate schimba persoanele și caracterele?

Dar, abia începuse să simtă o oarecare compasiune pentru tovarășul său, că expresia întristată a acestuia din urmă dispăru, înlocuită de un surâs feroce.

– Ai dreptate, zise el. Ai dreptul să profiți de tinerețea ta, ca oricare altul. Dar, de ce să nu profiți împreună cu mine?

Angie dădu din cap, descurajată. Și ea, care fusese gata să creadă că se schimbase!

– Nu? întrebă el. Bine, cu atât mai rău! Nu poți să spui că n-am încercat, nu-i așa? Ce ai zice să faci un tur cu mașina, împreună cu mine?

Exasperată, Angie, dădu cu violență cu piciorul în pământ.

– Pentru Dumnezeu, ce te-a apucat? Nu vezi că nu doresc să merg undeva cu tine? Vreau, doar, să plec acasă. Dacă aș ști măcar a cui este această mașină blestemată i-aș cere s-o mute și...

Se întrerupse văzând un mic surâs pe buzele interlocutorului său.

– Este a ta, nu-i așa?

– Ei, da! mărturisi el fără să-și ascundă satisfacția. Ca să-ți spun adevărul, Bud m-a rugat să cumpăr câteva sticle cu bere de la băcănia care este deschisă noaptea și mi-a spus că tu îmi vei arăta drumul. Sunt sigur că nu știa că te-ai hotărât să pleci acasă. De altfel, de ce vrei să pleci? Noaptea este încă la început. Cine știe? Ai putea să găsești pe cineva pe măsura ta.

Tânăra femeie se prefăcu a nu înțelege această ultimă remarcă.

– De ce Bud n-a mers el însuși să cumpere bere?

– Pentru că a reușit, în sfârșit, să dea de un client potențial, foarte important pentru el. Tu știi cum sunt cei ce lucrează în publicitate: mai mult sau mai puțin ca cei din asigurări; întotdeauna gata să muncească...

Angie crezu că distinge în tonul lui Philip o notă de ironie; imediat, sări în apărarea fratelui său.

– Cel puțin, Bud muncește!

Philip o privi cu un aer năucit.

– Tu crezi că eu nu fac nimic?

Ea ridică din umeri, conștientă și un pic rușinată că s-a arătat, toată seara, atât de odioasă față de el. Chiar dacă merita sau nu disprețul său, n-ar fi trebuit să adopte o comportare atât de dezagreabilă.

– Într-o zi, continuă el, îți voi povesti ceva cu privire la viața mea. Poate atunci vei înceta să mă judeci atât de arbitrar. Dar nu în această seară, adăugă el, deschizând portiera mașinii sale. Astă seară este aniversarea prietenului meu, Bud, care are nevoie de bere și sora lui dragă îmi va arăta cu amabilitate unde o pot găsi.

– OK, răspunse ea. Cu condiția să-mi promiți să mă scutești de priviri languroase și de remarce sugestive.

– Pe cuvântul meu de cercetaș!

– M-ai topit! mormăi ea, prea puțin convinsă. Mă înspăimântă gândul că ai fi putut fi cercetaș, Philip Sterling!

Ea se instală imediat pe scaunul de piele neagră.

Această mașină costase, probabil, o avere, se gândea ea, punându-și centura de siguranță. Dar va fi decepționat dacă va crede că se va extazia în fața unui asemenea vehicul. Îl va lăsa să creadă că este obișnuită să se plimbe cu mașini sport luxoase.

– A doua stradă la dreapta, îi indică ea sec, când ieșiră de pe proprietatea lui Bud. Ceva mai departe se află o băcănie.

Philip parcă în fața magazinului.

– Mă întorc într-o secundă, o anunță el. Așteaptă-mă aici!

Tânăra femeie nu protestă, mulțumită să dispună de câteva minute de răgaz pentru a reflecta cu mintea limpede la evenimentele din acea seară.

Vai! Gândurile care începură să se învârtească în mintea sa nu erau menite s-o liniștească. Din nou, simțea că o cuprinde un sentiment oribil; seara asta era ultima șansă de a cunoaște câteva minute de fericire în brațele lui Philip. Nu va regreta toată viața dacă va lăsa să-i scape această oportunitate?

Da, dar ce se va întâmpla când el va descoperi că este încă virgină?

Ce ironie! se gândea ea cu amărăciune. Ea care, în toți anii se păstrase pentru Philip, era pe punctul de a-l refuza pentru ca el să nu bănuiască inocența sa!

El se întoarse repede. Urcând în mașină, îi aruncă un surâs irezistibil.

– Așa, ai așteptat! Mi-era frică să nu încerci să fugi.

– Nu, am fugit destul în astă seară, replică ea pe un ton lejer.

– Și ce înseamnă asta, mai exact? dori el să știe.

– Asta înseamnă, Philip, că m-am decis în cele din urmă să nu mă întorc acasă.

– Îți amintesc că nu mi-a explicat de ce ai încercat să pleci.

– Cred că mi-era frică să nu adaugi și numele meu pe lista ta de trofee.

– Ah... iarăși Cassanova, nu?

El dădu din cap, punând cheia în contact.

– Constat că n-am nici o șansă să-ți schimbi părerea în ceea ce mă privește... Dar poate, cu timpul, voi reuși să-ți zdruncin certitudinile.

Două minute mai târziu, se angaja din nou pe aleea ce ducea la casa lui Bud. El opri brusc, la mai puțin de cinci centimetri în spatele barei de protecție a mașinii lui Angie.

– Foarte impresionant, declară tânăra femeie pe un ton ironic.

Philip surâse.

– Sunt încântat că te mai poate impresiona ceva... Când mă gândesc că altădată, tot ceea ce făceam sau spuneam ți se părea minunat! Aș fi putut să afirm că Pământul este plat și m-ai fi crezut, nu-i așa? Dacă ți-aș fi cerut să mergi pe apă, ai fi încercat...

Angie se întoarse spre el, întristată.

– Este mult de atunci, zise cu o voce încordată.

– Exact, răspunse el. Totuși, cred că mi-a mai rămas un mijloc de influență... Acesta...

Scoțându-și repede centura de siguranță, o luă în brațe înainte ca ea să se poată împotrivi.

O fracțiune de secundă mai târziu, o săruta cu pasiune.

Capitolul 5

Surprinsă, lui Angie îi trebuiră mai multe secunde ca să-și revină, ceea ce îi permise lui Philip s-o sărute în voie. Totuși, cu toate că inima îi bătea nebunește și simțurile îi erau ațâțate, Angie era pe punctul de a face apel la tot curajul său pentru a mușca limba îndrăznețului când acesta se degajă.

Bineînțeles, el interpretă în felul său gestul de necaz al tinerei femei.

– Nu este grav, murmură el, depunând o ploaie de sărutări pe obrajii ei. Eu simt același lucru ca și tine, știi asta... Trebuia să se sfârșească bine. O știi tot atât de bine ca și mine.

– Nu! protestă ea, cu o voce răgușită.

– Ba da! insistă el.

Și o sărută din nou, ca pentru a-i dovedi că avea dreptate, că era inutil să opună rezistență. Ea încercă să scape din îmbrățișare, întorcând capul de la stânga la dreapta și

împingându-l pe Philip cu toată forța, dar toate încercările ei fură zadarnice.

– Haide, nu fi ipocrită, murmură el, luându-i mâinile și ținând-o prizonieră pe scaunul de piele. Tu vrei să facem dragoste. Pentru asta m-ai provocat toată seara; pentru că, în sinea ta, mă dorești. Da, iată de ce ai încercat să pleci de la Bud, pentru că ți-a fost frică să rămâi – frică de ceea ce aș fi putut să-ți fac.

– Nu mi-e frică de tine, răspunse ea cu voce tare.

– Atunci, de ce ți-e frică? Desigur, nu de eventualitatea consecințelor actelor noastre, pentru că am buzunar prezervativul pe care chiar tu l-ai adus... Nu l-ai uitat?

– Eu n-am uitat nimic.

– În inima ta există o dilemă, observă el, cu perspicacitate. Continui să mă pedepsești pentru ceea ce am făcut acum nouă ani. Mă crezi dacă-ți mărturisesc că, la acea epocă, am ales în interesul tău, scumpa mea Angie? Ești capabilă să înțelegi că simțul onoarei...

– Al onoarei? repetă ea, uluită.

– Bine, admit că acest cuvânt nu este bine ales. Tu întotdeauna ai trezit în mine sentimente... să spunem puțin necinstite. Dar m-am străduit în cele din urmă să fac ceea ce trebuia.

Cuvintele lui demonstrau ce a însemnat pentru el, atunci... gândea ea cu amărăciune. Singurul sentiment adevărat pe care i l-a inspirat a fost dorința. Nimic altceva.

– Și acum, Philip? întrebă ea pe un ton de zeflemea. Și acum "te străduiești să faci ceea ce trebuie"?

– Nu. Acum îmi dau seama că am o singură șansă de a obține ceea ce am dorit întotdeauna; și sunt foarte decis să n-o las să treacă.

– Bud te-ar strânge de gât dacă ar ieși și ne-ar vedea astfel.

– Geamurile sunt colorate; nu se poate observa nimic din exterior. Și, în plus, Bud nu va ieși.

– Și... de ce nu?

– Pentru că este foarte, foarte ocupat cu clientul său. Și pentru că nu știe că suntem aici.

– Dar... dar...

– Bud nu mi-a cerut să cumpăr bere. Era singura scuză pe care am putut s-o inventez pentru a fi singur cu tine.

– Idiotule... Te previn că dacă mai încerci să mă săruți, am să-ți smulg limba cu dinții.

– Mulțumesc pentru avertisment, scumpa mea, răspunse el amuzat. În acest caz, o să am grijă să nu mă apropii prea mult de acești minunați dinți perlați.

Cu aceste cuvinte, depuse o sărutare perfidă pe gâtul său și începu s-o mângâie ușor. Angie își ținu răsuflarea, aproape fără voia ei.

În sinea sa, senzațiile dulci-amare duceau bătălie cu mândria și amorul propriu. Doamne, cum dorea să se abandoneze!

"Îl iubești. Îl dorești. Lasă-l s-o facă! îi murmura o mică voce trădătoare în mintea ei. Virginitatea ta. Nu te gândi la nimic"...

Acum, Philip îi descheia vesta. El îi mușca încetișor, prin mătasea rochiei, vârful deja întărit al unui sân. Sub această tortură, Angie nu-și putu reține un geamăt de plăcere și trebui să-și muște limba ca să nu țipe.

– Oh, Philip...

Fără a înceta să-i sărute sânii, Philip acționă un mecanism discret și imediat scaunele ajunseră într-o poziție înclinată. Angie închise ochii și scoase un suspin de capitulare. Nimic – nici chiar un cutremur de pământ sau erupția unui vulcan – nu l-ar fi putut opri în acea clipă.

Vulcanul era în ea; sentimente adormite de-a lungul timpului se trezeau în adâncul feminității slae, cerând o satisfacere imediată.

Philip urcă încet de-a lungul gâtului până la buzele sale, înainte de a-i săruta pleoapele. Apoi îi șopti la ureche delicioase sugestii erotice, trimițându-i frisoane de dorință în tot corpul.

– Da, murmură ea. Da, te rog...

Imediat, se întrebă ce accepta, ce vrea astfel. Răspunsul nu întârzie să vină: deja mâinile lui Philip se strecurau sub fusta ei, încercând să-i scoată ciorapii. Ea se surpinse chiar ridicându-se ca să-l ajute. Imediat, pantofii căzură, ciorapii la fel; nu purta nimic pe sub rochie...

Când Philip îi ridică fusta, mângâindu-i picioarele lungi, Angie simți urcând în ea o excitare vagă. Acum nu mai era decât o chestiune de secunde...

Totuși, el întârzia, cu cruzime, pe coapsele ei. Angie nu mai putea; gemând, îndepărtă picioarele, într-o rugăminte mută, pe care el o înțelese imediat.

Ea nu se mai recunoștea. Era ea oare, această femeie lascivă și pătimașă care îl lăsa pe Philip să facă ce vrea, ba chiar îl stârnea? Dumnezeule, dar era minunat... Respirația i se accelera în timp ce inima îi bătea nebunește. Toată ființa sa părea concentrată într-un punct al unei plăceri violente. Purtată pe o spirală a unor senzații amețitoare, gemu, înfingându-și degetele în părul lui Philip. Apoi, deodată, fără să știe de ce, îl respinse, îndepărtându-l de feminitatea sa arzătoare.

– Nu! strigă ea.

Era ceva prea puternic, prea intens; avea impresia că se pierde în plăcerea pe care el i-o producea.

– Nu te neliniști, murmură Philip. Am să mă opresc. Și eu vreau mai mult.

Scoțându-și pantalonii în grabă, se întinse peste Angie și începu din nou s-o mângâie. Aproape inconștient, ea își depărtă din nou picioarele.

Dar în momentul în care, protejat cum se cuvine se pregătea s-o penetreze, un fel de blocaj se produse în mintea tinerei femei. Brusc, corpul ei se încordă.

– Ce naiba, Angie, mormăi el, vrei să te destinzi?

– Eu... nu pot, articulă ea. Ah, Dumnezeule mare... Nu reușesc. Nu știu cum... Eu, niciodată, n-am...

– Ce vrei să zici, mai precis?

El o privea acum, uimit.

– Este... este ceea ce cred că înțeleg?

În acea clipă, Angie dori să fi murit de rușine și de frustrare. Se acuza de lipsa ei de experiență! Scoase un geamăt de disperare și-și acoperi fața cu mâinile.

Philip înjură de mai multe ori și aceasta nu făcu decât să crească disperarea lui Angie. După cum se vedea, el decisese să se oprească. Da, așa după cum presupusese întotdeauna, virginele nu erau ceașca de ceai a lui Philip Sterling...

– Dumnezeule, Angie, zise el în cele din urmă, străduindu-se să se ridice și s-o privească. De ce nu mi-ai spus înainte că ești încă virgină? De ce m-ai lăsat să cred că ești un fel de... femeie ușoară?

El era furios și Angie tremura în fața violenței din glasul lui. Niciodată nu-l văzuse astfel.

– Crezi că te-aș fi tratat astfel, dacă aș fi știut? continuă el.

– Tra-tratată cu-cum? se bâlbâi ea.

– El o privi lung și apoi clătină din cap.

– Nu pot să înțeleg dacă ești complet inocentă sau femeia cea mai perversă pe care am întâlnit-o vreodată. Ești, poate, o fâșneață profesionistă, Angie? Te excită să te îmbraci astfel și să ai toți bărbații la picioarele tale fără să le acorzi ceva? După

toate, adăugă el, pe un ton disprețuitor, tu te-ai lăsat, pentru prima oară, antrenată în micul tău joc... Pentru că ți-ai amintit că, odinioară, simțeai ceva pentru mine?

– Nu! protestă ea cu forță. În sfârșit, într-un fel...

– Da, sau nu, Angie?

– Nu, nu sunt o fâșneață. Totuși, ai oarecare dreptate. M-am îmbrăcat deliberat astă seară ca o seducătoare. Și am simțit întotdeauna ceva pentru tine.

– Totuși, nu pentru mine te-ai îmbrăcat astfel, nu-i așa? Nu știai că voi veni! Atunci, ce aveai în cap? De ce ai ales să porți ținuta asta de vampă, îndeosebi în această seară?

Angie schiță o grimasă și dădu din cap.

– Răspunde-mi sau îi spun totul lui Bud! o amenință Philip.

– Bud nu știe...

– Ce nu știe? Că ești încă virgină sau că ești o nevropată care urăște bărbații?

– Nu urăsc bărbații! protestă ea.

– Atunci, spune-mi adevărul!

– Am... am decis astăzi că sunt prea neexperimentată, mărturisi ea roșind. Mi-am spus că este timpul să-mi pierd virginitatea. Știam că pot fi destui... prieteni potențiali la serata lui Bud și, atunci, m-am îmbrăcat astfel și...

Ea ridică din umeri, sperând că spusese destul pentru a satisface curiozitatea partenerului său.

– Ei, și? întrebă el totuși.

Insistența sa părea că o contrariază pe Angie. Ce altceva putea să facă? După cum se vedea, nu era interesat efectiv de ea.

– Oprește-te, Philip. Nu e greu să înțelegi. Tu ai sosit tocmai în momentul în care mă pregăteam să fac pasul, și, timp de o clipă, în această seară mi-am spus că n-ar fi rău să fii tu primul meu amant, pentru că ai fost prima mea dragoste. Și apoi, când mi-am dat seama că, în definitiv, nu doream să-ți flatez mai mult eul, era deja prea târziu: tu mi-ai stricat șansele cu toți ceilalți bărbați prezenți. Devine o manie la tine, Philip; de fiecare dată când intervii în viața mea, mă împiedici să-mi încerc șansa cu alții! Imaginează-ți că dacă sunt încă virgină este și vina ta!

Ea îi aruncă o privire dușmănoasă, dar nu întâlni decât expresia tandră de pe fața lui Philip. Avu impresia că furia i se topea ca prin farmec.

– Dar eu nu găsesc ridicol că ești virgină la vârsta ta, zise el cu o voce dulce, dar, pentru că "ți-am stricat șansele cu alți bărbați", sunt gata să rezolv eu însumi această problemă!

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea pe un ton bănuitor.

– Vreau să spun, Angie draga mea, zise el sărutând-o, că ai perfectă dreptate: este timpul să-ți pierzi virginitatea. Altfel spus, mă gândesc că va trebui să faci prima experiență cu cineva care te place cu adevărat – nu cu un necunoscut întâlnit la o serată! Tu știi, nu este genial să faci asta doar pentru o noapte. Iată de ce vreau să fiu eu primul tău iubit.

– Dar, mă gândeam... în sfârșit...

– Încetează să te mai gândești, Angie, îi tăie el vorba, cu o ușoară fermitate. Mulțumește-te să faci ce ți-am spus și totul va fi perfect. Pentru a începe, seara asta nu este un moment bine ales – și această mașină nu este locul visat. Să lăsăm la o parte pasiunea ta, pentru douăzeci și patru de ore...

El se aplecă pentru a o săruta din nou.

... dar, apoi, va fi atât de bine, Angie! spuse el într-un murmur.

– Credeam că te întorci mâine la Melbourne.

– Nu. Nici nu s-a pus problema. Bine, acum... Vreau să ies din această mașină. Te sfătuiesc să-ți pui ciorapii și pantofii. Și un mic sfat: păstrează-ți jacheta... Mi-e teamă că ți-am șifonat puțin rochia! Altfel spus, nu te neliniști: își voi cumpăra mâine alta.

Angie rămase o clipă nemișcată, în stare de șoc, în timp ce el deschidea portiera și părăsea vehiculul. În cele din urmă, aproape fără să-și dea seama, făcu ce-i spusese, punându-și ciorapii și încheindu-și jacheta până sus.

O vagă emoție o străbătu când Philip, care înconjurase mașina, îi întinse mâna ca să o ajute să iasă la rândul său. Surâsul lui era atât de tandru... Simțea că renasc în ea toate sentimentele pe care, de-a lungul anilor, se străduise să le îngroape într-un cotlon obscur al memoriei.

Când se regăsi afară, alături de el, avu impresia că lumea nu mai există în jurul lor. Nu era dragoste ceea ce citea în profunzimea albastră a ochilor lui Philip?

Totuși, când el îi luă gura cu pasiune, reveni brutal la realitate. Trebuia să-și aducă aminte că Philip nu iubea femeile pentru ele însele; se mulțumea doar să facă dragoste...

Dar, din păcate, acest gând n-o ajută să se desprindă din îmbrățișarea strânsă a tovarășului său. Acum nu mai avea importanță ce credea despre Philip.

Și acum, îl ascultă: încetă să mai gândească și-i înconjură talia cu brațele. Și răspunse cu pasiune la sărutările lui.

El fu cel ce se desprinse primul și se clătină ușor.

– Angie, trebuie să ne oprim, altfel nu mai rezist.

– Să ne oprim, Philip? întrebă ea cu un mic surâs poznaș. Îți amintesc că tu m-ai sărutat...

– Da, dar trebuia să te arăți atât de cooperantă?

– Da, răspunse ea, fără să ezite.

El dădu din cap surâzând.

– Întotdeauna ai fost unică în felul tău, Angie. Haide, vino să intrăm înainte ca absența noastră să fie remarcată.

– Ce oră este? întrebă ea, în timp ce străbăteau aleea în direcția casei.

– Unsprezece și jumătate.

– Angie se opri, năucită.

– Numai?

Ea își amintea că remarcase ora pe un ceas pe când se aflau în sala de dans; atunci, era unsprezece fără zece.

Nu părăsiseră casă decât de patruzeci de minute. Totuși, i se păruse o eternitate..

Capitolul 6

Philip avusese dreptate: Bud nu remarcase că lipsiseră. Era prea ocupat să se amuze și să povestească istorioare simpatice.

În schimb, Angie nu știa la ce să se aștepte din partea Lorettei; cumnata sa le aruncase o privire bănuitoare văzându-i venind, ca și când între ei se urzise ceva.

De altfel, se scuză față de micul grup cu care discuta și se apropie de ei.

– Tocmai mă întrebam unde ați plecat amândoi, zise ea. Îmi imaginez că voi vorbiți de mult timp.

– Nu este așa! răspunse Philip înainte ca Angie să deschidă gura. I-am cerut lui Angie să-mi arate de unde pot cumpăra bere. Înțelegi, eram neliniștit că am venit cu mâna goală. Mai ales, la o aniversare ca asta... De fapt, ce i-ai cumpărat fratelui tău, Angie? Îmi amintesc că familia ta a stabilit o regulă după

care cadourile nu trebuia să coste mai mult de treizeci de dolari. Ideea trebuia să primeze în fața prețului. Este adevărat?

– Absolut, afirmă Loretta, vizibil ușurată de explicația lui Philip.

După cum se vedea, împărtășea opinia lui Bud, după care Angie trebuia să fie doar prietenă cu Philip, nimic mai mult.

Păcat! se gândea tânăra femeie, ferm hotărâtă să nu țină cont de părerea fratelui și a cumnatei sale. Philip va fi iubitul ei, indiferent ce credea restul lumii. Poate că legătura lor nu va dura decât o noapte, un weekend, sau o săptămână; dar această scurtă perioadă cu el însemna pentru ea mai mult decât o viață întreagă cu un alt bărbat.

Philip putea să fie un Don Juan imposibil, dar avea nenumărate alte calități fascinante. Angie simțea în el, sub înfățișarea exterioară indiferentă, o tandrețe, o sensibilitate rară.

Desigur, nu o iubea pentru a face dragoste; dar o iubea, știa și vedea asta.

– Deci, ce i-ai cumpărat? întrebă el din nou, aducând-o la realitate.

– Câteva lucruri foarte utile, răspunse ea, cu un surâs malițios.

– Ce?

– Niște chiloți fosforescenți!

Loretta și Philip izbucniră în râs. Încă mai râdeau când Bud se apropie de ei.

– Ei, bine! Ce este atât de amuzant? întrebă el, înlănțuind umerii soției sale.

– Angie ne vorbea despre cadoul pe care ți l-a cumpărat, explică Philip.

– Dar acum este momentul tortului! exclamă Loretta.

Toți cântară, apoi omul zilei suflă în lumânări și deschise cadourile. După care serata își urmă cursul.

Acum, Philip stătea de vorbă cu o tânără femeie blondă, foarte înaltă, cu o înfățișare de vampă, care părea foarte încântată de atenția care i se acorda.

Cât despre Angie, era departe de a fi încântată de această situație. Gelozia îi rodea inima, amestecată cu un sentiment de neliniște. Poate că Philip își spunea că nu trebuie să se încurce cu o virgină naivă? Fără îndoială, prefera să-și petreacă scurtele sale vacanțe la Sydney, în compania unora care știau să-i satisfacă gusturile sale sofisticate în materie de sex? Cu cât îl privea discutând cu acea femeie, cu atât era mai convinsă că deja nu-l mai interesa.

Când blonda mângâie brațul interlocutorului său, izbucnind într-un râs cristalin, temerile lui Angie se dublară. Era ceva deosebit de intim în acel râs senzual. Erau gata să-și dea o întâlnire în secret? Poate se vor întâlni după serată? Angie și-i imagină râzând, goi, într-un pat dublu, cu corpurile înlănțuite...

Înghiți cu greu și, fără să se gândească prea mult, se îndreptă spre ei. Philip păru surprins când o văzu luându-l de

braț și declarând că vrea să se întoarcă acasă și să mute mașina.

Revenindu-și repede, el se scuză față de blondă, care părea acum foarte contrariată.

– Ei, voi doi, unde plecați? întrebă Bud pe când Angie și Philip se îndreptau spre ușă.

– Angie vrea să plece acasă, îi explică Philip, și mașina mea este parcată în spatele mașinii sale.

Înțelegerea ce se răspândi pe fața lui Bud îi aminti lui Angie cât de ostil se arăta acesta la gândul că ar putea avea relații mai intime cu Philip.

De altfel, nu avea intenția să-i povestească ce s-a întâmplat.

– În cazul acesta, noapte bună, draga mea, reluă Bud, sărutând-o pe obraji. Mulțumesc că ai venit. Altfel spus, nu știu dacă trebuie să-ți mulțumesc pentru cadoul tău... Dar tu nu pierzi nimic dacă aștepți. La viitoarea ta aniversare, voi găsi eu ceva care să te facă să roșești ca o roșie!

Angie izbucni în râs.

– Abia aștept să văd! Urează-i noapte bună Lorettei din partea mea! Trebuie neapărat să mă întorc acasă. Am o cumplită durere de cap.

– Chiar te doare capul? întrebă Philip puțin mai târziu.

El tocmai își mutase mașina și stătea acum lângă Angie, care se pregătea să se urce în a ei.

– Da, răspunse tânăra femeie, pe un ton sec. O groaznică durere de cap. Blondă și cu sânii mari...

– Ah, înțeleg...

El surâse.

– Ești doar geloasă!

– Și apoi?

– Apoi, nimic. Bănuiesc că e un lucru bun, dulcea mea Angie, declară el luând-o în brațe. Este bine, foarte bine.

– Dacă ai fi fost în locul meu, n-ai fi considerat că este foarte bine! Îmi închipui că tu nu ești niciodată gelos, nu-i așa?

– Dar aș putea fi...

– Spune-mi, nu te duci să te culci cu acea femeie, astă-seară?

– Dar pentru Dumnezeu, explodă Philip, încep să mă satur de toate acestea! Ce te-a apucat? Îți imaginezi că nu sunt în stare să mă lipsesc de sex pentru o noapte? Imaginează-ți că nu sunt un animal. Mă conduc după câteva principii. Crezi sau nu, îmi place să cunosc bine o femeie înainte să mă culc cu ea. Nu am petrecut nici o noapte cu cineva. N-am încercat nimic de când am părăsit Universitatea.

Timp de câteva secunde, Angie rămase fără voce.

– Oh, Philip... Sunt dezolată! declară ea în cele din urmă, confuză.

Cu toate acestea, nu era complet convinsă de sinceritatea lui.

– Am impresia că mi-am petrecut seara insultat de familia Brown! mormăi Philip. Asta trebuie să înceteze, Angie... Nu știu cum vă imaginați tu și fratele tău... Doamne, n-ai deci, nici

un pic de respect pentru mine? Nu ai acceptat să faci dragoste cu mine decât pentru actul în sine?

La aceste cuvinte, Angie simți că se face roșie ca un bujor. Înainte să aibă timp să răspundă, Philip exclamă:

– Așa este? Doreai să ai o legătură cu mine numai ca să te debarasezi de virginitatea ta! Este...

– Nu, bineînțeles că nu! îl întrerupse ea cu vehemență. Eu... te iubesc mult. Întotdeauna te-am iubit. Știi bine asta.

– M-ai iubit puțin, altădată, Angie. Este o diferență.

– Credeam că te iubesc, se corectă ea. Nu eram decât o copilă.

– Nu mă face să cred așa ceva. Erai mai matură la cincisprezece ani decât soția mea la douăzeci și patru!

Surprinsă de această ciudată mărturisire, Angie îl privi fără să-i răspundă. Întinzând mâna, el o mângâie pe obraz, înainte de a o atrage spre el și a o săruta cu pasiune.

– Mă iubeai, murmură el. Nu poți să negi.

Ea nu putu să-și rețină un geamăt surd care constituia singura sa mărturisire.

– Poate totuși, mă iubești încă? sugeră el cu o voce voalată de emoție.

Cu inima bătându-i, Angie se desprinse. Simți cum se naște în ea o panică vagă.

– Nu... murmură ea.

– Nu?

– Nu, nu mai sunt îndrăgostită de tine, afirmă ea, cu o fermitate simulată. După cum m-ai făcut să remarc, nu mai știu acum cine ești.

– Ei bine, putem remedia această situație. Începând chiar de mâine. Vreau să mă cunoști bine, Angie.

– Doar în sensul biblic al termenului, sublinie ea.

El încruntă sprâncenele cu un aer iritat.

– Nu numai. Acum, du-te acasă, am să trec să te caut mâine la orele unsprezece.

– La unsprezece!

– Da.

– De ce atât de devreme?

– Aveai alte proiecte?

– Nu...

– Atunci, să fii gata la unsprezece.

– Tu... nu-mi cunoști adresa.

– O s-o aflu de la Bud.

Angie schiță o strâmbătură.

– Aș prefera ca Bud să nu știe, mărturisi ea.

Privirea aspră pe care i-o aruncă Philip o neliniști.

– Înțeleg, zise el cu răceală. Foarte bine, în acest caz, dă-mi adresa ta.

Abia se execută, că el se îndepărtă fără a mai privi înapoi. Era evident că se simțea jignit pentru că Angie dorea să țină secretă legătura lor.

Tânăra femeie scoase un geamăt.

Nimic nu i-ar fi fost mai plăcut înainte decât să strige lumii întregi că Philip era pe punctul de a deveni amantul său – dacă ar fi fost îndrăgostită de ea. Dacă întâlnirea lor de mâine ar fi fost preludiul unei relații...

Dar Angie nu-și făcea iluzii. Oricât ar fi vrut, lista cuceririlor lui Philip era impresionantă. Poate încetase să mai aibă aventuri fără importanță după terminarea Universității; asta nu-l împiedicase să colecționeze iubite. Pe de altă parte, eșecul căsătoriei sale după numai patru ani, nu era deloc încurajator.

Bineînțeles, el nu era în întregime responsabil de succesul în fața femeilor. Bogăția și fizicul său contau ele singure pentru pentru adevăratele iubite. Și Angie remarcase, în mai multe rânduri, cu ce lipsă de pudoare se agățau de gâtul lui. Dar era oare acesta un motiv de a ceda avansurilor acestora?

Scoțând un suspin, urcă în mașină. Era timpul să se ducă acasă, să încerce să se odihnească puțin.

Mâine...

De fapt, constată ea, aruncând o privire pe ceasul său, era deja "mâine"..

***

– Nu! Încerci să mă amăgești! exclamă Vanessa.

Era ora nouă și cinci minute și cele două tinere tocmai se treziseră. Încă în pijamale, își luau cafeaua în bucătărie. În timp ce ceainicul se înfierbânta, Angie îi povesti prietenei sale evenimentele din ajun.

– Dacă numai asta ar fi fost! zise ea, suspinând. Nu voi fi capabilă să înghit micul dejun. Mi se revoltă stomacul numai când mă gândesc la asta.

– Bine, să rezumăm situația, continuă Vanessa în timp ce se instalau la masă cu ceștile în mâini. Acest frumos Philip și-a părăsit nevasta și...

– Ea l-a părăsit, rectifică Angie.

– Știi din ce cauză?

– După cum am înțeles, există un alt bărbat în viața ei. După cum pretinde Philip, nu era prima dată când îl înșela, după ce s-au căsătorit.

– Cum? Soția domnului Irezistibil și-a luat amant? întrebă Vanessa cu scepticism. Doar după patru ani?

Angie ridică din umeri.

– Poate este nimfomană?

– Sau poate că soțul său era prea ocupat să seducă toate femeile ce îi treceau pe dinainte ca să se mai intereseze și de soția sa.

– El pretinde că s-a schimbat.

– Pentru Dumnezeu, Angie, l-ai revăzut abia două ore și a încercat să facă dragoste cu tine pe bancheta mașinii! După tine, este o atitudine de soț fidel?

– Poate era doar o atitudine de soț rănit? Dacă ar fi fost complet lipsit de conștiință, nu s-ar fi oprit descoperind că sunt virgină!

Vanessa o privi, cuprinsă de milă.

– Știi bine că acest argument nu ține. El doar a schimbat câteva minute de plăcere pentru o noapte întreagă de dragoste, asta este tot! Ți-a povestit ceva și tu ai căzut în cursă!

Angie trânti cu zgomot ceașca pe masă.

– Îți amintesc că tu, nu mai târziu de ieri, îmi repetai pe toate tonurile posibile, că trebuie să-mi iau un iubit! Ei bine, asta voi face. În această seară. Și acesta va fi Philip.

Din nou, Vanessa dădu din cap cu un aer pe jumătate compătimitor, pe jumătate descurajator.

– Ești încă îndrăgostită de el, nu-i așa? Este singura explicație posibilă.

– Singura explicație posibilă la ce? Philip va fi un amant de vis, o știu – am avut o probă ieri, în mașină.

– Poate va fi un amant de vis, dar deșteptarea care urmează ar putea fi un coșmar! Pentru numele lui Dumnezeu, Angie, nouă ani te-ai gândit la o sărutare; în ce stare ai fi după o noapte de dragoste? Dacă ne-am imagina că raportul sărut act este de unu la zece, ai avea parte de nouăzeci de ani de lamentări!

Deodată, ochii lui Angie se umplură de lacrimi.

– Crezi, cu adevărat, că nu-mi dau seama? întrebă ea cu o voce sfârșită.

Cu aceste cuvinte, se ridică brusc și se îndreptă alergând spre camera sa. Acolo, căzu pe pat, plângând cu lacrimi fierbinți.

Vanessa, la rândul său, nu întârzie să intre în încăpere. Se așeză încet pe marginea patului și puse o mână liniștitoare pe umărul prietenei sale.

– Of, sărmana mea scumpă. Știi că ar trebui să te oprești imediat, altfel vei avea ochii umflați când va sosi. Cenușăreasa era, poate, plină de funingine când a venit s-o caute prințul, dar nu avea ochii roșii! Ascultă-mă, nu lua în seamă ce ți-am spus. De fapt, sunt geloasă. Grăbește-te să petreci o clipă plăcută cu el Cine știe? Poate asta te va face, odată pentru totdeauna, să nu-l mai idealizezi. Dacă nu se va îndrăgosti de tine. Cine știe?

Angie se întoarse spre prietena ei, smiorcăindu-se.

– Tu... crezi că ar fi posibil? întrebă ea cu o voce mică.

– Tot ce pot să spun, decretă Vanessa, este că eu, dacă aș fi bărbat și tu mi te-ai oferi pe un platou de argint, te-aș păstra mai mult decât o noapte. În zilele noastre, fetele ca tine sunt rare.

Angie se ridică și depuse o sărutare sonoră pe obrajii colocatarei sale.

– Mulțumesc! xclamă ea. Este cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai fi putut spune!

– Bine, bine, zise încetișor Vanessa. De fapt, scumpa mea, sub înfățișarea ta rece și serioasă, ești un suflet sensibil!

Angie surâse și-și șterse lacrimile cu dosul palmei.

– Spune-mi cu ce te îmbraci pentru această ocazie?

– Nu știu. Philip vine să mă ia la unsprezece.

– La unsprezece? repetă Vanessa, încruntându-și sprâncenele cu un aer dezgustat. Am oroare să fac asta ziua. Este atât de puțin romantic.

Angie izbucni în râs.

– Cât ești de caraghioasă! Nu cred că Philip intenționează "să facă asta" imediat, cum spui tu! El spunea că, mai întâi, să ne cunoaștem.

Vanessa scoase un fluierat apreciativ.

– Adevărat? Iată că asta promite.

– Este ceea ce mi-am spus și eu... pe moment.

– Și acum?

– Acum? Acum sunt blocată de frică.

– Știi, mai este timp să dai înapoi: cheamă-l și spune-i că ți-ai schimbat părerea.

Angie dădu viguros din cap.

– Aș regreta toată viața dacă aș face asta.

– Și nu riști să regreți toată viața dacă legătura voastră nu duce la nimic?

– Cum să-ți explic? Am impresia că aș renunța dacă Philip m-ar părăsi dar, dacă nu mă duc, m-ar roade toată viața regretele care m-ar duce în pragul nebuniei.

– În tot cazul, experiența te va ajuta în problema ta, remarcă Vanessa. Mama mea spunea întotdeauna că trebuie

că vedem partea bună a lucrurilor, chiar și în situațiile cele mai rele.

– Știi, ripostă Angie, puține femei ar considera că a petrece o noapte cu Philip este ceva rău!

– Adevărat? Trebuie neapărat să arunc o privire asupra acestui semizeu când va veni să te ia. Vrei să mă lași să-i deschid eu ușa?

– Te rog. De altfel, eu voi fi într-o asemenea stare când voi auzi soneria, că-mi va fi probabil imposibil să fac un pas!

– Ba nu. Așa cum te cunosc, este în firea ta să nu-ți manifești sentimentele.

O lucire stranie, diabolică se aprinse în ochii negri ai Vanessei în timp ce spunea aceste cuvinte.

– În tot cazul, reluă ea, aș da nu știu cât să fiu o muscă ascunsă în încăpere când tu și Philip veți fi în pat. Dacă așteaptă să se găsească în fața unei virgine timide, riscă să aibă un șoc! Sunt sigură că sub înfățișarea ta timidă se ascunde o adevărată tigroaică. Totuși, un sfat: în această seară trebuie să bei o cupă de șampanie sau chiar două. Asta te va ajuta să te destinzi, ceea ce este important.

– OK, mă voi gândi.

– Alt lucru: nu uita să iei prezervative, în cazul în care Cassanova va uita. Este moartea amorului să se repeadă într-o farmacie de gardă în plină noapte!

– Da, profa'!

– Și fără violență!

Mi-ar fi plăcut ca cineva să-mi explice totul, înainte de prima oară. Altfel spus..

Ea schiță un mic zâmbet strengăresc.

... eu nu aveam un colocatar la paisprezece ani, concluzionă ea.

– Paisprezece ani! exclamă Angie, șocată.

Vanessa ridică din umeri.

– Eu am fost întotdeauna un copil precoce. Gata, am vorbit destul. Trebuia să fii deja sub duș. Bărbaților nu le place să aștepte.

Angie încă surâdea când închidea ușa de la sala de baie. Dar când își scoase pijamaua și aruncă o privire în oglindă, surâsul îi dispăru.

Un corp armonios nu era suficient să câștige inima lui Philip. Probabil că ținuse în brațe o mulțime de femei superbe...

Era inutil să-și pună astăzi o îmbrăcăminte sexy. Inutil "să-i demonstreze" ceva în pat. Nu va reuși. Era ca și când ar fi participat la Jocurile Olimpice într-o disciplină ale cărei reguli nu le-ar fi cunoscut!

În schimb, i-ar fi putut oferi lui Philip ceea ce n-ar fi putut mai înainte: o veritabilă experiență amoroasă. O noapte plină de căldură, de afecțiune sinceră și de recunoștință.

Căci se simțea cu adevărat recunoscătoare față de el. Oricare ar fi fost motivațiile, el era pe punctul de a-i împlini una dintre dorințele sale cele mai scumpe – cea pe care o exprimase în poemul pe care i-l dedicase cu nouă ani mai înainte...

Capitolul 7

Apartamentul lui Angie se găsea la al doilea și ultimul etaj al unui vechi imobil din sudul orașului Sydney, pe o mică stradă dintr-un cartier de afaceri. Nu era departe de gară, dar, din păcate, nu oferea nici o vedere asupra portului atât de apropiat.

În imobil erau douăsprezece apartamente, trei pe fiecare etaj. Cel al lui Angie avea numărul 11. Fereastra salonului dădea spre stradă, avantaj deloc neglijabil când doreai să supraveghezi aleile și pe cei care sosesc.

La ora unsprezece fără cinci, Vanessa se așeză în fața jaluzelelor pe jumătate coborâte.

– Ce mașină are? îi strigă ea lui Angie, care se găsea încă în camera de baie, întrebându-se dacă să-și strângă părul sau să-l lase neglijent.

– O mașină neagră.

– Da, dar ce marcă?

– N-am idee. Nu este o mașină sport, dar este destul de joasă și pare străină, dacă înțelegi ce spun.

– Cu scaune adânci, de piele... adăugă Vanessa

– Da, cum de știi? Și, de asemenea, cu geamuri ușor colorate.

– Tocmai s-a oprit în față.

– Ce? strigă Angie, ieșind în fugă din baie, ținându-și cu mâna părul deasupra capului.

Vanessa o măsură din cap până în picioare.

– Cum este posibil să vezi cum unii care pot folosi un truc vechi, pot arăta fantastic? întrebă ea.

– Această rochie nu este "un vechi truc"! se revoltă Angie.

Din in oranj, se oprea deasupra genunchilor și era foarte decoltată în spate.

– M-a costat două sute de dolari!

Bineînțeles, era de acum doi ani și de atunci a purtat-o destul de mult. Dar Angie se simțea bine în ea și era singura îmbrăcăminte în care se simțea bine.

– Ce să fac cu părul meu? întrebă ea pe un ton disperat. Îl leg sau nu?

– Da, fă-ți un coc slab și cu câteva șuvițe rebele pe gât. Este mai sexy. Și pune-ți cerceii. Este tot ce-ți trebuie. O, o... Iată-l pe Cassanova coborând din mașină – este un Audi – și aveai perfectă dreptate: este sublim.

– Cum este îmbrăcat?

– Într-un costum albastru-gri. O, la, la, Angie, sunt deja nebună după el!

– Nu-l atinge, Vanessa! Este al meu.

Vanessa izbucni în râs.

– Crezi că mi-ar arunca o privire avându-te pe tine alături? Bine, haide, îți caut cerceii. În acest timp, strângeți părul cu câteva agrafe. Și când Cassanova va fi aici, așteaptă cinci minute înainte de a veni să ne cauți.

– Oprește-te de a-l mai numi Cassanova! Prenumele lui este Philip.

– OK, OK! Philip și mai cum?

– Sterling.

– Bine. Iată cerceii.

Îi întinse lui Angie doi cercei din chihlimbar și aur, care măsurau, fiecare, aproape cincisprezece centimetri în lungime.

Văzându-i, tânăra femeie dădu din cap.

– Nu, Vanessa, este prea mult. Prefer să pot perechea de cercei auriți, dacă nu te superi.

– Cum vrei, dar amintește-ți de cerceii pe care-i purtai ieri seară, când i-ai atras atenția.

Angie considera că este mai diplomatic să nu-i spună prietenei sale că Philip o găsise în ajun teribil de provocatoare.

– Poate, declară ea, dar era vorba de o serată! Acum suntem în plină zi. Oh, Dumnezeul meu, iată-l!

Vanessa se îndreptă spre ușă în timp ce Angie fugea spre baie.

Mâinile îi tremurau în timp ce-și aranja părul atât de bine, încât obținuse, fără efort sau intenție, veritabilul efect "vaporaș", așa cum o sfătuise Vanessa. Rezultatul i se păru satisfăcător: în același timp clasic și sexy.

Grace Kelly cu părul șaten-roșcat.

Străduindu-se să respire calm, pentru a-și reveni, Angie găsi în cele din urmă curajul de a-și părăsi refugiul din baie pentru a face față destinului său.

Philip era "sublim", cum îl definise Vanessa. Era ciudat cum prezența sa în micul salon făcea apartamentul să pară mai strâmt, mai modest ca de obicei.

Când Angie intră în încăpere, el stătea cu spatele la fereastră și cu mâinile în buzunarele pantalonului.

Soarele crea un fel de halou aurit în jurul capului său și punea în valoare nuanțele mătăsoase ale costumului său italian. Cămașa era de un bleu foarte pal, constrastând cu culorile vii – bleu, galben și verde – ale cravatei.

Angie nu se putu abține să nu reflecteze cu un sentiment de proastă dispoziție că ar fi putut cumpăra zece rochii oranj cu prețul costumului lui Philip.

Până atunci, nu o deranjase averea lui Philip. Dar niciodată până acum nu visase că va avea cu el o legătură durabilă. Deodată, faptul că era multimilionar părea un obstacol în plus în fața reușitei proiectului său. Fete ca Angie Brown nu se

căsătoreau cu bărbați ca Philip Sterling. Cel mult, deveneau metresele acestora.

Angie își dădu seama că stătea în ușă, cu sprâncenele încruntate, iar Philip o privea și el fix, în timp ce Vanessa îi privea rând pe rând... încruntată.

Regăsindu-și rațiunea, tânăra alungă visurile sale absurde și reuși să afișeze un surâs politicos.

– Ești foarte punctual, remarcă ea, tensionată.

– Și tu ești foarte frumoasă, răspunse el.

Vanessa suspină încetișor.

Angie îi aruncă o privire scurtă, apoi se aplecă pentru a-și lua poșeta, pusă aproape de măsuță. Deodată, văzu că aceasta nu era de același bej deschis ca pantofii. Mai înainte, nu s-ar fi sinchisit; dar iată că, deodată, regreta că n-a putut să-și cumpere încălțăminte nouă, o poșetă nouă, lenjerie intimă nouă și poate niște cercei placați și nu de aur masiv.

Ce o apucase? Pentru prima oară în viața sa, se surpindea râvnind la bogăție!

– Vrei să plecăm? zise ea pe un ton fals lejer.

– Sunt încântat că te-am cunoscut, Vanessa, declară Philip, întinzând mâna prietenei lui Angie.

Vanessa i-o strânse politicos.

– Și eu. Atunci, unde mergeți astăzi amândoi?

– Adevărat, unde mergem, Philip? adăugă Angie, cufundându-și privirea în ochii albaștri ai tovarășului său.

– Intenționam să facem câteva drumuri, zise el, cu un surâs senzual. Ți-am promis să-ți cumpăr o rochie, nu îți mai amintești? Apoi doream să te duc la un dejun.

– În acest caz, Angie va fi înapoi pentru ceai, interveni Vanessa cu un mic zâmbet ironic. Vedeți, eu mă ocup de bucătărie și vreau să știu dacă trebuie să pregătesc gustări pentru una, două... sau poate pentru trei persoane?

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș aștepta-o pe Angie la ceai, răspunse Philip cu o voce mieroasă.

Licărirea de amuzament care strălucea în privirea lui, demonstra cu claritate că nu se lăsa înșelat de mica șiretenie a interlocutoarei sale.

– De fapt, n-aș aștepta-o înainte de... foarte târziu. Și eu am câteva proiecte pentru astă seară. Ești liberă astă seară, Angie? întrebă, întorcându-se spre cea interesată.

– Ei... da, reuși ea să articuleze.

– Perfect! La revedere, Vanessa. Am fost cu adevărat încântat să te cunosc.

– O, la, la! Spui asta, ca și când nu ne-am mai revedea niciodată!

Angie tresări în fața îndrăznelii prietenei sale.

– Adevărat? se miră Philip. Sunt dezolat. Și sunt încredințat de contrariu, vom avea nenumărate prilejuri să ne revedem.

– Sper, murmură Vanessa.

Angie îi aruncă o privire neliniștită, la care ea răspunse printr-un surâs cât se poate de natural.

– Plecați, la revedere, spuse ea. Și nu uita ce ți-am spus cu privire la alcool, Angie.

– Nici o grijă, răspunse aceasta din urmă, trăgându-l efectiv pe Philip de mână.

Se grăbea acum să se îndepărteze, înainte ca prietena sa să mai spună ceva.

Când ușa se închise în urma lor, Philip începu să râdă.

– Ce e atât de caraghios? întrebă Angie.

– Prietena ta. S-ar putea spune că erai Scufița Roșie pe punctul de a se aventura în pădure cu lupul cel rău! Ce i-ai povestit despre mine?

– Numai lucruri adevărate.

– Versiunea ta despre adevăr seamănă prea puțin cu realitatea, Angie. Dar nu cred că este greșeala ta. Bud nu s-a abținut să nu-ți creeze despre mine o imagine falsă – de altfel, i-am spus asta aseară.

Și i-am cerut să înceteze.

Angie îl privi șocată.

– Cel puțin, nu i-ai spus că ieșim astăzi, împreună?

– Nu, cu toate că eram tentat s-o fac. Dacă mi-am ținut limba, a fost doar pentru că ți-am promis că voi tăcea. Totodată, știam că mă voi trăda dacă rămâneam la Bud și am preferat să-mi petrec noaptea la un motel.

Imediat, imaginea lui Philip îmbrățișând-o pe blonda din ajun pe un pat de motel, puse stăpânire pe gândurile lui Angie, fără să o poată alunga.

Ea continuă să coboare scara în liniște, detestând îndoielile ce se insinuau în mintea sa și de care nu reușea să se debaraseze.

– Ce s-a întâmplat, Angie? întrebă Philip. Deodată, ai devenit tăcută. Ce am mai făcut?

Ea se opri la piciorul scării și se întoarse către el, incapabilă să rămână mult timp în ignoranță.

– Jură-mi că nu te-ai culcat cu blonda, noaptea trecută! Te rog, Philip, jură!

Ea tremură văzând licărirea de furie sălbatică ce se aprindea în privirea tovarășului său. Un grup de persoane cobora în același timp scara; căutând, fără îndoială, să le evite, Philip o luă de braț pe Angie și o împinse în direcția ușii. Odată afară, îi deschise portiera mașinii sale.

Când s-au instalat pe locurile din față, se întoarse spre tânăra femeie și-i aruncă o privire plină de un reproș amar.

– Și dacă jur, așa cum mi-ai cerut, zise el pe un ton disprețuitor, ce va demonstra asta? Dacă eram capabil să fac un lucru asemănător, crezi că aș fi ezitat apoi să te mint? Dar dacă asta te liniștește, Angie, îți jur că nu m-am culcat cu fata aceea – de altfel, nici cu alta. N-am îmbrățișat pe nimeni și...

– Oprește-te! îl întrerupse ea, chinuită. Te cred.

– Adevărat? Ce gentil din partea ta!

– Te rog, Philip, sunt sincer dezolată. Îți promit că voi avea încredere! Este adevărat că... tu placi femeilor... Eram nebună de gelozie când te-am văzut vorbind cu ea și...

– ... și tu continui să mă faci să plătesc pentru reputația mea de "călău de inimi", concluzionă el în locul ei. Doamne! Dacă m-aș putea întoarce în trecut, aș alege să-mi fac studiile într-o mănăstire în loc să merg la această universitate blestemată! Știu că n-am nici o scuză pentru cum m-am purtat în acei ani – eram un tânăr idiot, prea răsfățat, ascultând mai mult de hormonii săi decât de bunul simț. Dar m-am schimbat cu adevărat, Angie. Am încetat să profit de atracția pe care o exercitam față de celălalt sex. După ce am părăsit universitatea, am avut iubite, dar doar pentru aventuri de o noapte. Iar în anul care a precedat căsătoria noastră, Helen a fost singura mea metresă.

– Și în timpul mariajului vostru, Philip? I-ai fost fidel?

– Te-aș minți dacă aș pretinde acest lucru. Dar ea e cea care m-a împins s-o înșel. Este un an de când a încetat să se mai culce cu mine. Eu doream să avem copii și ea nu. De altfel, de la început am avut dorința să avem copii; ea a spus că o să avem peste doi ani, apoi peste trei... și, în cele din urmă, a refuzat categoric. Nu-ți poți imagina cât eram de furios. După aceea, n-a mai avut încredere, îi era teamă că mă voi descurca pentru a-i face un copil fără voia ei și a încetat, pur și simplu, să mai facă dragoste cu mine. Și-a luat lucrurile și s-a instalat într-o altă cameră "așteptând să devin rațional" – sunt propriile ei cuvinte.

– Dar... de ce nu lua pastile?

Philip avu un rânjet rece.

– După ea, acestea o făceau să ia în greutate... Și eu credeam ce-mi spunea. În realitate, prefera să utilizeze protecții mai... complete, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Vrei să spui că îi era frică să nu capete vreo boală? Dar te înșela deja?

– Da. Am descoperit că începuse să-și ia amanți la puțin timp după întoarcerea noastră din luna de miere. Detectivul particular pe care l-am angajat acum două luni, a descoperit rezervări regulate la hotel pe numele ei; aceasta dura de aproape patru ani. În tot acest timp, ea plătea, fără complexe, utilizând cărțile mele de credit... Câteodată, când plecam în călătorii de afaceri, le dădea liber servitorilor și își instala amantul în casă.

Incapabilă să spună vreun cuvânt, atât era de șocată, Angie se mulțumi să-l privească pe Philip cu oroare.

– Când i-am arătat raportul detectivului, la începutul săptămânii, reluă el cu voce monotonă, mi-a mărturisit că nu m-a iubit niciodată. Estimase că voi face din ea o divorțată foarte bogată! Auzind așa ceva, am preferat să părăsesc casa înainte de a deveni violent. Am ales să fac o plimbare; când m-am întors, își făcuse bagajele și plecase.

– O, Dumnezeule, Philip, exclamă Angie, revenindu-și în simțiri, este oribil! Aproape de necrezut!

– Pot să-ți citesc raportul, dacă nu mă crezi, răspunse el, sec.

– Firește că am încredere.

Totuși, nu pot să înțeleg cum o femeie se poate căsători cu un bărbat pe care nu-l iubește sau, cum o femeie căsătorită cu tine poate dori un alt bărbat!

Privirea pe care i-o aruncă Philip era încărcată de multă tandrețe. El întinse mâna și o mângâie încetișor pe obraz.

– Ești foarte drăguță cu mine, Angie! Dacă toate femeile ți-ar semăna! Numai dacă...

El se întrerupse și se redresă ușor. Deodată, părea adâncit în gândurile sale.

– Philip? sfârși prin a-l întreba Angie, intrigată de această tăcere prelungită.

El păru că revine la realitate și-i surâse. Dar în surâsul său era atâta tristețe, încât tânăra femeie simți că i se rupe inima. El, care părea atât de norocos, nu poseda, în realitate, nimic cu adevărat important, pentru că nu beneficia nici de dragostea familiei sale, nici de cea a soției sale...

Fiind pe punctul de a-i mărtirisi că îl iubește din toată inima, Angie se opri. Fără îndoială îi era frică să se predea în întregime în mâinile sale, mărturisindu-i că, după atâția ani, vedea în el singura sa dragoste.

– Să nu mai vorbim de Helen, zise ea. Să nu mai vorbim azi de nimic serios. Să ne mulțumin să ne distrăm!

Surâsul pe care el i-l aruncă, o calmă. Iată că-l regăsea pe Philip pe care-l cunoștea, fermecător și vesel!

– Este cea mai bună sugestie pe care am auzit-o! declară el.

El demară și își îndreptă mașina spre centrul orașului. Acolo, opri în parcarea de la Prima Hotel, un nou complex hotelier cunoscut pentru clientela aleasă, pentru discreție și prețurile extravagante.

– Aici mergem să dejunăm? întrebă Angie pe un ton ezitant.

– Nu. Este hotelul meu.

– De când?

– De când am rezervat o cameră aici, în această dimineață. După ce mi s-a spus că cele mai interesante magazine din Sydney sunt la cinci minute pe jos, la fel ca teatrele... mă gândeam că ar fi un loc liniștit astăzi pentru noi. Haide, vino să intrăm; un om așteaptă să se ocupe de mașina noastră.

Angie nu se putu împiedica să se uite fascinată în jurul său, în timp ce Philip îi încredință acestuia cheile și sacul de voiaj.

– Ai mai fost aici? șopti ea când o luă de braț și o conduse în interior.

– Nu, niciodată.

Dar de ce vorbești șoptit?

– Pentru că... Pentru că este genul de locuri unde nu se vorbește tare, răspunse ea privind lambriurile bogate, mocheta moale bordo, fotoliile din piele patinate de ani și numeroasele statui din bronz. Ea găsea acest decor puțin prea pretențios și chiar înțelegea că putea să placă multor oameni, dar că nu corespundea personalității lui Philip, așa cum îl știa.

– De ce ai ales acest hotel? îl întrebă, în cele din urmă.

– Pentru că este singurul din Sydney, unde apartamentul nupțial era liber în această seară.

Angie se opri.

– Apartamentul... nupțial? repetă ea.

Își ridică ochii spre tovarășul său, încercând să găsească o explicație pe figura sa.

– Ei bine, da, zise el cu o voce mângâietoare. Doream ca prima noastră noapte împreună să se desfășoare într-un cadru special, reflectând ceea ce gândesc despre tine și ceea ce reprezinți pentru mine.

Angie simți cum i se umplu ochii de lacrimi; reuși totuși să le rețină.

– Este... este foarte drăguț din partea ta, Philip, reuși să articuleze.

El avu un râs grav.

– Angie, eu nu sunt "gentil". Sunt pretențios și egoist și câteodată chiar dezagreabil. Te-am invitat aici ca să mă asigur că nu vei uita această noapte. Nici eu. Mi-ai spus că până acum te-am împiedicat să te interesezi de alți bărbați. Acum, așază-te câteva clipe în acest fotoliu, ordonă el trimițându-i un surâs crud și devastator. Merg să completez fișa la recepție – după care vom face cumpărături.

– Da, îl luăm și pe el, zise Philip.

El era așezat într-un fotoliu confortabil și superviza probele lui Angie, sorbind din cafeaua pe care i-o servise o vânzătoare.

Angie și cu el se găseau într-un magazin de lux, unde fuseseră primiți cu respect de către personal. Tânăra femeie își încrunta sprâncenele, gândindu-se cât trebuia să coste somptuosul taior de brocart bej pe care îl încerca – probabil și mai scump decât rochia lungă de seară pe care o încercase mai devreme, și pentru care tovarășul său își dăduse, de asemenea, aprobarea.

Ea se opri și se aplecă spre el.

– Philip, acest taior este foarte, foarte scump. Nu te pot lăsa să mi-l cumperi.

El puse ceașca, suspinând puțin.

– Da, poți să-l iei, spuse el cu voce joasă, dar fermă. Angie, vreau ca astăzi să faci tot ce dorești, să iei tot ce-ți dorești. Astăzi ești cu mine și eu sunt un bărbat foarte bogat. Fă-mi plăcerea, draga mea; lasă-mă să mă ocup de tine, să te răsfăț. Este, cu adevărat, o plăcere pentru mine să te îmbrac – cum va fi o plăcere pentru mine să te și dezbrac, astă-seară.

Angie dădu din cap, roșie toată.

– Tu... nu trebuie să spui astfel de lucruri, se bâlbâi ea.

Deja simțea cum dorința crește în ea, cum pulsul i se accelerează. Surâsul pe care i-l aruncă Philip demonstra fără îndoială că era conștient de tulburarea pe care i-o trezise.

– S-ar putea, murmură el cu o voce senzuală, dar nu mă pot împiedica. Ești fermecătoare, frumoasa mea Angie...

– Ți-am spus deja să nu-mi spui astfel, obiectă ea, fără convingere.

– De ce, pentru că asta corespunde atât de bine realității?

Fără voia ei, îi întoarse surâsul.

– Ești un bărbat periculos, Philip Sterling...

– Ce vrei, nu putem avea totul... Bogat și gentil, nu ți se pare că este prea mult?

Angie nu răspunse. De câte ori se gândise la asta? Se întrebase dacă Philip pregătea terenul ca s-o facă metresa lui – dacă încerca, într-un fel, s-o corupă.

– Nu vreau să devin o femeie întreținută, Philip.

El păru surprins.

– În felul acesta vezi darurile mele?

– Am dreptate?

– Da, răspunse el.

– Atunci, ce trebuie să fac?

– Surâde, fă ce-ți place, nu-ți face probleme. Într-un cuvânt, distrează-te.

– Să mă distrez... repetă ea.

Ce-și imagina! Că-i va acorda statutul de metresă? Nu, el dorea doar o plăcere de o noapte!

Dar, de ce să nege? Ea aștepta această noapte cu o nerăbdare de necrezut, cum nu mai simțise niciodată.

Deodată, privindu-l cum bea o înghițitură de cafea, dori să-l roage s-o ducă imediat la hotel. Nu mai voia să joace rolul unei păpuși pe care o îmbraci, nu mai simțea nevoia să dejuneze, avea stomacul strâns și nu putea înghiți nimic.

– Și dacă ți-aș spune că nu mă amuz deloc? articulă.

Și, dacă ți-aș spune că mi-ar plăcea mai bine... că aș prefera... că aș dori...

Cuvintele nu reșeau să treacă dincolo de buzele sale, să exprime clar dorința ce se năștea în ea. Dar, fără îndoială, Philip ar putea s-o citească pe fața ei ce roșea, în ochii ei?

Da, i se citea pasiunea în ochii albaștri, fixați asupra ei.

– Philip... murmură ea.

– Da, știu, răspunse el, cu o voce răgușită.

El se ridică și se întoarse spre vânzătoare, care se depărtase politicos în timpul conversației.

– Doamnă, poate păstra taiorul pe dânsa, zise el. Mulțumesc, dar vă rog să ne împachetați rochia oranj împreună cu cea neagră. Funcționara clătină din cap, iar el îi dădu cartea sa de credit.

Când își întoarse atenția spre Angie, aceasta tremura efectiv, atât de excitație, cât și de spaimă.

Cinci minute mai târziu, se îndreptau într-un taxi către hotel. În timpul călătoriei, Philip nu spuse nici un cuvânt, nici când ajunseră în holul hotelului. Angie era recunoscătoare pentru tăcerea sa, deoarece se simțea incapabilă să susțină o conversație.

Imediat ușile ascensorului se deschiseră și se găsiră în fața unei uși grele de lemn. Philip introduse cheia în broască; pentru prima oară, se întreba cu ce va semăna aceast "apartament nupțial".

Ea nu încercă să-și ascundă surpriza și încântarea când tovarășul ei se dădu la o parte să o lase să intre.

Mobila și zidurile erau albe, perdelele și mocheta ivoar, pernele și lămpile aurite... Cât privește mesele, erau acoperite cu sticlă mată. O fereastră imensă se deschidea către port; o lustră magnifică de cristal spânzura dintr-un plafon decorat cu stucaturi.

– Ce loc magnific! exclamă Angie.

Ea privi patul mare cu baldachin, împodobit cu o plapumă de saten alb cu auriu și cu patru perne mari, cu fețe de saten. Da, era un pat făcut pentru o tânără căsătorită, în călătorie de nuntă...

– Îți place? întrebă Philip, apropiindu-se în spatele ei și punându-i mâinile pe umeri.

– Este... este încântător, reuși ea să răspundă cu o voce gâtuită.

Deodată, se simți crispată, încordată, țeapănă ca o statuie.

– Încearcă să te relaxezi, îi sugeră încetișor Philip.

Când se aplecă pentru a o săruta pe gât, Angie înțepeni și mai mult.

– Trebuie să... să merg la toaletă, zise ea, grăbindu-se către ușa camerei de baie.

Intră și închise ușa după ea. Un lung moment rămase nemișcată, sprijinită de ușă, cu ochii închiși și inima bătându-i rapid.

Când ridică în sfârșit pleoapele, putu constata că se găsea în cea mai mare sală de baie pe care o văzuse în viața ei și

frumos decorată: o cadă imensă, rotundă, ocupa mijlocul încăperii în timp ce, într-un colț, se ridica o spațioasă cabină de duș cu pereți de sticlă mată. Pereții erau acoperiți în întregime cu marmură albă cu vinișoare aurii. Erau și trei lavabouri, un bideu și veceuri, toate de culoare crem. Cât privește robinetele, acestea erau aurite și în formă de mici Cupidoni, apa curgând prin săgețile zeului dragostei.

Periuțe de dinți, batiste, bonete de baie, nimic nu lipsea pentru a se asigura confortul clienților. Angie remarcă chiar și un telefon fixat pe perete. Cât privește halatele și prosoapele, de un alb imaculat, erau și ele brodate cu un mic Cupidon aurit.

"Dumnezeule, gândi ea, este un apartament nupțial pentru miliardari!".

Forțându-se să respire calm, reuși să-și revină și decise să se întoarcă în camera vecină. Acolo, spre marea sa surpriză îl găsi pe Philip umplând două cupe cu șampanie. O găleată cu gheață, din argint gravat, era pusă pe o măsuță rulantă, alături de un coș mare cu fructe și cu un platou cu brânzeturi.

– Toate acestea au fost aduse în timp ce erai în sala de baie, îi explică Philip. Cu urări din partea direcției...

– O...

Amintindu-și sfaturile Vanessei – "Să bei un pahar sau două. Aceasta te va destinde" – tânăra femeie înaintă și acceptă cupa ce i se întindea.

Philip surâse și ciocni paharul cu al ei.

– Pentru frumoasa mea mireasă! zise el.

Din nou, Angie înțepeni.

– Nu face asta, murmură ea.

– Ce?

– Nu-ți bate joc... de...

– Crezi că asta este intenția mea? Crede-mă, în acest moment nu vreau să-mi bat joc. Nu regret decât un lucru: că am așteptat atât de mult. Trebuia să fac asta cu ani în urmă. Ești nemaipomenit de frumoasă... adăugă, punându-și ușor mâna pe gâtul lui Angie... Dar este prea târziu să punem întrebări sau să avem remușcări. Să bem!

El duse cupa la buze și luă o înghițitură; Angie îl imită.

– Încă, o îndemnă el.

De data aceasta, el luă propriul pahar și o făcu să bea, încetișor. Era un gest de o infinită sezualitate și Angie simți o dulce înfiorare. Imediat, simți cum i se învârte capul, nu atât din cauza alcoolului, cât din cauza emoțiilor intense pe care i le trezea Pilip; picioarele îi tremurau pe tocurile înalte.

Philip lăsă cupa jos și o înlănțui. Ridicând ochii spre el, Angie îi aruncă o privire plină de adorație, de predare completă.

Fără un cuvânt, o ridică și o duse până la patul imaculat. Ea închise ochii când se așeză alături și începu s-o dezbrace. O amețeală delicioasă o cuprinse.

Când deschise ochii, nu mai avea decât sutienul și chiloții; cămașa lui Philip era descheiată.

Privirile li se încrucișară.

– Te simți bine? întrebă el.

– Nu știu, mărturisi ea.

– Ai să vezi, totul va fi bine peste un minut sau două. Doar că ți-ai băut șampania prea repede.

– Tu m-ai făcut să beau, remarcă ea.

El se mulțumi să surâdă și, cu un gest foarte natural, își scoase cămașa.

Angie nu uitase bustul lui neted și musculos, întotdeauna bronzat și sculptural. Îl privea acum cu emoție, cu o încântare nespusă. La gândul că, pentru câteva ore, acest corp splendid era la dispoziția ei, că putea să-l atingă și să-l mângâie în voie, simțea cum i se usucă gura, iar vârfurile sânilor i se întăresc sub țesătura de saten sidefiu.

Privirea lui Philip se fixă pe pieptul ei; întinse mâna pentru a-i mângâia un sân cu vârful degetelor. Fără voia ei, Angie lăsă să-i scape un geamăt de plăcere. Ca pentru a răpunde la acest semnal, Philip se aplecă și-i cuprinse buzele cu ale sale. Mai întâi tandru, aproape ezitant, sărutarea deveni apoi exigentă, sălbatică; tulburată de dorință, Angie își înnodă degetele peste ceafa tovarășului său, atrăgându-l cu putere spre ea.

În cele din urmă, el se smulse din această îmbrățișare sălbatică pentru a-și lăsa buzele să alunece pe ceafa tinerei femei, până la un sân pe care îl mușcă încetișor, mai întâi prin țesătura fină a sutienului și apoi gol, pentru că, nemairezistând, i-l desfăcu. O plăcere pură părea să iradieze

în tot corpul lui Angie, în timp ce o chinuia o delicioasă tortură. Neobosită, gura lui Philip trecea de la un sân la altul, împărțindu-le, rând pe rând, mângâieri și mușcături ușoare. În sfârșit, își reluă explorările, trasând un drum fierbinte de-a lungul pântecului plat al lui Angie. Philip nu se întrerupse decât pentru a-i scoate chiloții; dar deja reveni, mângâindu-i coapsele și carnea dulce a pântecului.

Angie se ondula, cerea cu tot corpul, din toată inima, plăcerea pătrunzătoare pe care o cunoscuse o singură dată, una singură, în mașina lui Philip. Ce amintire vie va păstra acestui moment plin de extaz, ireal! Totuși, de data aceasta, mâna lui Philip și nu gura mângâie subtil triunghiul umed dintre coapsele sale, până când, fără să-și dea seama, își depărtă din ce în ce mai mult picioarele, ca pentru a-l chema pe amantul său, pentru a-l ruga să-i ofere plăcerea supremă.

Răspunzând rugăminții mute, Philip se dezbrăcă repede. Angie îl privi fără falsă pudoare, admirându-l dincolo de cuvinte.

Câteva secunde mai târziu, se întindea din nou alături de ea.

– Acum, îi murmură el la ureche, închide ochii, scumpa mea. Nu te gândi la nimic altceva decât la noi doi, împreună unul în brațele celuilalt ca doi iubiți. Noi am așteptat atât de mult acest moment... Vreau să fie de neuitat.

Un val de dragoste o invadă pe Angie și întinse brațele pentru a-l atrage pe Philip la ea, în ea.

Când o penetră, scoase un mic strigăt – un strigăt de pură bucurie, în ciuda unei dureri trecătoare. Cum Philip se opri, îl strânse, incitându-l să continue până la apogeul plăcerii. În sfârșit, nu erau decât o singură ființă.

Picioarele ei se înfășurară în jurul șoldurilor iubitului său și, instinctiv, se mișcară la unison, conduși de o senzație extraordinară până când, împreună, își strigară fericirea, extazul de a se fi cunoscut și recunoscut.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Angie, lacrimi de dragoste, și Philip se aplecă pentru a le sorbi, legănându-o pe tânăra femeie.

– Nu plânge, scumpa mea, murmură el. Ai fost minunată. Doamne, dacă ai ști cum regret că trebuie să mă întorc mâine la Melbourne! Aș vrea să rămân aici și fac dragoste secole de-a rândul...

Capitolul 8

La acest cuvinte, Angie se încordă, înainte de a scoate un lung suspin. Bineînțeles, știuse de la început că legătura lor va fi scurtă. Dar îi era greu să revină la dureroasa realitate, după experiența magică pe care o trăise!

Din nou, suspină! Philip ridică privirea spre ea.

– Sunt suspine de satisfacție, de oboseală... sau de alt fel? întrebă el.

Ea surâse și-i petrecu mâna prin păr.

– Care este părerea ta?

– Nu știu, mărturisi el gânditor. De aceea te-am întrebat.

Angie lăsă să-i scape un mic râs nervos.

– Ei bine... un pic din toate trei. Sunt satisfăcută, foarte obosită dar, de asemenea, foarte decepționată... concluzionă ea, cu o mutră îmbufnată.

– Decepționată? repetă el, vizibil stupefiat.

– Da. Aș fi vrut să rămâi să mă iubești secole întregi! Dar... dacă trebuie să te întorci la Melbourne, asta este, nu-i așa? Ne mai rămâne sfârșitul după-amiezii și toată noaptea. Știi, Philip n-aș fi așteptat atâta timp, dacă aș fi știut că este atât de minunat! Dar tu ești minunat! Ești un amant de vis, ți s-a mai spus?

Philip încruntă sprâncenele și tânăra femeie se întrebă ce a spus rău. El murmură câteva cuvinte pe care nu le înțelese și se ridică brusc, pentru a se duce la baie, lăsând-o pe Angie descumpănită și disperată.

Când reapăru pe pragul sălii de baie, ea se așeză și-l privi cu un aer dezolat.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. Ce am făcut? De ce ești furios pe mine?

– Nu-ți dai seama?

El se apropie și o ridică în brațe fără tandrețe.

– Mica mea Angie, vino cu mine. Tu și cu mine vom face o baie în jacuzzi pus la dispoziția noastră și, în acest timp, vom avea o discuție rațională.

Vorbind, a dus-o până la baie; fără politețe, o aruncă în baia adâncă plină cu apă caldă, împroșcând în toată încăperea.

– Ești un... un! exclamă ea, când reuși să iasă din apă.

– Cum? întrebă el cu un aer batojocoritor, intrând încet în apă și încrucișându-și mâinile pe piept.

– Un ipocrit! Ceea ce te îmbolvănește, este că aș putea aprecia experiența și că aș vrea s-o reiau din nou! Ești nebun de furie la gândul că altul ar putea să-ți locul cât timp ești plecat la Melbourne.

– N-ai să te culci cu altcineva, decretă el. Niciodată!

– Adevărat? Și cum crezi că mă vei împiedica?

– Luându-te de soție!

Timp de câteva minute, Angie nu știu ce să spună.

– Și ce te face să crezi că vreau să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea, în cele din urmă.

– Știu că mă iubești.

"Și tu? se gândi ea cu amărăciune. Niciodată nu mi-ai vorbit de dragostea ta"...

– Îți bați joc de mine? După cum ți-am spus și noaptea trecută nu pot iubi un bărbat pe care nu-l cunosc! Este adevărat, am avut odinioară o veritabilă pasiune adolescentină pentru tine; și este adevărat, există o atracție fizică între noi. Dar asta nu este dragoste.

– Ce știi tu?

– Chiar dacă este un fel de dragoste – deși încă mă îndoiesc – aceasta nu va dura. În tot cazul, nu este felul de dragoste care să ofere unui cuplu o bază solidă.

– Acesta este răspunsul tău?

Angie nu se putea abține să rămână datoare cu răspunsul. Bărbatul pe care-l iubea – pe care-l iubise întotdeauna – o cerea în căsătorie și ea îl refuzase. Indecizia ei se transforma în îngrijorare; totuși, făcând apel la bunul simț și la curaj, declară:

– Acum, da.

– Și pe viitor?

Ea înghiți cu dificultate.

– Depinde de tine, Philip. Trebuie să încerc să te cunosc mai bine, să știu ce simți cu adevărat pentru mine... Chiar de pe acum sunt sigură că ceea ce simt ar putea deveni o dragoste adevărată.

– Înțeleg, zise el gânditor.

– Și tu? Mă iubești? întrebă ea, reținându-și respirația.

Privirile lor se găsiră, se înfruntară.

– Eu n-am obiceiul să le spun femeilor că le iubesc, când tocmai mă părăsesc, răspunse el pe un ton dur.

– Dar nu te-am părăsit... Ți-am cerut să faci un efort ca să fim mai apropiați unul de altul. Problema cu tine este că ai obținut tot ce ai vrut fără efort. Trebuie să înveți că în viață nu vine totul pe o tavă de argint, atunci când dorești.

Fără să-i răspundă, Philip se apropie de ea.

– Ce... ce faci? se bâlbâi Angie.

– Exact ce mi-ai cerut să fac.

Încerc să te cunosc mai bine, răspunse el, mângâindu-i prin spumă unul dintre sânii ridicați.

– Și crezi că este cel mai bun mijloc?

– Imaginează-ți, fac și eu ce pot! Pentru că trebuie să te cuceresc, folosesc cele mai slabe talente... Mi-ai spus că sunt "un amant de vis" și eu profit. Știu că Angie a mea nu m-ar fi mințit.

Tot vorbind, s-a apropiat atât de mult cât putea să pună, fără efort, stăpânire pe buzele ei și sărutarea lor dură mult timp...

***

Angie era întoarsă pe o parte și privea pieptul lui Philip care se ridica regulat în ritmul respirației. Ea scoase un suspin obosit. Lumina slabă, ce începea să înroșească ferestrele, arăta că se apropie zorile.

– Ei bine, Philip, murmură tânăra femeie către iubitul său adormit, ai câștigat. Știu acum că nu pot risca să te las să pleci astăzi la Melbourne fără mine. Nu pot risca să nu mă mai ceri niciodată de soție... de a nu mai fi niciodată așa, culcată lângă tine.

Din nou scoase un suspin din adâncul inimii și se întoarse pe spate. Cum va fi viitorul ei dacă se va căsători cu acest bărbat? Îi va fi credincios? Va fi un bun tată pentru copiii lor? Va fi mereu alături de ea?

Se gândea cu invidie la cuplul părinților săi, atât de uniți, iubindu-se după atâția ani.

Iată ce visa ea. Vroia să-și crească acasă copiii, nu să-i trimită într-un pension de lux. Vroia ca bărbatul ei să se întoarcă în fiecare seară acasă, nu să-și petreacă viața în așa-zisele "călătorii de afaceri".

Căsătorindu-se cu Philip Sterling, risca să sacrifice toate astea. N-ar fi trăit într-un infern? Din păcate, să se resemneze să trăiască fără el ar fi o condamnare și mai rea.

Închise ochii și reflectă la această alternativă. Dacă renunța să se căsătorească, nu va mai simți niciodată brațele protectoare în jurul său, buzele lui peste ale sale, corpul împreunat cu al său. Niciodată nu-l va mai auzi murmurându-i la ureche cuvinte încântătoare ca acelea pe care i le-a repetat încontinuu în timpul nopții: "Ești atât de frumoasă... Te ador... Te-am dorit întotdeauna... Te voi dori mereu... Sunt nebun după tine"...

Într-o singură noapte, cuvintele de dragoste o făcuseră pe Angie să fie complet dependentă de el. Și ea îi spusese – și cu ce mândrie absurdă – că nu putea să obțină nimic fără efort! Fără să țină seama de propria-i slăbiciune...

Soneria telefonului de pe noptieră o făcu să tresară. Cine putea să fie? Vanessa era singura persoană care știa unde s-o găsească: Angie o sunase în ajun pentru a-i spune unde era și s-o anunțe că nu se va întoarce acasă în noaptea aceea.

– Vrei să răspunzi tu? mormăi Philip, pe jumătate treaz. Poate fi un incendiu în hotel...

Angie întinse mâna spre receptor.

– Da? zise ea cu o voce care-i trăda neplăcerea că fusese deranjată.

– Tu ești, Angie?

Bud! Doamne, era Bud! Angie își puse palma pe microfon și gemu.

– Ce este? întrebă imediat Philip, ridicându-se într-un cot.

– B-Bud, bâigui ea.

Philip trase o înjurătură. În ceea ce o privește, Angie înghiți cu dificultate și reuși să spună în aparat:

– Da... eu sunt, Angie...

– Nu mi-am putut crede urechilor. Vanessa mi-a spus unde ești și cu cine. M-ai decepționat teribil – și poți să-i spui lui Philip că atitudinea lui m-a dezgustat.

Mintea lui Angie începu să funcționeze în mare viteză. Niciodată Vanessa nu i-ar fi dezvlăuit lui Bud unde se găsea dacă n-ar fi intervenit o urgență. Mai ales la o asemenea oră!

– Termină cu predica, Bud! zise ea cu o voce albă. Ce s-a întâmplat?

– Mama a suferit o criză cardiacă, răspunse el, fără ocolișuri.

Angie crezu că-i vine rău. Cum, mama lor avusese un atac?

Nu era posibil... Nu avea decât patruzeci și opt de ani!

– Ea... n-a murit, nu-i așa? Doamne, Bud, nu-mi spune că a murit... strigă la limita isteriei.

– Nu, n-a murit. Dar a fost dusă de urgență la spital. După cum spune tata, viața ei este încă în pericol.

Un val de lacrimi începu să curgă pe obrajii lui Angie. Philip luă telefonul din mâinile ei tremurătoare.

– Bud? Aici Philip. Angie este prea bulversată pentru a mai vorbi. Ce s-a întâmplat?

Lui Angie nu-i venea să creadă ce auzise. Mama sa... mama sa poate că murea, acum. Ce se va întâmpla dacă va sucomba? Ce va face Bud? Dar tatăl lor? Niciodată nu-și va reveni... Era prea devreme. Mult, mult prea devreme!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bud, încearcă să-ți dai seama de priorități, spuse deodată Philip cu o voce tăioasă. Ce importanță are că Angie și cu mine am petrecut noaptea împreună dacă mama ta este între viață și moarte pe un pat de spital? Și ce mai aștepți să sari în mașină și să-ți întâlnești părinții? Grăbește-te și fii atent la drum. Nu vei face nici un

serviciu tatălui tău dacă mașina ta va fi găsită înfiptă într-un pom.

Cu toate împrejurările, Angie nu se putu împiedica să fie impresionată de tonul său ferm și direct. De obicei, el se arăta glumeț în raporturile sale cu Bud, nefiind niciodată bănuitor față de reproșurile sau ezitările acestuia... Dar, în anumite împrejurări, putea să demonstreze că știa să gestioneze crizele mai bine ca oricine.

– Nu, să nu pierzi timpul s-o cauți pe Angie aici, reluă el, stăpân pe sine. O voi conduce eu acolo. Și dacă aș fi în locul tău, mi-aș ține gura în ceea ce ne privește pe Angie și pe mine. Dacă spui părinților tăi ceva dezgreabil despre noi, te jupoi de viu! Înțelegi?

Fără să aștepte răspunsul, se aplecă peste Angie și puse cu putere receptorul în furcă. Expresia sa feroce se îndulci pe loc când privirea se abătu asupra feței acoperite de lacrimi a tinerei femei.

– Sărmana mea dragă, murmură, luând-o în brațe și legănând-o încet. Știu ce reprezintă mama ta pentru tine... pentru voi toți! Este o femeie formidabilă.

Mișcată de gentilețea lui, Angie făcu un efort pentru a nu izbucni din nou în lacrimi. În cele din urmă și împotriva voinței sale se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Vrei să mă conduci acolo, Philip? întrebă ea. Nu trebuia să mergi astăzi la Melbourne?

– Trebuia să plec, dar cum să te las în asemenea momente? Ai nevoie de mine, Angie.

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi.

– Da... da... este adevărat, admise ea. Philip, eu...

– Taci, nu spune nimic. Nu este momentul; ceea ce simți este denaturat de circumstanțe. Acum grăbește-te să faci un duș, draga mea, în timp ce eu voi comanda un mic dejun rapid. Trebuie să ne grăbim, pentru că trebuie să trecem și pe la tine, să-ți iei niște lucruri.

***

În mai puțin de o oră, Angie intra în apartamentul său. Era ora șase și douăzeci și cinci de minute la ceasul din salon.

– Tu ești, Angie? întrebă vocea somnoroasă a Vanessei.

– Da, da, sunt doar eu.

Prietena sa apăru câteva minute mai târziu, în cămașă de noapte, cu părul zburlit.

– Sper că nu ești supărată pe mine, zise ea neliniștită. Nu vroiam să-i spun fratelui tău unde ești, dar când mi-a explicat ce este cu mama ta, n-am putu să-l refuz.

– Este foarte normal. Ai făcut bine.

– Unde este Philip?

– Mă așteaptă în mașină. Mi-a propus să mă conducă la părinții mei.

– Presupun că nu este momentul să te întreb ce s-a întâmplat între voi?

– Nu, răspunse Angie cu răceală. Într-adevăr, nu.

Vanessa dădu din cap fără a se formaliza de tonul tranșant al prietenei sale.

– Vrei ceva? O ceașcă de cafea, de exemplu?

– Nu, nimic, mulțumesc.

– Sper din toată inima că mama ta se va face bine, zise Vanessa în timp ce Angie se schimba.

Tânăra femeie abandonă taiorul oferit de Philip pentru a îmbrăca un pantalon alb și un tricou în dungi.

– Și eu sper, murmură ea.

– Este atât de drăguță la telefon.

– Într-adevăr, este o femeie adorabilă.

– Mama mea este odioasă și totuși o iubesc.

Lui Angie îi tremura bărbia. Vanessa se apropie de ea și o luă în brațe.

– Haide, plângi, îi spuse ea cu duioșie. Nu trebuie să faci pe viteaza cu mine.

Angie plângea.

Zece minute mai târziu, era în mașina lui Philip și se îndreptau în viteză spre nord.

Capitolul 9

– Ce faci exact, ca meserie? întrebă Angie.

Philip se întoarse scurt spre ea. De aproape o oră rulau aproape în tăcere; singurul sunet, în habitaclu, era o muzică slabă, venită de la radio.

– Nu ești obligată să vorbești, dacă nu vrei, sublinie Philip, îndreptându-și atenția spre drum.

– Știu. Dar vreau, cu adevărat, să-mi spui ce faci. Bud mi-a spus într-o zi că muncești în domeniul exportului la Sterling Industries; în ce constă munca ta?

Din nou el îi aruncă o privire rapidă.

– Așadar nu știi? se miră el.

– Ce să știu?

– Am părăsit acest post acum un an. În prezent, sunt președinte-director general la Sterling Industries.

Tănăra femeie rămase cu gura căscată.

– Nu... nu, nu știam, zise ea în sfârșit. Credeam că tatăl tău conduce compania.

– Da, el trebuia s-o facă. Dar, din păcate, se dezinteresa din ce în ce mai mult de societate și aceasta avea de suferit. Alegând să locuiască la Sydney, s-a rupt de lumea de afaceri; după cum știi, aproape toate întreprinderile influente au sediile sociale la Melbourne. A fost greșeala mamei mele: ea refuza să locuiască la Melbourne și obținea ce vroia... Când l-am înlocuit, câteva ramuri ale companiei aveau mari probleme. Am avut șansa să realizez o mai bună organizare și suntem gata acum să profităm de un nou start.

Angie era impresionată și surprinsă.

– Dar cum ai reușit să-l înlocuiești pe tatăl tău? L-ai convins să se retragă?

– Nu. A murit.

Angie nu-și putu reține un mic strigăt.

– Nu știam că nu cunoșteai acest lucru, continuă Philip. Bud era la curent, mi-a dat chiar și un telefon, în vremea aceea. Credeam că ți-a spus.

– Nu, nu mi-a spus... Doamne, sunt chiar dezolată, Philip. Cred că m-ai găsit nepoliticoasă că nu ți-am telefonat sau să-ți fi trimis câteva cuvinte. Dar cum a murit? Era bolnav?

***

Ea păstra amintirea unui bărbat robust, încă frumos, care părea să aibă cincizeci de ani sau mai mult când l-a întâlnit.

– Da, foarte bolnav. Suferea de un cancer al ficatului și al pancreasului; medicii n-au mai putut să facă nimic. A murit la trei luni după ce boala a fost detectată.

– Cred că a fost groaznic pentru voi toți. Cred că sărmana ta mamă a fost distrusă.

– Absolut, răspunse el pe un ton plin de cinism. Atât de distrusă, încât a făcut înconjurul lumii ca să-și revină. Călătoria sa a început a doua zi după înmormântare. Și, luna trecută, a devenit a treia doamnă Jonathan Winthrop... Din fericire pentru mine, domnul Winthrop locuiește în Texas și nu poate călători din cauza nu știu cărei boli ciudate și rare a sângelui. După părerea mea, data viitoare când o voi vedea pe mama va fi la înmormântarea noului meu tată vitreg. Dar nici asta nu este sigur, adăugă el, cu o ironie caustică. Și dacă am să întârzii, risc s-o ratez – ea va fi deja plecată către noi aventuri!

Angie vru să încerce s-o apere pe mama lui Philip prin câteva platitudini de circumstanță, dar se abținu. Doamna

Sterling îi făcuse o impresie atât de proastă, încât înțelegea perfect reacția fiului.

Preferând să schimbe subiectul, Angie reluă:

– Povestește-mi una din zilele tale obișnuite. Sau, mai bine, una din săptămânile obișnuite.

– Te previn, riști să nu-ți placă răspunsul...

– Cu atât mai rău, îmi asum riscul.

Ea detestă răspunsul. Mai rău: acesta o îngrozi.

Philip muncea în medie zece ore pe zi în timpul săptămânii, în weekend juca golf, mergea la teatru sau la restaurant – dar întotdeauna pentru a discuta cu clienți potențiali, sau pentru a se întreține cu unii dintre concurenți... Angie începea să înțeleagă de ce mariajul său fusese un eșec! Ea îi împărtăși acest gând.

– Uiți că în primii trei ani de căsnicie ocupam un post mai puțin solicitant! Aveam mai mult timp să-l consacru cupului. Timp de doi ani, Helen m-a însoțit în toate călătoriile mele în străinătate.

Angie se străduia să înăbușe gelozia pentru a se concentra asupra faptelor pe care i le relata Philip.

– Când a murit tatăl meu, continuă el, mariajul meu era deja în agonie.

Helen refuza sistematic să vină cu mine: nu mai voia nici să împartă patul cu mine când eram acasă. Își trăia viața ei separată...

– Ca să fiu cinstită, mărturisi Angie, găsesc stilul tău de viață actual incompatibil cu o viață de familie decentă – chiar și alături de o femeie foarte îndrăgostită de tine.

– Cine vorbește? Angie psihologul... sau Angie tânăra care se gândește la cererea mea în căsătorie?

– Amândouă.

– Astfel te gândești că nu avem nici o șansă să fim fericiți dacă rămân președinte la Sterling Industries?

– Să zicem că nu m-aș căsători cu președintele lui Sterling Industries, zise ea curajoasă.

Era sinceră. Philip simțea determinarea din vocea ei, căci înjură încetișor.

– Și ai accepta să-mi devii metresă? întrebă el cu oarecare bruschețe, privind-o pe tovarășa sa cu coada ochiului.

Niciodată nu s-a simțit Angie atât de descumpănită – nici atât de decepționată. Totuși ar fi trebuit să se îndoiască privind alegerea lui Philip... Singurul lui scop era de a se asigura că va rămâne tovarășa sa de pat permanentă? Nu conta dacă ar fi fost sau nu căsătoriți...

– Ei bine? insistă el cu o voce dură. Ai accepta?

Ea înghiți cu dificultate.

– Îmi... imaginez că da, articulă ea în sfârșit, cu o sinceritate amară.

Incapabilă să-l privească, se întoarse spre fereastră, moartă de rușine.

A fi metresa unui bărbat însemna să accepți o relație bazată pe sex, nu pe dragoste. Iată ce-i propusese Philip... Și totuși, era ciudat că dragostea o adusese într-o asemenea situație. O dragoste care refuza să moară, care o făcea să se trădeze pe ea însăși și să trădeze valorile care i se transmiseseră prin educație.

O tăcere de plumb se așternu în habitaclu.

Angie își păstra cu obstinație capul întors spre portieră. Ei nu se opriră decât o singură dată, foarte puțin; Philip conducea în permanență cu viteza maximă legală, fără s-o depășească.

Treptat, peisajul deveni mai arid și Angie putu constata pe viu amploarea secetei de care tatăl său se plângea în fiecare an.

Bun fermier, domnul Brown reușise să câștige suficienți bani pentru a-și ține cei doi copii la universitate; dar, dacă știa să protejeze recoltele de toate bolile majore, nu putea să facă mare lucru împotriva lipsei ploii. Și dacă ferma sa era pe o latură vecină cu un râu, acesta, redus în unele locuri la un firicel de apă, nu era suficient pentru irigarea proprietății.

De altfel, se gândea Angie, cu o împunsătură în inimă, tatăl său avea multe alte griji în aceste momente decât seceta!

– Vrei să trecem mai întâi pe la voi sau vrei să mergem direct la spital? întrebă Philip când se apropiară de capătul călătoriei.

– La spital, te rog. Riscăm să nu fie nimeni acasă.

Philip îi urmă indicațiile pentru a găsi drumul către acesta și, după puțin timp, se opri în parcarea acestuia.

– Mașina lui Bud este deja aici, constată Angie, în timp ce se îndreptau spre intrarea în clădirea principală pe o arșiță zdrobitoare. Privește, iată camionetă tatei!

Ea nu știa dacă este un semn bun sau nu. Toată familia era la spital pentru că mama era între viață și moarte? Sau pentru că se simțea mai bine și putea să primească vizite? Cel puțin în cele două cazuri se putea presupune că Nora trăia. Cel puțin Angie spera din tot sufletul...

Philip îi puse o mână pe umăr în timp ce ea intră în holul recepției.

– Mama ta este o luptătoare, afirmă el. Se va face bine. Vei vedea.

Dar aceste cuvinte liniștitoare nu reușiră să calmeze teama tinerei femei. Chiar dacă mama sa își va reveni după atac, va rămâne un "subiect de risc". Deja, câțiva ani mai înainte, medicul lor de familie o sfătuise să piardă în greutate în legătură cu tensiunea ei foarte ridicată – dar ea nu fusese capabilă să renunțe la hrana bogată care-i plăcea. O va face de acum înainte?

Vocea lui Angie tremura când se adresă recepționerei.

– Bună ziua... Am venit s-o văd pe Nora Brown. A fost adusă aici în urma unei crize cardiace... Sunt fata ei.

Surâsul funcționarei o liniști puțin.

– Da, înțeleg. I-am văzut trecând pe fratele și pe tatăl dumneavoastră. Doamna Brown a fost transferată de la terapie intensivă la un alt serviciu, ceea ce este un semn bun. O găsiți în aripa C, camera 10. Luați ascensorul pe care îl vedeți până la etajul trei și urmăriți săgețile.

Atât de mare era grija acesteia, încât lui Angie îi venea să plângă. Ea încercă să-și păstreze sângele rece, îi mulțumi recepționistei și se îndreptă cu pași vioi către ascensorul indicat.

Camera 10 din aripa C era o cameră particulară și confortabilă, deși mică. Când Angie intră, după ce bătuse încet la ușă, o găsi pe mama sa în aparență adormită; avea figura trasă și tenul cenușiu. Soțul său stătea alături pe pat, ținându-i mâna, iar Bud stătea în picioare lângă fereastră și părea pierdut în contemplarea arborilor rari ce jalonau parcarea.

Cei doi bărbați se întoarseră spre ușă când intră Angie. Ea putu să citească în privirea tatălui său o mare bucurie. În schimb, cea a lui Bud trăda un viu resentiment.

– Angie este aici, murmură Morris Brown la urechea soției sale, pe un ton vesel.

Ochii bolnavei se deschiseră imediat.

– Angie...

Vocea sa era răgușită și nesigură. Când îi întinse brațele, Angie, incapabilă să-și rețină lacrimile mult timp, se repezi spre ea.

– Vino, vino, scumpa mea, murmură mama, legănând-o încetișor. Mă simt bine. Trebuia mai mult de o criză de inimă să mă omoare!

– Haide, haide... mormăi Morris. Tu n-ai fi aici, la ora asta, dacă nu te-aș fi transportat la urgență!

– Tatăl tău exagerează întotdeauna, afirmă Nora, ștergând cu un prosop lacrimile ce șiroiau încă pe obrajii lui Angie. Am avut doar un cheag mic de sânge într-un loc nepotrivit, asta-i tot... Doctorul mi-a spus că electrocardiograma nu arăta nici un pericol serios.

– El a subliniat, de asemenea, că dacă nu te ții serios de regim, riști să ai mai puțin noroc data viitoare îi reaminti soțul ei, cu un aer sever dar tandru.

– Regim, regim, regim... suspină Nora. Nu aveți în gură toți decât acest cuvânt. Cred că este cel mai oribil cuvânt de pe pământ!

– Și eu găsesc cuvântul "mort" cel mai urât, interveni Bud. Te rog, mamă, fii rezonabilă și ascultă-l pe doctor. A ține regim nu înseamnă să te înfometezi! Trebuie doar să mănânci diferit, asta-i tot!

– Tu vorbești! bombăni ea.

– Bud are dreptate, doamnă Brown.

Pentru prima oară, ochii Norei se opriră asupra lui Philip.

– Oh, oh! Iată cine este! Nu s-ar spune că este Philip Sterling? Angie, spune-mi că visez!

Tânăra se ridică și-i adresă lui Philip un surâs obosit.

– Mamă, din păcate, ai dreptate; este într-adevăr Philip! A sosit pe neașteptate la Bud sâmbătă seara, în timpul seratei de aniversare și era încă la Sydney când am aflat că ești bolnavă. A avut amabilitatea să mă aducă până aici.

– Bine, bine... murmură mama sa, bănuind că Angie nu-i spunea tot. Este adorabil din partea ta, Philip. Dar ce aștepți pentru a mă îmbrățișa?

Philip se execută râzând.

– Sunt fericit să constat că nu v-ați schimbat, doamnă Brown! exclamă el.

– Nu pot să spun același lucru despre tine, fiule! Te găsesc mai obosit. Dacă vrei să știi părerea mea, ai nevoie de o noapte bună de somn și să profiți de aerul curat de la țară. De ce nu rămâi câtva timp la fermă cu noi?

– Mi-ar face plăcere, doamnă Brown, dar afaceri urgente mă cheamă la Melbourne. Trebuie să mă întorc la Sydney mâine dimineață și să iau un avion de acolo.

– Păcat.

Voi, cei tineri, nu vă dați seama cât de scurtă este viața. Să nu te îndoiești: să nu ți-o grețești pe a ta, făcând lucruri care nu-ți aduc fericirea! Amintește-ți că n-ai decât una. Și mai ales, nu lăsa pe mai târziu ceea ce ai fi putut face de mult timp... Când cunoști momente dificile, ca acela pe care îl trăiesc eu, ai tendința să-ți redefinești prioritățile în viață. De exemplu, Morris și cu mine, am decis să nu mai amânăm călătoria pe care o visăm de mult timp. Nu-i așa, Morris?

– Absolut, întări interpelatul. Și cu atât mai rău pentru neacoperirea noastră bancară!

Intrarea unei infirmiere cu o figură severă, puse capăt acestei conversații.

– Medicii au spus că domna Brown trebuie să se odihnească, decretă ea, indicând întregii trupe drumul către ieșire. Și e valabil și pentru dumneavoastră, adăugă ea, adresându-i-se domnului Brown, care se pregătea să riposteze. Aveți, în egală măsură, nevoie de odihnă.

– De altfel, trebuie să mergi să hrănești câinii, îi aminti Nora. Poate ați putea reveni diseară? întrebă ea, aruncând o privire seducătoare către infirmieră.

– Bine, de acord, mormăi aceasta. Dar nu mai mult de o oră!

Angie decise să nu se întoarcă a doua zi cu Philip la Sydney. Tatăl său arăta extenuat și prost hrănit; va rămâne puțin și se ocupa de el. Școala nu se va dărma dacă va

absenta o săptămână – mai ales la această epocă din an: toți elevii din clasele terminale încheiaseră cursurile și în două săptămâni va începe vacanța mare.

Ea trebuia, probabil, să se întoarcă și să pună ordine în lucrări, înainte de concediul estival; poate chiar să-și dea demisia. Dacă devenea metresa lui Philip, trebuia să se mute la Melbourne... Cu toate că nu prea îi plăcea orașul, nu-și putea închipui viața departe de Philip.

– De ce nu-l însoțești pe tata până acasă, Bud? sugeră ea când se îndreptau spre ascensor. Philip și cu mine mergem să căutăm ceva de mâncare și vă întâlnim cât mai curând posibil.

– OK, răspunse fratele său pe un ton sec.

Fără un cuvânt în plus, se îndepărtă cu răceală. După cum se vedea, nu iertase "trădarea" lor.

– Voi vorbi cu el, declară Philip.

– Nu știu dacă va servi la ceva, observă Angie suspinând. Este foarte furios pe mine.

– Nu, este furios pe mine. Și pe drept cuvânt.

Angie îi aruncă o privire.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, iată... Totul a început în vara când am fost la voi. La întoarcerea la universitate, Bud a developat fotografiile pe care le făcusem cu toții. Și în ele se vedea că tu și cu mine nutream sentimente puternice unul pentru

celălalt. Deodată, Bud m-a acuzat că te-am sedus. A trebuit să jur că între noi nu s-a petrecut nimic, era ca un nebun... Mi-a spus că dacă îți ating un singur fir de păr, mă va ucide... Nu înceta să-mi repete cât ești de tânără și de inocentă, că meritai ceva mai bun decât un stricat ca mine... Și, cinstit vorbind, eram de acord cu el. Și sunt și acum. La asta te-ai gândit când ai refuzat să te căsătorești cu mine.

Angie scutură din cap, străduindu-se să-și rețină lacrimile.

– Dar îți promit că nu sunt monstrul pe care îl descrie Bud, continuă Philip, luând, fără îndoială, tăcerea ei drept o aprobare. Mă gândesc chiar că aș putea să-mi ispășesc greșelile... dacă nu este prea târziu...

– Prea târziu pentru ce?

– Prea târziu pentru a obține ce-am visat... răspunse el, cu o flacără arzătoare în fundul ochilor. Pe tine, Angie. Pe tine te vreau, murmură el și se aplecă s-o sărute.

Angie fu cea care puse capăt sărutării lor, înspăimântată de dorința pe care o simțea urcând în ea. Cum era posibil ca un bărbat să exercite o asemenea atracție asupra ei? Murea de dorința de a face dragoste acolo, în parchingul spitalului, unde se găsea mama ei în urma unui grav atac cardiac!

Totuși, ce-i promitea el? Că se va schimba? Desigur – dar sentimentele sale nu erau suficiente pentru a-l reține lângă

ea. Mâine, orice se va întâmpla, el se va întoarce la Melbourne. Și ea îl va urma, dacă i-o va cere, îl va lăsa să-i conducă viața și să dispună de ea după bunul său plac...

Angie râse amar, dezamăgită.

– Ei bine, vezi? Ai ce ți-ai dorit. Eu chiar de pe acum am acceptat să-ți fiu metresă.

– Și nu voi încerca să-ți schimb hotărârea, afirmă el, atrăgând-o din nou în brațele sale.

– Fii atent, îl preveni ea; faptul că am spus da nu-ți dă dreptul să te porți rău cu mine. Dacă n-ai să mă respecți, am să te trimit la dracu!

– Dacă te voi lipsi măcar o zi de respect, draga mea, voi merge eu însumi acolo!

Aceasta suna ca o promisiune solemnă și această constatare o mișcă pe Angie. În această clipă ar putea crede că Philip este îndrăgostit nebunește de ea... Totuși, bunul simț o punea în gardă împotriva concluziilor prea grăbite. Ea știa că Philip nu era capabil de o astfel de dragoste. După propriile lui afirmații, o "vroia", dar n-o iubea.

– Bine, îți amintesc că trebuie să căutăm ceva de mâncare, îi aminti el, luând-o de braț.

Alungându-și gândurile negre, îl urmă până la mașină.

***

– Domnule Brown...

Toată lumea se întoarse spre Philip. Erau așezați în jurul mesei din bucătărie și mâncau ceea ce adusese Angie de la birt.

În timpul acestei mese nimeni nu vorbise. Angie era foarte iritată de atitudinea lui Bud, care nu înceta să le arunce, ei și lui Philip, priviri disprețuitoare. Noroc că tatăl său era prea preocupat pentru a observa aceste manevre...

– Da, Philip? întrebă Morris.

– Cu privire la această călătorie pe care soția și dumneavoastră vreți s-o întreprindeți... Iată, știu că sunteți un om mândru și că niciodată nu veți accepta un gest de caritate. Dar mi-ar face plăcere să vă ofer această vacanță. Aș vrea să considerați aceasta ca un gest de mulțumire pentru gentilețea cu care m-ați adăpostit în timpul verii pe care am petrecut-o aici. Știți, mi-o amintesc ca pe cea mai frumoasă vacanță din viața mea.

Bud scoase un fel de fluierat răutăcios care atrase privirea surprinsă a tatălui său și una furioasă din partea lui Angie.

– Crezi că n-ar trebui să accept oferta prietenului tău, Bud? se miră Morris.

– Da, da, bineînțeles, afirmă Bud cu rea-voință. El are posibilități... Nu-i așa, Philip? adăugă el, luându-l pe după umeri, într-o parodie de gest amical.

Ce înseamnă câteva mii de dolari pentru un Sterling?

Morris dădu din cap.

– Nu asta este problema. Propunerea ta îmi merge la inimă, Philip, dar nu cred că Nora va aprecia prea mult această idee. Înțelegi, ei nu-i place să datoreze cuiva ceva. Și apoi, nu-i plac cadourile scumpe.

Angie puse mâna peste cea a tatălui său.

– Papa, nu fi așa! Cum a spus Philip, voi i-ați oferit o vacanță; acum e rândul lui, asta-i tot!

– Presupun că o putem considera astfel, admise Morris cu un suspin. Bine, de acord... Dar atunci, nimic prea scump. Și fără trasee lungi. Trebuie găsită o localitate aici, în Australia. Un loc cu adevărat frumos și liniștit.

– Cunosc un astfel de loc, exclamă Philip. Insula lui Orfeu. Este una dintre insulele cele mai la nord de Marea Barieră de Coral și, în același timp, una dintre cele mai puțin frecventate.

"Ai uitat să adaugi că e și una dintre cele mai scumpe", se gândea Angie. Dar nu făcu nici o remarcă. Nici Bud, slavă Domnului, deși experiența lui arăta că și el știa cât putea să coste o vacanță pe insula lui Orfeu.

– Nora a visat întotdeauna să stea câteva zile pe una dintre aceste insule... murmură Morris, vizibil câștigat de idee.

– Adjudecat! spuse Philip râzând.

Angie, dacă-ți dau bani, te-ai putea ocupa de organizare? Mă gândesc că perioada cea mai bună ar fi în timpul lunii mai. În plus, până atunci, mama ta va fi complet restabilită și ar putea profita la maximum.

– Da, mai este o lună bună, aprobă Morris. La acel moment, aș fi terminat de strâns recolta de vară. Și sunt sigur că vecinii ar accepta să se ocupe de animale în lipsa noastră.

– Perfect! exclamă Philip.

– Bine, acum vă rog să mă scuzați, continuă Morris, punându-și scaunul la loc. Vreau să merg să fac o mică plimbare pe malul râului. Am o groaznică durere de cap și, în general, sunt obosit.

Angie își privi tatăl în timp ce acesta ieșea pe verandă și-și trăgea pe ochi pălăria. Ea se ruga din toată inima ca mama sa să-și revină repede de pe urma atacului. Morris Brown nu suporta să-și vadă soția în starea asta.

– Trebuie să fie grozav să poți plăti totul după dorință, remarcă Bud cu un surâs răutăcios în direcția lui Philip. Prietenie... considerație. Ce Dumnezeu, Angie, n-ai nici un fel de mândrie? Mica mea soră! Nu-ți dai seama că nu ești decât un nume în plus pe o listă care cuprinde deja sute și că încă nu s-a terminat? Când se va sătura să se culce cu tine, Philip te va arunca precum o vulgară batistă de hârtie folosită! Pentru el, tu reprezentai o sfidare, pentru că erai

prima fată pe care n-a avut-o de la prima întâlnire. Dar acum nu mai ești o sfidare. Doar o sărmană proastă care s-a grăbit să-și scoată chiloții când marele Philip Sterling i-a cerut-o.

– Destul! îi tăie Philip cuvintele, ridicându-se brusc.

Angie simți cum o încearcă un frison. Niciodată nu-l văzuse pe prietenul său atât de amenințător, atât de vizibil scos din fire.

– Să ieșim, Bud, zise el cu o voce periculos de calmă.

– Philip, nu,strigă Angie. Te rog...

– Liniștește-te, Angie, n-am să-l provoc pe fratele tău la duel. Vreau doar să clarific unele lucruri cu el.

– Ești... ești sigur?

– Ce Dumnezeu, Angie! explodă Bud. Suntem adulți, nu niște puști. De altfel, sunt capabil să mă apăr și singur, nu este nevoie ca surioara mea să se amestece. Dacă Philip vrea să se bată cu mine, atunci să vină! A trecut multă apă pe râu, de când eram doar un băietan de la țară impresionabil și prea fericit să lingă cizmele marelui Philip Sterling!

Angie dădu din cap, dar nu spuse nimic. Ea îi privea în tăcere pe cei doi bărbați îndreptându-se spre garaj și trântind în urma lor ușa grea de lemn.

N-au trecut decât douăzeci de minute și ușa garajului se redeschise încet.

Cei doi ieșiră împreună. Bud părea puțin zăpăcit, dar nu se vedea nici un semn de violență. El se îndepărtă către râu,

în timp ce Philip venea spre casă. Angie veni în întâmpinarea lui și-l aștepta pe verandă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea neliniștită. Ce i-ai spus?

Timp de câteva secunde care îi părură interminabile, Philip se mulțumi s-o privească intens.

– Rămâne între el și mine, Angie, declară el, în cele din urmă.

– Dar... dar...

– Nu încerca să-l faci pe Bud să vorbească, îi tăie el cuvintele. L-ai pune într-o situație stânjenitoare. Ascultă-mă, Angie, am decis să plec la Sydney. Cu cât voi ajunge mai repede la Melbourne, cu atât va fi mai bine. Astfel, aș putea reveni la Sydney în weekend-ul viitor. Ce vrei să faci pentru mama ta? Cât timp vei sta aici?

Totul se petrecea atât de repede... Angie nu știa ce să răspundă.

– Mă... mă gândeam la cel puțin o săptămână.

– Deci nu te vei întoarce la Sydney weekend-ul viitor?

– Nu. Îmi imaginez că Bud va fi acolo; mă voi întoarce probabil cu trenul de duminică seara. Trebuie să fiu la școală pentru ultima săptămână a trimestrului. Dar, Philip, ce se întâmplă?

– Despre ce vorbești? Despre mine și Bud?

– Nu! Îți vorbesc despre noi, Philip. Despre mine și tine. Ce aștepți din partea mea?

– Ești gata să revii cu privire la acordul nostru?

– Nu, deloc... Dar trebuie să știu unde mă găsesc. Contezi că vei veni să-ți petreci weekend-ul cu mine, la Sydney? Sau vrei să demisionez și să mă mut la Melbourne?

– Ascultă, nu pot să-ți spun precis ce se va întâmpla. Nu, nu vreau să demisionezi și să mergi la Melbourne. Voi veni eu la Sydney, când voi reuși să aranjez totul. Pentru moment, poți continua să trăiești și să lucrezi exact ca mai înainte.

Lumini de bucurie se iviră în ochii tinerei femei.

– Adevărat? întrebă, neîndrăznind să-și creadă urechilor. Oh, Philip, este minunat!

Sunt atât de fericită!

Timp de câteva secunde, el nu zise nimic, mulțumindu-se s-o privească; apoi o trase spre el și o sărută îndelung.

– Spune-mi că mă iubești, murmură el.

– Te iubesc, răspunse ea, fără cea mai mică ezitare.

– Și nu vei iubi niciodată pe altcineva?

– N-am făcut-o și nu o voi face niciodată.

– Este tot ce vroiam să știu. La ce oră vei fi luni seară acasă la tine?

– Către patru și jumătate.

– Te voi întâlni atunci.

Cu aceste cuvinte, el coborî repede scările verandei și se îndreptă spre mașină, fără a mai arunca nici o privire în urmă.

Abia când mașina se depărtă, Angie își dădu seama de un lucru esențial.

El nu-i spusese, la rândul său, că o iubește.

Capitolul 10

– A plecat Philip?

Așezată pe treptele pridvorului, ca odinioară când era copil, Angie ridică privirea când Bud i se adresă.

– Da, răspunse ea cu un suspin.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că Bud nu se mișcase și o privea fix, cu o expresie ciudată pe figură, în același timp înspăimântată și impresionată. S-ar fi zis că încerca să citească în ea, dar nu reușea cu adevărat..

– Termină să mă privești așa, bodogăni ea. Tu nu poți înțelege. Îl iubesc; întotdeauna l-am iubit. Din acea vară... Știu că nu-l consideri demn de a fi iubit astfel, dar este. Philip este un tip bun. Tu nu-l înțelegi, asta este tot.

Fratele ei ridică mâna, în semn de apărare.

– Te înșeli, Angie.

Cred că-l înțeleg perfect pe Philip. Poate mai bine ca tine.

Angie sări în picioare. Ochii ei aruncau fulgere.

– Te rog, termină cu acea poveste a "călăului de inimi". Este o poveste veche. De ce te crezi în permanență obligat să-l dărâmi pe Philip? Îți amintesc că te-ai considerat cel mai bun prieten al lui! Știi ce? Cred că ești gelos pe el. Că întotdeauna ai fost.

Cu mâinile în șold, așteptă să vadă dacă lovitura și-a atins scopul. Dar remarcă, decepționată, că Bud surâdea.

– Cred că încep să înțeleg ce-i place lui Philip la tine, observă el. Ești o adevărată tigresă! Și eu continuam să te consider o adolescentă timidă... atât de inocentă încât avea nevoie de fratele mai mare pentru a o proteja de Philip, Marele Lup Rău!

– Philip n-are nimic dintr-un "mare lup rău"! Ascultă-mă, dacă se pare că m-a sedus în mod laș, îți mărturisesc că nu este cazul. De fapt...

– Este ceea ce mi-a spus și el.

Angie își încruntă sprâncenele.

– El... ți-a spus. Și ce ți-a mai povestit despre mine?

– Nu pot să-ți reproduc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui? De ce trebuie să fiți amândoi atât de discreți?

– Philip dorește acest lucru.

– Și de când îl asculți pe Philip? Eu sunt, totuși, sora ta. Nu este mai important decât un amic pe care nu l-ai văzut de atâția ani?

– Imaginează-ți, surioară, că bărbații nu sunt ca femeile. Ei n-au nevoie să se vadă de trei ori pe săptămână ca să rămână apropiați.

– Visez! Iată că reîncepi să-i lingi cizmele lui Philip, ca odinioară! Nu știu ce ți-a povestit în hangar, dar să știi un lucru: minunatul tău Philip m-a cerut în căsătorie și l-am refuzat. Ei bine, în schimb el s-a grăbit să-mi propună să-i devin metresă!

– Se spune că, acum, tu cauți să-l distrugi!

– Am acest drept. Eu sunt îndrăgostită de el.

Bud o privi câteva secunde în tăcere, înainte de a da din cap, surâzând.

– Știi ceva, Angie? Aproape că mi-e milă de Philip. Și când mă gândesc că în tot acest timp eu încercam să te protejez! Ce idiot am fost! concluzionă el, îndepărtându-se.

Auzind o ciocănitură ușoară în ușa biroului său, Angie aruncă o privire către pendula de pe perete. Era trei și jumătate; nu putea fi vorba de Vanessa, profesoară conștiincioasă al cărei curs se termina după ce suna.

– Intră, strigă ea.

Era Debbie. Adolescenta părea încântată.

– Bună ziua, domnișoară, zise ea.

Îmi pare rău că vă deranjez, știu că nu aveam întâlnire... Dar voiam să vă spun că... n-am făcut-o. Știți? Cu Warren... M-am gândit la ceea ce mi-ați spus și m-am hotărât să aștept până când voi întâlni pe cineva cu adevărat special.

Angie simți cum i se umezesc ochii de emoție.

– Vroiam de asemenea, să vă întreb dacă veți fi aici și anul viitor, continuă Debbie. Vreau să spun că... sunteți a treia noastră consilieră în trei ani... Dar vă iubim mult și ne-ar plăcea să rămâneți. Chiar și Gloria vă iubește mult!

Angie nu se putu abține să nu râdă. Gloria era fata cea mai insuportabilă din școală – o "super-pacoste", după expresia Vanessei.

– Asta este, într-adevăr, un compliment! exclamă ea cu umor. Liniștește-te, Debbie, rămân.

– Super cool! Mă duc să le spun și celorlalte. Erau neliniștite pentru că ați lipsit săptămâna trecută. Le era frică să nu fi clacat...

– Nu, nu are legătură cu voi, te asigur. În realitate, mama mea este bolnavă.

A avut o criză cardiacă. Dar acum se simte mai bine. A ieșit ieri din spital.

– Oh, nimeni nu ne-a spus...

Debbie își încruntă sprâncenele, nemulțumită.

– Aici nu ni se explică nimic! Dacă am fi știut, v-am fi putut trimite o scrisoare, ceva de genul ăsta.

Angie se gândi că acesta era unul dintre momentele ce făceau ca meseria să fie plăcută, în ciuda muncii dificile.

– Mulțumesc mult, Debbie. Ești adorabilă. Sunt foarte mândră de decizia pe care ai luat-o. Dovedește că ai crescut și că te-ai maturizat.

Debbie surâse.

– Asta mi-am spus și eu... Dar să nu spuneți la nimeni. Eu le-am spus că am făcut-o și că este fabulos! La revedere, domnișoară Brown!

Abia ieșise, că Vanessa își vârî capul pe ușă.

– Ce vroia Debbie? întrebă ea. Imaginează-ți că a povestit la toată lumea că și-a pierdut virginitatea în weekend-ul trecut! Sincer, ce generație!

– Eu nu găsesc această generație foarte diferită de a noastră, observă Angie. Toți încearcă să înțeleagă ce înseamnă sexul și dragostea... și toată lumea comite greșelile cele mai grosolane.

Ochii negri ai Vanessei se îngustară cu un aer bănuitor.

– Nu-mi spune că ai făcut o greșeală ieșind cu "călăul de inimi".

– Bineînțeles că da! El nu-mi va da niciodată ceea ce visez, Vanessa.

– Pot să știu ce?

– O viață normală de familie, cu o casă, copii și un soț care vine în fiecare seară...

– Ce oroare! Eu prefer cocteilurile și călătoriile în avion particular!

– Materialisto! Poți să spui tot ce vrei, dar aerele tale nu mă înșală. Știu cum îl privești pe Bret Johnson... Acum, mărturisește: ce este între profesorul de economie și tine?

– Nu este mare lucru, pentru moment, răspunse Vanessa cu un mic zâmbet șiret. Dar cred că mă place.

– Nu-i de mirare. Ești destul de agreabilă pentru profesor de mate feminin... Bine, îmi vei povesti totul pe drum. Imaginează-ți că Philip trebuie să mă aștepte acasă. Trebuie să mă gândesc la un alt mod de a te asculta.

– Nimic nu te-ar putea face să te gândești la altceva. O știi tot atât de bine ca și mine!

Angie suspină și îi surâse prietenei sale.

– Poate ai dreptate...

La vederea Audi-ului negru al lui Philip, deja parcat lângă imobilul lor, Angie își dădu seama că nu încetase să se teamă că nu va veni.

– Ei, fii atentă! strigă Vanessa când propria lor mașină ocoli periculos un camion ce venea drept spre ele.

– Iartă-mă. O secundă de neatenție.

– Da, și îmi dau seama care a fost cauza! Credeam că vine doar la patru și jumătate.

– Așa mi-a spus, răspunse Angie, încercând – fără prea mult succes – să-și controleze tremurul mâinilor și al vocii.

Ce oră este?

– Patru și douăzeci și trei de minute. Iată un bărbat grăbit!

Cele două femei îl văzură pe Philip ieșind din mașină când ajuseră aproape de el. De data aceasta, era îmbrăcat foarte lejer, cu blugi prespălați și un polo de golf bleumarin, cu mâneci scurte. Cu toată această ținută, din el se degaja o impresie de dezinvoltură de netăgăduit.

Toți bărbații bogați se născuseră cu acest aer de încetineală arogantă? se întreba Angie. Sau o căpătau cu timpul, ca să fie tratați de toți ca niște ființe superioare?

Vanessa clătină din cap.

– Doamne, este cu adevărat un tip afurisit, admise ea. Nu este de mirare că ești nebună după el! Cred că dacă mi-ar fi cerut să fiu metresa lui, mi-aș fi făcut bagajele înainte să aibă timp să termine fraza! Dar eu aș fi acceptat să mă căsătoresc cu el. Nu pot decât să-ți admir forța de caracter. Cum ai putut să refuzi? Notează că din această cauză se arată atât de grăbit. "Nu", nu era cuvântul pe care să-l fi auzit din gura multor femei!

– Mmm, răspunse Angie.

Privirea sa se încrucișă cu cea a lui Philip când își opri mașina lângă a lui.

– Spune-mi Vanessa, te superi dacă mergi să duci mașina în garaj? întrebă ea.

Aș vrea să schimb câteva cuvinte cu Philip înainte de a urca.

– Egoisto, murmură Vanessa.

– Îți promit că-l voi aduce la cafea într-un minut.

– OK, voi pune apa să fiarbă.

Philip se apropie de mașină și-i deschise portiera lui Angie.

– Bună ziua, Angie, zise el. Bună ziua, Vanessa, adăugă el cu un mic semn din cap, în timp ce aceasta trecea pe locul șoferului.

– Salut, răspunse doar Vanessa, surâzând cu un vag aer ironic. Punctualitatea ta este uimitoare.

El nu-i răspunse, mulțumindu-se să-i întoarcă surâsul. Totuși, Angie îi simți tensiunea ascunsă sub acest surâs de fațadă; și imediat o invadară temerile.

"A venit să-mi spună că totul s-a terminat între noi. Că a decis să nu mai vină la Sydney. Că eu nu valoreze nimic". Dar de ce a venit în persoană să-i spună? Putea să telefoneze sau să scrie...

Ai rezolvat ceea ce trebuia să faci? întrebă ea când Vanessa demară și se îndepărtă.

– Aproape, răspunse el. Mi-au mai rămas câteva probleme să le rezolv. Dar, dacă vrei să știi dacă m-am mutat la Sydney, răspunsul este da.

Părea că-i face plăcere vizibila ușurare a lui Angie.

Dar tânăra femeie nu era mulțumită de ea însăși. Era incorigibilă!

Sigur că mândria și dragostea nu puteau face casă comună, decise ea cu tristețe.

– Vrei să urci la o ceașcă de cafea? îi propuse ea. Vanessa tocmai o prepară.

– Aș prefera să discut doar cu tine, Angie, spuse el atât de serios încât temerile și îndoielile lui Angie reveniră imediat în forță. Am putea merge undeva? Există un parc în apropiere, de exemplu?

– Ei, da. Lasă-mă doar o secundă s-o previn pe Vanessa ca să nu-mi reproșeze că nu i-am spus nimic, OK?

La rândul său, Philip o aștepta în mașina sa și cu motorul deja pornit. Urmărindu-i indicațiile, el o conduse până la un parc deasupra portului. Vederea era magnifică; merseră câteva minute în tăcere înainte de a se așeza pe o bancă dominând marea.

Angie era atât de neliniștită, de tulburată, încât nu putu să stea tăcută mult timp.

– Philip... Philip, nu sunt sigură că eu... că eu...

– Te rog, Angie, nu mai continua, îi tăie el cuvintele. Ascultă mai întâi ce vreau să-ți spun, apoi vei putea vorbi.

– Foarte bine, răspunse ea.

Dar deja simțea că nu va aprecia cuvintele lui Philip.

– Eu n-am fost întru totul cinstit cu tine, reluă el.

Ea simți cum i se strânge stomacul.

– Iată, continuă el, ți-am făcut o propunere pe care nu aveam de gând s-o onorez.

Copleșită, tânăra femeie își înclină capul.

– Vroiam doar să verific dacă mă iubești. După aceea, te asigur vă nu aveam intenția să fac din tine metresa mea. Niciodată nu m-am gândit să-ți dau alt rol decât pe cel de soție și de mamă a copiilor mei.

Copleșită, Angie tresări și își cufundă privirea în cea a lui Philip. Acesta întinse mâna și o mângâie încetișor pe obraz.

– Te iubesc, Angie, murmură el. Te-am iubit întotdeauna, Din acea faimoasă vară.

– Dar... dar n-ai venit niciodată să mă cauți, obiectă ea. Și te-ai căsătorit cu alta!

Philip înclină capul.

– Am comis o greșeală lăsând ca alte forțe să aibă controlul asupra vieții mele. Credeam că îți fac un serviciu purtându-mă cu cruzime; nu credeam că te merit.

– Cum ai putut să crezi așa ceva?

– Oh, Angie, Angie... Îți dai seama cât de diferite sunt familiile noastre? În acea vară am cunoscut o lume total diferită de ceea ce cunoscusem înainte, atât de minunată, încât eram literalmente ros de invidie.

Aveam o părerea despre ceea ce erau Brown-ii cunoscându-l pe Bud, care era cel mai cinstit și mai plin de

viață dintre persoanele pe care le cunoscusem înainte. Pe mine mă aprecia pentru ceea ce eram, nu pentru familia sau pentru averea mea.

Am înțeles reacția sa, în perioada aceea. Ce frate, demn de acest nume, ar fi vrut ca un bărbat ca cel ce eram atunci să se atingă de sora sa de cincisprezece ani? De altfel, atunci nici eu nu aveam nimic dintr-un bărbat. Nu eram decât un imbecil, obsedat de fete, pretențios și răsfățat... Și, de fapt, fetele acelea nu mă interesau decât pentru a le aduce în patul meu!

În aceste condiții, îi era ușor, când m-am întos la universitate, să se convingă că ceea ce a crezut că e dragoste, nu era decât o formă elaborată de dorință și de a mă convige că dragostea ta nu era decât o trecere rapidă spre adolescență...

– Eu însumi am încercat să mă conving, mărturisi Angie. Dar n-am reușit să te uit.

– La fel și eu... Evitam toate fetele care îți semănau cât de cât. Totuși, în același timp, căutam genul de relații pe care mi-ar fi plăcut s-o întrevăd. Când am întâlnit-o pe Helen, ea a înțeles repede că așteptam o femeie și s-a străduit să joace rolul unei tovarășe ideale – reușind să mă convingă că visa să devină soția mea și mama copiilor mei.

Nu era decât o comedie, firește. Ea venea dintr-o familie care fusese bogată, dar care pierduse mult din cauza crizei

imobiliare, în anii patruzeci și cinci. S-a căsătorit cu mine pentru banii mei și n-a vrut decât acești bani.

Admit a fi, parțial, responsabil de atitudinea pe care a adoptat-o față de mine. De fapt, a înțeles rapid că n-o iubeam, cum nici ea nu mă iubea. Căsătoria noastră a fost condamnată de la început. Când a refuzat să se culce cu mine, am angajat detectivul particular despre care ți-am vorbit deja... și cunoști urmarea.

– Și când te-ai culcat cu alta? întrebă Angie nesuportând să nu știe. Sau, mai bine zis, au fost numeroase alte femei?

– Nu, doar una singură. Crede-mă, Angie, a fost o aventură fără importanță, atât pentru ea, cât și pentru mine. Era o "bussineswoman" dată dracului, de vrei treizeci de ani. Zicea că face dragoste ca să se destindă...

Pe scurt, pentru a reveni la ceea ce este esențial, când a plecat Helen, m-am gândit la ceea ce reprezenta viața mea. M-am privit în oglindă și nu mi-a plăcut ce-am văzut. Și apoi am privit altfel lucrurile – și nu mi-e rușine să mărturisesc.

Inima tinerei femei se umplea de tandrețe.

– Ce ai văzut, Philip? întrebă ea.

– Asta, răspunse el, scoțând din portofel o foaie de hârtie îndoită în patru și ușor uzată.

Cu grijă, i-o întinse lui Angie.

– Este... poemul meu, exclamă ea cu o voce sugrumată, în timp ce lacrimile îi ardeau pleoapele. Cel pe care ți l-am dat în acea noapte de neuitat... L-ai păstrat în toți acești ani?

– Cum aș fi putut să-l arunc? Nimeni nu m-a iubit așa, Angie, și nimeni nu mi-a scris, niciodată, lucruri atât de frumoase. Când am recitit acest poem, disperarea s-a transformat în hotărâre. M-am decis că, dacă a rămas măcar o mică șansă să te recuceresc, nu trebuie s-o las să treacă.

Știam că nu te-ai căsătorit. Speram și mă rugam să mai simți ceva pentru mine... Mi-au trebuit câteva zile ca să găsesc curajul de a acționa. Aniversarea lui Bud a servit drept catalizator. Știam că dădea o serată, ca în fiecare an, și știam că vei fi acolo.

– Deci, când ai venit la aniversarea lui Bud... în realitate, mă căutai?

– Da, mărturisi el. O parte din mintea mea nu înceta să repete că eram un idiot dacă îmi imaginam că te-aș putea seduce după atâta timp; dar, cu toate acestea, nu puteam să renunț.

El schiță un zâmbet amuzat.

– Bineînțeles, păstram despre tine o imagine puțin... învechită. Îți imaginezi ce șoc am avut când mi-ai deschis ușa! În mai puțin de o fracțiune de secundă, mi-am pierdut toate speranțele. Splendidja creatură pe care o aveam sub ochi, nu se aștepta la venirea mea...

– Dar te înșelai.

– Da, dragostea mea, am sfârșit prin a remarca. Și atunci am știut că aveam încă o șansă de a-mi realiza visul. Iată de ce am făcut ceea ce am făcut.

– Despre ce vorbești?

– Despre trei lucruri, dragostea mea. Mai întâi, am demisionat din postul de la Sterling Industries. Apoi am pus în vânzare casa mea din Melbourne. În sfârșit, am decis să înființez aici, la Sydney, o firmă, avându-l pe Bud ca asociat.

Angie rămase cu gura căscată.

– Nu este un mare sacrificiu pentru mine, insistă Philip. Și îți promit că n-am să regret în cele din urmă. De când a murit tata și mama a plecat, n-am mai dat o importanță enormă firmei familiei. Am angajat persoane de încredere pentru a conduce filialele; voi urmări de la Sydney mersul global al întreprinderii, fără să mă implic totuși prea mult.

În ceea ce privește casa mea... nu păstrez nici o amintire plăcută. Aș fi mulțumit să cumpăr ceva pe aici. În sfârșit, pentru asociația mea profesională cu Bud... Întotdeauna am visat să muncesc într-un domeniu creativ. Ori, în seara aniversării sale, Bud m-a informat că dorea să-și deschidă propria agenție de publicitate; iată de i-am propus să-l finanțez când am discutat alătăieri în hangar. Când a înțeles că era serios, a acceptat.

Angie nu știa ce să spună, parcă era căzută din nori.

– Acum, reluă Philip, te rog, încă o dată, să te căsătorești cu mine. Dacă accepți, vom merge direct să-ți cumpăr inelul de logodnă... Din cauza divorțului meu, trebuie să așteptăm douăsprezece luni până ne vom căsători, dar în acest timp am putea să căutăm o casă și să pregătim ceremonia. Vreau ca mama ta să fie mândră de tine!

Dacă, în schimbi, zici nu, trebuie să te previn că nu voi abandona partida. Te voi urmări fără încetare, te voi seduce, te voi șantaja, te voi cumpăra, dacă va fi necesar... Voi face din tine soția mea, Angie Brown! Atunci? Ce spui acum? Da? Sau, din nou, nu?

Angie privi fața frumoasă a lui Philip înainte de a-și pleca privirea pe poemul pe care îl scrisese cu atât de mult timp înainte.

În fiecare zi mă voi gândi la tine
Și în fiecare noapte te voi visa
Într-o zi, vei reveni la mine.
Într-o noapte, vei face cu mine
O dragoste cu adevărat fierbinte
Care niciodată nu va muri
Te voi iubi întotdeauna.

– Angie? murmură Philip, te rog, dă-mi un răspuns.

Emoția tinerei femei era atât de mare în acea clipă, încât nu știa dacă să râdă sau să plângă.

– Da, reuși ea să articuleze în cele din urmă.

Deodată fața sa se lumină de un surâs radios.

– Da, dragostea mea, exclamă ea. Da!

Și se aruncă în brațele lui Philip.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“

se pot adresa

„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1

tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:

str. Panait Istrati 62, sector 1

tel/fax 021-224.16.98

tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detaliștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șase colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, la numărul de telefon: 00393480820307.*